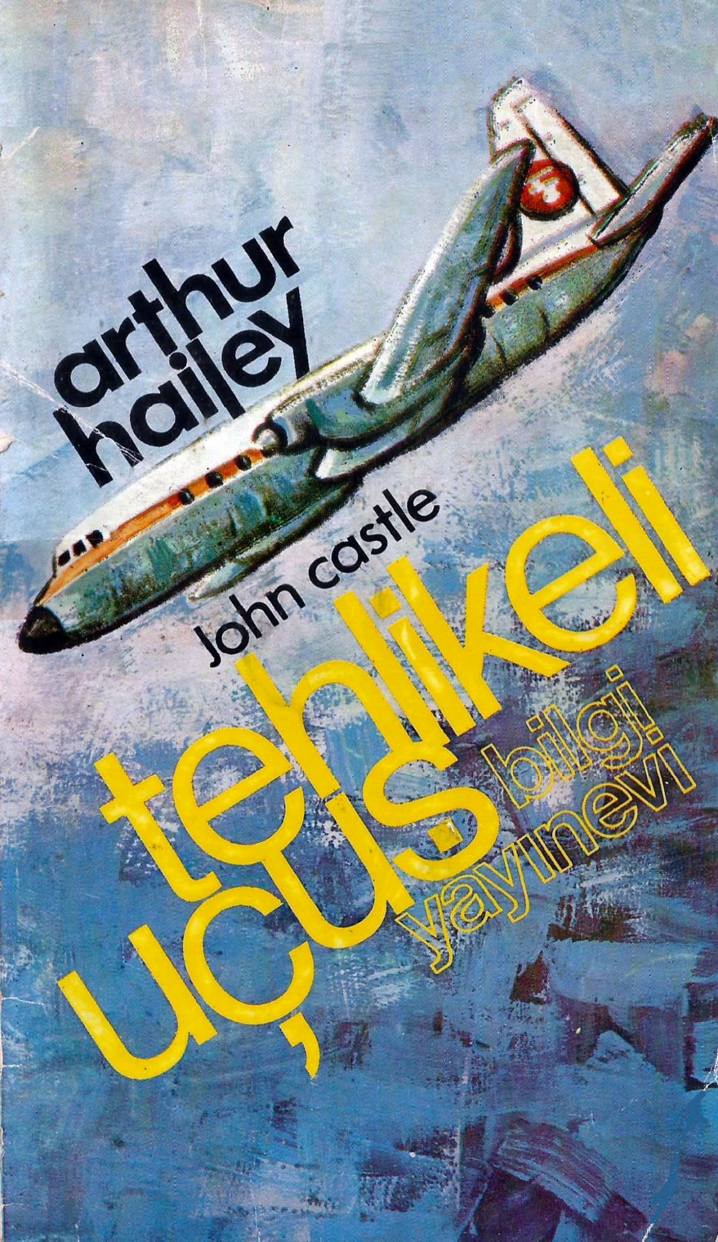

arthur hailey
John castle
tehlikeli uçuş
bilgi yayınevi

BİLGİ YAYINLARI : 151
ROMAN DİZİSİ : 41

Birinci Basım
Mayıs 1972

BİLGİ YAYINEVİ
Sakarya Caddesi 8
Yenişehir, Ankara
Telf. : 17 74 03-12 50 67

ARTHUR HAILEY
JOHN CASTLE

Tehlikeli Uçuş

Türkçesi: Esin Öngören

BİLGİ YAYINEVİ

kapak düzeni : fahri karagözoğlu

BİLGİ BASIMEVİ - ANKARA, 1972

BİR

22.05 - 00.45

Ön ışıklarının parlak hüzmelerinden savrularak geçen yağmurun inatçılığı altında, bir taksi, Winnipeg Hava Limanı'nın giriş yoluna saparak lastiklerinden çıkan direniş gıcırtılarına aldırmadan, asfalt dönemeci hızla döndü; bekleme salonunun yaldızlı neonlarının önünde sarsıla sarsıla durdu. İçindeki tek yolcu, âdeta dışarı attı kendini; şöföre, bir iki bankınot fırlattıktan sonra, yol çantasını kavrayıp binanın döner kapılarından içeri daldı.

Bekleme salonundaki sıcaklık ve ışıklar kendisini karşılayınca, bir an durakladı. Nemli yağmurluğunun yakasını bir eliyle indirirken, karşıdaki duvar saatine acele bir göz attı. Sonra köşeyi küçük bir bar gibi kaplamış olan Crose - Canada Havayollarının giden yolculara ayrılmış masasına kayarcasına yaklaştı. Önündeki evrakı incelemekte olan bir memurdan başka kimse kalmamıştı masada. Taksiden inen yolcu tam yaklaşmışken, masanın üstünde duran küçük bir mikrofonu adam eline aldı, taksi yolcusunu kaşının bir hareketiyle susmaya davet ederek, ölçülü bir kesinlikle ezberini okumaya başladı.

«98 sayılı seferle doğruca Vancouver'a, ora-

dan da aktarmalı olarak Victoria, Seattle ve Honolulu'ya gidecek yolcuların dört numaralı kapıya gitmeleri rica olunur. 98 sayılı seferin yolcuları, dört numaralı kapıya lütfen... Havalanıncaya kadar sigara içilmemesi rica olunur.»

Bekleme salonundaki yolculardan birtakımı yerlerinden doğruldu, birtakımı da gazete ve dergi raflarının önünden ayrıldı sevinçle. Hep birlikte, mutlu ve hallerinden memnun bir halde salonun ucundaki koridorlara doğru yürümeye başladılar. Yağmurluklu adamı ağzını açıp tam konuşmaya başlarken, heyecanından kekelemekten başka bir şey yapamayan oldukça yaşlı bir kadın, âdeta kenara itiverdi.

«Montreal'den beklenen 63 numaralı uçak geldi mi acaba?»

Önündeki kâğıtları karıştıran görevli memur sakin bir tavırla, «Hayır efendim –dedi–. Yaklaşık olarak 37 dakika gecikecek.»

«Aman Allahım! Oysa yeğenime ben...»

Yağmurluklu adam araya girdi.

«Bir dakika lütfen... Vancouver'a giden 98 numaralı seferde yer var mı?»

Memur yok anlamına başını salladı.

«Maalesef. Rezervasyon Bürosuna sordunuz mu?»

«Vaktim olmadı. Belki bir *iptal* vardır diye, doğruca havaalanına geldim... –Çaresizlikten masanın üzerine bir şaplak attı–. Kimi zaman burada hallediliyor da.»

«Doğru ama, yarın Vancouver'deki futbol maçından ötürü uçaklar hep tepeleme doluyor. Evet bütün uçaklarımız dolu. Yarın öğleye kadar buradan ayrılabileceğinizi sanmam.»

Yağmurluklu adam alçak sesle bir küfür savurdu, elindeki çantayı yere bırakıp başındaki ıslak şapkayı eliyle arkaya itti. «Allah belâsını versin bu işin. Benim de yarın o saatte, Vancouver'da olmam gerekiyor.»

Yaşlı kadın, biraz da çekinerek ama dik, «Kabalığa gerek yok... –diye konuştu–. Söz sırası bendeydi. Siz, önce bana bakın lütfen. Yeğenim yanında getirdiği...»

Ne varki görevli memur, «Bir dakika, bayan... –diye kadını durdurdu. Sonra masanın üzerinden eğilip, kalemiyle yağmurluklu adamın koluna dokunarak–: Size bunu söylemememem gerekir ama...» dedi.

«Evet, sizi dinliyorum.»

Yaşlı kadın bunu duyunca dayanamayıp patladı, «Ne biçim iş bu?»

«Çartır uçuşu yapan Toronto'dan gelecek bir uçak var. Bu maç için Vancouver'e yolcu götürecek. Belki bir iki boş yeri bulunur da, bunlardan birini de size verirler.»

«Mükemmel! –diye haykıran yağmurluklu adam, eğilip çantasını kavradı hemen–. Acaba olur mu, dersiniz?»

«Hele bir deneyin bakalım.»

«Nereden ve kimden sorayım?»

Memur sırıtarak karşıyı gösterdi, «İşte, tam karşıdaki Maple Leaf Hava Şirketi. Ama unutmayın sakın, size sır mır vermedim ben.»

Bu sırada yaşlı kadın yerde esip gökte gürlüyordu. «Rezalet değil de nedir bu? Siz benim yeğenimin kim olduğunu bilmi...»

Yağmurluklu adam memura teşekkür etti. Bu kez de, üzerinde hava şirketinin reklam afişi bulunan karşıdaki daha küçük bir masaya doğru kaydı. Cross - Canada Havayolları memurunun parlak üniformasının aksine üzerinde sadece bir elbise bulunan şirket memuru, masanın arkasında habire bir şeyler yazmaktaydı. Yağmurluklu adam önünde bitince, kalemi durdu da, sanki hazırola geçti, «Buyrunuz?

«Bana yardımcı olabilir misiniz acaba? Vancouver seferinde boş bir yer bulmam mümkün mü?»

«Vancouver mı dediniz? Bir bakalım... –Bir yolcu listesini baştan aşağı taramaya başladı memurun elindeki kalem. Sonra–: Tamam, bir tane kalmış. Uçak kalkmak üzere ama. Zaten geç kalmıştı.»

«Peki, peki... O yeri ben alabilir miyim?»

Bilet demetine elini uzatan memur, «Adınız, efendim?» diye sordu.

«George Spencer.»

İsim ve kimliğiyle ilgili diğer ayrıntılar, biletin üzerindeki boş hanelere çarçabuk geçirildi.

«Sadece gidiş 64 dolar, efendim. Tamam, çok teşekkürler. Size hizmet edebildiğimiz için memnunuz. Eşyanız var mıydı?»

«Evet, bir çanta. Onu da yanıma alıyorum.»

Çanta hemen tartılıp etiketlendi.

«Buyrun efendim. Biletiniz aynı zamanda biniş kartı demektir. Üç numaralı kapıya gidip, "714 sefer sayılı uçuş" diyeceksiniz. Uçak kalkmak üzere.»

Spencer, anladım der gibi, başını salladı. Yaşlı kadının omuzlarının arkasından, zavallı bir pozla kendisine bakmakta olan Cross - Canada memuruna «tamam» işaretini çakıp çıkış kapısına seğirtti. Dışardaki dondurucu ıslak hava, uçağın motor homurtusu ile nefes alıp veriyor gibiydi. Karanlıktan sonra havaalanlarında hep görüldüğü gibi, ortalıkta bir karışıklık hüküm sürüyordu sanki... Oysa bu, düzenli bir akışın değişmeyen görünüşünden başka bir şey değildi. Oradaki bir görevli, ona, uçağa doğru uzanan ışıklı ve yağmurlu yolu gösterdi. Yolun sonunda, yukardan dökülen ışıkların altında pırıl pırıl gövdesi gümüş gibi parlayan bir uçak bekliyordu. Çıkış merdivenini bu gövdeden uzaklaştırmak için hazırlıklara başlanmıştı bile. Aydınlık, kısa yolun üzerindeki su birikintilerine Spencer dalmamak için dikkat etti yürürken. Merdivene varınca, biletinin koparılacak parçasını ilgililere uzattı. Sonra şapkasına sert bir darbe indiren deli rüzgâra aldırmayıp, yukarıya saldırdı basamaklardan... Uçağa girince kaybettiği nefesini yeniden kazanmak için durakladı. Birdenbire, yağmurluğuna sarınmış, gülücükler akan yüzüyle bir hostes bitiverdi yanında... Hostes bir oldubitti içinde kapısını kapayıverdi uçağın ve aynı anda da Spencer, motorların çalışmaya başladığını hissetti.

«Nefesim tıkandı sanki...» diye özür diledi.

«Hoş geldiniz efendim.»

«Evet ama, zor geldim. Az daha bu bileti de alamayacaktım.»

«Ön tarafta bir yer var.»

Spencer, yağmurluğundan sıyrılıp şapkasını

çıkardı ve boş yeri buluncaya kadar sıraların arasından yürüdü. «Burasını niye geniş yapmazlar?» diyerek, güçlükle katladığı paltosunu oturma yerlerinin üstündeki bagaj rafına sıkıştırmaya çalıştı. Koltuk arkadaşı kendisini süzerken, el çantasını oturduğu yerin altına sürdü ve mutluluk taşan bir tavırla altındaki yumuşaklığa gömüldü.

Uçaktaki hoparlörlerden cıvıl cıvıl bir ses, hostesin sesi duyuluyordu, «İyi akşamlar sayın yolcularımız. Maple Leaf Hava Şirketi, "714 uçuş sayılı seferine yeni katılan yolcularına hoş geldiniz" der. Bu uçuşumuzdan hoşnut kalacağınızı umarız. Şimdi lütfen, kemerlerinizi bağlayınız. Bir iki dakikaya kadar havalanmış olacağız.»

Spencer kemerinin iki ucunu bir araya getirmek üzere çırpınırken, komşusu, «İnsanı her zaman ayakta tutan böyle bir söze, ne zamandır rastlamıyoruz.» diye mırıldandı ve ön sıranın arkasındaki bir yazıya başıyle işaret etti: «*Can kurtaranınız kanepelerin altındadır.*»

Spencer güldü, «Eğer bu uçağa binemeseydim, işte asıl o zaman bir cankurtarana ihtiyacım olacaktı.»

«Demek futbola böylesine tutkunsunuz?»

«Futbola mı? –Bu uçağın, Vancouver'daki futbol maçı için özel bir sefer yaptığı Spencer'in aklına birden geldi. Hemen ekledi–. Hayır. Maçı düşünmüyorum bile. Doğrusunu söylemek gerekirse, Vancouver'a, bir iş toplantısına yetişmek üzere gidiyorum. Maçı da görmek isterdim ama, imkânsız.»

Spencer'in koltuk komşusu, gittikçe yükselen motor homurtusunun verdiği imkân derecesinde sesini alçaltarak, bir sır vermek istiyormuş gibi,

öğüt verdi, «Ben sizin yerinizde olsam, bunu bu kadar yüksek sesle açıklamazdım. Uçak Vancouver'a sadece bir amaçla giden çapraz kafalılarla dolu. Kendi oyuncularına destek olmak için orada aslanlar gibi haykırırken, düşmana da lânet ve şiddet yağdıracaklar. Oyun üzerinde böylesine hafif şeyler söylediğinizi bir duyarlarsa, size de zarar verebilirler.»

Bozulur gibi olan Spencer, gülümsemekle yetindi yalnız. Sonra kalabalık uçağın içine bir göz attı. Görünen köy kılavuz istemiyordu gerçekten de. Koltuklar karşı takımı yok etmek ve kendilerininkini zafere ulaştırmak amacıyle kıvranan gürültücü patırtıcı, ama iyi niyetli futbolseverlerle doluydu. Spencer'in hemen solunda, burunlarını spor dergilerinin sayfaları içine gömmüş bir karı koca; onların arkasında da, ellerinde, kâğıt bardaklara doldurdukları viski, çeşitli oyuncuların meziyetlerini tartışarak geceyi geçirmeye hazırlanan dört gencin bağrışarak konuşmaları; Spencer'in kulağına sanki koca bir stadyomun uğultusunu doldurdu. «Haggerty mi? Haggerty ha?! Boşversene sen! Thunderbolt'un ayağına su bile dökemez o. Ama bak meselâ, şeye gelince, onun...» Alkolun kafalarını hafifçe tütsülediği bu dörtlü topluluğun arkasında da, yakalarında takımlarının renklerini taşıyan ve oyunu Vancouver'dan önce sanki uçağın içinde başlatmaya pek hevesli, kırmızı yüzlü seyirciler vardı.

Spencer yanındaki adama döndü. Ayrıntıları incelemeye yatkın olduğu için, iyi dikilmiş, ama şimdi bir hayli buruşmuş elbiseyi, giyimine uymayan boyun bağını, çizgileri artık belirlenmiş yüzü ve ağarmakta olan saçları gözden geçirdi ve bütün bu ay-

rıntılarda tanımlanamayan bir güven ve otorite buldu. İçinden, «İşte karakter sahibi bir yüz» dedi. Bu sırada, Spencer'in belli etmeden incelemekte olduğu yüzün yanındaki pencereden de, uçak ileriye doğru atıldıkça, pistin kenar çizgisinin hız kazandığı görülüyordu.»

Konuşmaya meraklı Spencer, «Bu yolculara çok aykırı düşeceğim ama... –dedi–. Bir satış işini tamamlamak üzere, hem de çok önemli bir alışverişi sonuçlandırmak için Vancouver'a gidiyorum.»

Komşusu kibarlığından ilgi gösterdi, «Ne satıyorsunuz?»

«Kamyon. Bir sürü kamyon...»

«Kamyonlar da otomobiller gibi acentalarda satılır sanırdım.»

«Elbette, kamyonlar da acentalarda satılır. Beni meselâ, otuz veya yüz kamyon birden satılacağı zaman çağırırlar. Mahallî satıcılar pek fazla sevmez beni. Onlara göre ben, fiyatları özel olarak düşürmek için merkezden gönderilen bir kimseyimdir. Bunun da problemleri var tabiî. Ama yine de olumlu bir geçinme yolu.»

Spencer sigaralarını aramaya koyuldu, sonra durdu, «Daha havalanmadık, değil mi?»

«Havalandıksa bile çok alçaktan uçuyor olmalıyız.»

«Ne yapalım! Biz de bekleriz... –Spencer bacaklarını uzattı–. Bugün ne kadar yoruldum, bilemezsiniz. Bir sürü şeyin aynı zamana rastladığı günler vardır ya? İşte onlardan biriydi bugün. Siz de bilirsiniz her halde böyle günleri...»

«Eh, biraz.»

«Önce, bir kuş beyinlinin bir başka firmanın kamyonlarını daha çok beğeneceği tuttu. Neyse ki, kendisiyle bir anlaşma yaptık sonunda. Meseleyi bu akşam yemekte kapatır, yarın akşam da, karım ve çocuklarımla birlikte olurum diye düşünüyordum. Birden, "Her şeyi bırak, yarın öğleye kadar Vancouver' da ol," diye bir telgraf gelmesin mi? Oradaki bir anlaşma anlaşmazlık haline gelmek üzereymiş. Ee, ne olacak? Bendeniz cennet kuşu gidip, kurtarmalıyymışım durumu... –Spencer içini çekti ve birden yerinde doğruldu. Biraz alaycı–: Acaba kırk veya elli kamyonluk bir kamyon ordusuna ihtiyacınız olabilir mi? Size indirim de yapabilirim.» dedi.

Koltuk komşusu, «Ne yazık ki, hayır... –diye güldü–: O kadar çoğunu ne yapayım? Hem sonra benim mesleğimle de bir ilgisi yok ki kamyonların.»

«Nedir sizin mesleğiniz?»

«Tıp.»

«Doktorsunuz demek?»

«Evet, doktorum. Onun için kamyon satışları konusunda size yardımım dokunamayacak. Değil kırk kamyon, bir tanesini bile satın alacak gücüm yok benim. Şimdilik en büyük lüksüm futbol. Maçlar için neresi olsa giderim. Tabiî vaktim olursa. Bu geceki gibi.»

Koltuğunun baş konacak kısmına dayanan Spencer, «Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Doktor... –dedi–. Uyuyamazsam, artık bir uyku ilâcı yazarsınız her halde bana.»

Spencer konuşurken uçağın motoru bütün gücüyle gürlemeye başladı. Şimdi uçak, tekerleklerinin frenlerine yaslanmış, tir tir titriyordu.

Doktor, ağzını Spencer'in kulağına neredeyse yapıştırdı ve bağırmaya başladı, «Böyle giderse, size hiç bir uyku ilâcı kâr etmez. Havalanmadan önce bu kuru gürültüye neden ihtiyaç duyulur, bilmem.»

Spencer bunu iyi bildiğini belirtmek için başını salladı. Sonra, kuru gürültü, sesinin fazla zahmete katlanmadan duyulmasını sağlayacak kadar alçalınca, «Motoru kızdırmak için her zaman gereklidir bu... –diye açıkladı–. Uçak havalanmadan önce, hep yapılır. Her motorda iki tane manyeto vardır. Yani mıknatıslı elektrik yapan cihaz. Biri bozulursa, öbürü onun yerini alsın diye, iki tanedir. Havalanmadan önce motor sonuna kadar açılır ve her iki manyeto da ayrı ayrı çalıştırılır. Pilot hepsinin doğru dürüst çalıştığına emin olunca havalanır, daha önce değil... Bütün havayolları, Allahtan ki buna son derece dikkat ederler.»

«Bu konuları çok iyi biliyormuş gibi anlatıyorsunuz!»

«Yok canım, o kadar da değil. Savaşta avcı uçaklarını kullanmıştım. Ama şimdi pas tuttum. Bildiklerimin çoğunu unuttum bile!»

Motorun gürültüsü daha derin bir hırlamaya dönüşünce, doktor, «İşte tamam,» dedi. Koltuklarının altından gelen itici bir kuvvet uçağın pist üzerinde gittikçe hız kazandığını haber verdi. Hemen biraz sonra hissedilen bir silkinme ise, tekerleklerin yerden kesildiğini anlatıyordu. Artık motorların homurtusu düzenli bir şekilde duyulmaya başlamıştı. Tırmanmakta olan uçağın burnu yukarıya doğru kalktı. Spencer, kanadın ucundan, yavaş yavaş alçalmakta olan meydan ışıklarını görüyordu.

Hoparlör ilân etti: «Şimdi kemerlerinizi çözebilir, sigaralarınızı yakabilirsiniz.»

Doktor, «Şu işin bitmesine her zaman sevinmişimdir... –dedi. Kemerini çözdü ve Spencer'in uzattığı sigarayı geri çevirmedi–. Teşekkür ederim. Kendimi tanıtmadım daha, adım Baird. Bruno Baird.»

«Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Baird. Ben de George Spencer. Fulbright Motor Şirketinde çalışıyorum.»

Bir an, her ikisi de, sessizliğe gömüldüler ve yavaş yavaş yükselip soğuk hava akımına rastlayınca birden emiliveren sigara dumanını dalgın dalgın izlediler. Spencer ciddî konulara dalmıştı. Merkezdeki büroya döndüğü zaman, zafer sevinciyle karşılanacağını biliyordu. Havaalanına gitmek için taksi çağırmadan önce Winnipeg'teki acentaya durumu anlatmıştı, ama o siparişin biraz daha beklemesi gerekiyordu. Bu bekleyişin acısını çıkarmak için şimdi Vancouver'da büyük bir zafer kazanması gerekti. Geri dönünce bu zaferi, maaşının yükseltilmesi için bir basamak olarak kullanmasını bilmeli, ya da maaş yerine hiç değilse bir yükselmeyi sağlayabilmeliydi. Patronun vaat edip de bir türlü yapmadığı satış şubesi müdürlüğüne getirildiği takdirde, Mary, Bobsie ve küçük Kit'le şimdiki evden çıkarak Parkway Heights'a taşınabilirlerdi. Yahut da, eve yeni taktırdığı su deposunun, çocuklarının okulunun, otomobilin, buzdolabının taksitlerini ve Mary'nin son hamileliğinden ötürü borçlandığı hastane taksitlerini öderdi. Spencer, her ikisini —hem evi değiştirmeyi, hem de taksitleri ödemeyi— müdürlük maaşıyle yerine getirmenin mümkün olmadığını düşündü.

Öte yandan, elindeki tıp dergilerinden birini okumakla uyumak arasında bir seçme yapmayı düşünen Dr. Baird, en sonunda her ikisinden de vazgeçti. Kasaba doktoru olarak bir iki gün önce ayrıldığı operatörlük, aklına gelmişti. Yerini alan Dr. Evans, bu işin altından kalkabilecek mi, diye merak etmeye başlamıştı. Gerçi Evans başarılı bir doktordu ama, o kadar gençti ki... Dr. Baird elinde olmadan dalıp gitti. Elindeki sigara parmağını yakınca, hemen uyanıverdi.

Öbür tarafta oturan çift, spor dergilerinden hâlâ kurtulamamışlardı. Joe Greer'i tanımlamak, biraz da, karısı Hazel Greer'i tanımlamak demekti. Her ikisinin de pembemsi bir cildi, açık havada yaşayan insanlara özgü parlak gözleri vardı. Sanki hayatın sırları ellerindeki dergilerin içindeymiş gibi, başlarını basılı sayfalara gömmüşlerdi. Hostes tepsiyi kendilerine tuttuğu zaman Joe, «Çukulata mı? Şeker mi?» diye sormuş, karısının, «Çukulata» demesi üzerine iki çukulata almış ve sonra her ikisinin kestane renkli başları, dergilere gömülmüştü yeniden.

Arkadaki sıralarda oturan dört kişi, kâğıt kaplarda içtikleri viskinin ikinci raunduna başlamışlardı. Üçü de birbirine benziyordu. Eti budu yerinde, gürültücü, girgin ve iki gün için bütün sınırları aşarak eğlenmeye karar vermiş tiplerdi. Dördüncüsü ise kısa boylu, zayıf, ince hatlı, sıkıntılı ifadeli ve yaşı belirsiz bir kimseydi. «R»leri yuvarlayarak konuşuyordu. «Yarınki aslanlara» diyerek, bir kez daha şerefe içmek üzere kâğıt kabını kaldırdı. Ceketinin markasında, hayvanlar kralını temsil etmekle birlikte, uyuz bir mahalle kedisini andıran bir resim

bulunan baştaki, daha önce söylediklerini bir kez daha anlatmaya koyuldu. «Bu uçağı yakalayabileceğimiz hiç aklıma gelmemişti. Sisten dolayı Toronto'da beklemek zorunda kalınca, kendi kendime, "Andy –dedim–, Andy, ilk kez bir boğuşmadan uzak kalacaksın." Ama işte bir iki saat sonra yine de yetişeceğiz ve üstelik uçakta uyumamız da mümkün olacak.»

Aralarından bir başkası, «Ama bir şeyler atıştırmadan uyumak olmaz –dedi–. Açlıktan ölüyorum. Bizim istihkakları ne zaman dağıtacaklar dersin?»

«Birazdan her halde. Sekize doğru yemek verirler sanırım. Ama sisten seferler ertelenince, her şey gecikti.»

«Aldırma. Beklerken kafayı bulalım. Şimdi «r»leri yuvarlayan konuşuyordu. Elindeki viski şişesini sallarken, nedense birden neşelenmişti.

«Hey, yavaş ol, bakalım. O kadar çok kalmadı bundan.»

«Hiç de değil. Bunu aldığım yerde daha çok var. İç gitsin. Sonra rahat uyursun.»

Aralarında üç dört kadının da bulunduğu yolculardan geriye kalan elli altısının kimi uyuyor, kimisi de konuşuyordu. Hepsi de bu uzun yolculuklarının sona ererek, özlemini duydukları o heyecanlı maça, bir an önce kavuşmak istiyordu. Uçağın bulutların üstüne tırmanmasından az önce Winnipeg eteklerindeki evlerin göz kırpan mavi ve sarı ışıklarını fark etmek bile mümkündü.

Küçük, fakat yeterli ve her şeyi bilerek donatılmış bölmede hostes Janet Benson akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Bu yemeğin iki saat önce verilmesi gerekiyordu. Önündeki cam çıkıntının üs-

tünde bulunan aynadan, her uçuşun başında hissettiği heyecanın yüzünde yansıdığını gördü. Bu taşkınlığı, burada, tek başına kalarak, diğerlerinden saklamak isterdi hep. Bölmelerin içindeki dolaplardan gerekli peçeteleri ve yemek takımlarını alırken, kendi kendine hafif bir melodi söylemeye koyuldu. Yemek servisi yapmak, bir hostes için işin en az çekici yönlerinden biriydi. Üstelik şimdi Janet, bomboş midelerin sahiplerine tam bir saat hizmet edeceğini de çok iyi biliyordu. Buna rağmen kendinden emin ve mutluydu. Kendisiyle aynı uçakta yolculuk yapanlar, havayolları kepinin altında sallanan sarı saçlarını ve bakımlı vücudunun kıvrımlarını şimdi çalıştığı bölmede bir görseler, hayranlıklarından soluklarını şöyle bir içlerine çekerler ve Janet'in hissettiği güven duygusunu desteklemiş olurlardı. Janet yirmi birinde hayatın tadını yeni almaya başlıyor ve bu tat da ona zevk veriyordu.

Uçağın önünde, pilot mahallinden duyulan tek ses motorun sürekli homurtusu ve vınlamasıydı. Her iki pilot da, arada sırada görülen kol ve bacak hareketinin dışında tamamen sessiz ve sâkin oturuyorlardı. Cihazların bulunduğu panodaki kadranların ışıkları belli belirsiz yüzlerini aydınlatmıştı. Kulaklarını kısmen kapatan kulakçıklardan, bir başka uçakla konuşan havaalanı yetkililerinin hırıltıları duyuluyordu. Her iki pilotun da boynunda küçük mikrofonlar asılıydı.

Kaptan Pilot Dunning kaslarını gererek oturduğu yerde rahatlıkla gerindi ve mürettebatın artık çok iyi bildiği gibi, pos bıyıklarının arasından şöyle bir pohladı. Otuzunda, hatta daha yaşlı görünüyordu.

Gözlerini bir an ikinci pilota çevirerek, «Üç numaralı motorun silindir başlarında ısı nasıl, Pete?» diye sordu.

Pete yerinde şöyle bir doğruldu, önündeki panoya baktı, «Şimdi iyi, Kaptan. Winnipeg'de kontrol ettirmiştim ama bir bozukluk bulamadılar. kendi kendine düzeldi herhalde. Artık ısınmıyor.»

«Mesele yok o halde...– Dunning önündeki karanlık göğe daldı. Bulutların üzerine yer yer, hafiften bir ay ışığı dökülmüştü. Parça parça ayrılmış pamuk kümeleri yaklaşıyor ve birden kayboluyordu. Uçak arada sırada yarı karanlık bir bulutun içine dalıyor, sonra da sudan yeni çıkıp üzerindeki damlaları silkip atmak için silkinen bir köpek gibi sarsılarak buluttan kurtuluyordu–. Biraz da talih yardım ederse, düz yola çıkarız... –diye alay etti–. Hava raporları nasılsa ferahlık verici. Bu yolda her zaman rotaya sadık kalınmaz.»

«Çok doğru... –İkinci pilot da aynı fikirdeydi–. Ama bir aya kalmaz, işler değişir.»

Hava akımına daldığı için uçak biraz sarsılmaya başladı. Kaptan bir iki dakikasını, rotadan ayrılmak üzere yaptığı çalışmaya verdi, sonra, «Önce dinlenmeye vakit bulursan, sen de maça gidecek misin? –diye sordu.

İkinci pilot şöyle bir düşündü, «Bilmem. Bakalım.»

Kaptan sert bir bakış fırlattı ona, «Nasıl bilmezsin? Eğer Janet'i aklına koydunsa, çıkar kafandan. Senin gibi genç Kazanovaların etkileriyle çürütülecek kızlardan değil o.»

Kaygılı gözlü birinci pilotun yaptığı bu suçla-

maya herhalde pek lâyık değildi. Yirmisini henüz geçmiş bebek yüzlü yardımcısı kıpkırmızı kesildi, «Rica ederim, yavaş olun kaptanım. Ben hayatımda kimseyi çürütmedim.»

«Herkes öyle söyler. O halde Janet'le başlama... –Kaptan gülümsedi–. Kanada'daki bütün havayolları personeli onu kandırmaya çalışıyor. Hiç boşuna zahmet etme.»

Pilotlardan iki üç metre ötede, açılır kapanır kapıların öbür tarafında bu konuşmanın konusu olan dişi, yolcuların yemek isteklerini alıyordu.

«Akşam yemeği ister misiniz efendim?» sorusunu, hafifçe eğilerek, yüzünden eksik etmediği gülümsemeyle sormuştu.

«Efendim? Ne dediniz? Ha, evet. Lütfen... –Daldığı dünyadan birden ayrılan Baird, uyumakta olan Spencer'i dürttü–: Uyanın, dostum. Yemek istiyor musunuz?»

Spencer esnedi ve kendini toparlamaya çalışarak, «Yemek mi? Elbette. Geç kalmadınız mı? Ben yemeği kaçırdım sanıyordum.»

Janet Benson, «Toronto'da beklediğimiz için yemek verememiştik. Şimdi ne istersiniz? Koyun pirzolası mı? Balık mı?

«Hım... Lütfen...»

Janet'in gülümsemesi biraz solar gibi oldu. Sabırla, «Hangisini efendim. Koyun pirzolasını mı? Yoksa balığı mı?» diye yineledi.

Spencer adamakıllı kendine geldi, «Çok özür dilerim. Koyunu tercih ederim.»

Baird, «Ben de...» dedi.

Tekrar bölmesine dönen Janet yarım saatini bütün yolcuların yemeklerini hazırlayıp onlara dağıtmakla geçirdi. Nihayet yemek isteyen herkes ilk öğünü bitirirken, bölmedeki telefonu aldı ve sordu, «Yemek servisine başlayabildim en sonunda. Ne istersiniz? Koyun pirzolası mı? Balık mı?»

Pete'nin sesi dinleyiciden duyuldu. «Bir dakika.» Janet, Pete'nin aynı soruyu kaptana sorduğunu anladı. «Janet, kaptan pirzola istiyor; hayır, bir dakika. Fikrini değiştirdi. Balık iyi mi?»

Janet neşeyle, «Bence iyi. Kimsenin şikâyeti yok.» dedi.

«O halde kaptana balık. En iyisi sen onu iki porsiyon yap. Ama büyük olsun. Biz büyüme çağındayız, anlarsın ya...»

«Anlaşıldı. İkinize de ikişer porsiyon. Her zamanki gibi. İki balık. Birazdan geliyor.»

Kısa zamanda iki tepsiyi hazırladı ve uçağın hemen hemen fark edilmeyen sarsıntılarına alışık bir şekilde yürüyerek ön tarafa geçti. Pete de açılır kapanır kapılara kadar gelmişti. Hemen elinden tepsilerden birini aldı. Bu sırada otomatik pilot cihazını çalıştıran kaptan da, Winnipeg ile her zamanki denetleme radyo konuşmalarından birini tamamlamak üzereydi.

«Yükseklik 16,000... –diye devam etti. Bir plastik kordon ucunda, boynuna asılı mikrofona konuşuyordu–. Rota 285 doğrultuda. Hava hızı 210 mil. Yer hızı 174 mil. ETA Vancouver 05.05 Pasifik Standart Saat Ayarı. Tamam.»

Konuşmadan dinlemeye geçti. Kulaklığında karşı tarafın horultusu açıkça duyuldu. Mesajı aldıklarını

açıklıyorlardı, «Sefer sayısı 714. Burası Winnipeg Kontrol. Tamam. Ayrılıyoruz.»

Dunning, önündeki çizelgeye uzandı, bir şeyler karaladı. Sonra önündeki düğmelerden ve kollardan, gerekirse onlara kolaylıkla uzanabilecek bir uzaklığa kadar, koltuğunu geri kaydırdı. Pete ise kucağına konmuş olan bir yastığın üzerindeki tepsisinden atıştırmaya başlamıştı.

«Uzun sürmez...» dedi.

Kaptan, «Acelesi yok... –Pilot mahallinin imkân verdiği oranda kolunu kaldırabildiği kadar kaldırarak gerindi–. Beklerim. Keyfine bak. Nasıl balık?»

«Fena değil... –İkinci pilot ağzı doluyken konuştuğu için zorluk çekiyordu–. Üç dört misli olsa, dört başı mamur bir yemek derdim.»

Kaptan gülmekten kendini alamadı, «Pete, oğlum, göbeğine dikkat et... –Koltuğun arkasında durmakta olan Janet'e döndü–: Yolcuların durumu nasıl, Janet? Futbolseverlerimiz hayatlarından memnunlar mı?»

Janet omuzlarını silkti, «Sesleri çıkmıyor şimdi. Toronto'daki o uzun bekleyiş hepsini yordu galiba. Dört tanesi viski şişesiyle avunmaya çalışıyordu, ikaz etmek istemedim. Birazdan sızar kalırlar. Sakin bir gece geçireceğe benzeriz. Aman tahtaya vuralım da...»

Pete ukalâca bir kaşını kaldırdı, «İşte o zaman dikkatli olman gerekir. Bütün meseleler sâkin gecelerde başlar. Tam şu sırada biri hastalanmak üzeredir belki de.»

Janet, sakin, «Daha değil... –dedi–. Ama sen ne zaman uçağı kullanacağını haber ver, o zaman

ben de mideleri zayıf olanlara torbaları dağıtayım.»

«Aferin sana, Janet... –diye kaptan da lafa karıştı–. En sonunda ne mal olduğunu sen de anlamışsın demek ki.»

Janet: «Hava durumu nasıl?» diye sordu.

«Hava mı? Dur bir bakalım. Dağların doğusuna kadar sis uzanıyor, Manitoba'ya kadar. Ama o taraftan bizi rahatsız edecek bir durum yok. Sahile doğru hiç bir engelle karşılaşmadan gideceğiz.»

«Oh ne güzel!... O halde kahve servisini yapıncaya kadar uçağın idaresini bu küçüğe bırakmayın.»

Pete'in cevap vermesine fırsat kalmadan Janet yolcuların bulunduğu bölmeye kaydı ve kahve isteyenleri tespite başladı. Daha sonra da, her iki pilota bir tepsi içinde kahvelerini getirdi. Kaptan Dunning o zamana kadar yemeğini bitirmişti. Kahvesini de memnuniyetle midesine indirdi. Ayağa kalktığında Pete uçağın idaresini eline almış ve bütün dikkatini önündeki cihazların üstünde toplamıştı.

«Dikkat et, fazla buhar kaçırmasın, Pete. Ben de gidip yolcuları uykuya hazırlayayım şöyle bir.»

Pete arkasına dönmeden konuştu, «Tamam, kaptan.»

Kaptan, Janet'in arkasından, yolcuların bulunduğu enikonu aydınlatılmış bölmeye gözlerini kırpıştırarak girdi ve önce Spencer ile Baird'in oturdukları koltukların önünde durdu. Her ikisi de boş tepsilerini hostese veriyordu.

«İy akşamlar. Her şey yolunda mı?»

Baird başını yukarı kaldırdı, «Çok teşekkürler. Yemek de iyiydi. Doğrusu acıkmıştık da.»

«Bu kadar geciktiği için özür dilerim.»

Doktor, bu özrü eliyle savar gibi yaptı, «Hiç üzülmeyin. Toronto biraz sise bürünmeye karar verdiyse, bunun sizinle ilgisi ne? –sonra ekledi–: Başımı şöyle bir dayadım mı artık, tamam.»

Spencer, «Ben de aynı şeyi yapacağım...» dedi.

Kaptan koltukların üzerindeki okuma ışıklarını kapatırken, «İyi geceler... –dedi–. Hostes şimdi battaniyelerinizi de getirir.»

Sonra diğer yolculara dönerek, kimine koltukların arkaya nasıl yatırılacağını, kimine de uçuşla ilgili birtakım bilgileri ve hava durumunu hafif bir sesle anlatarak, uçağın arkasına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Spencer, «Artık rüyalar ülkesine dalabilirim... –diye mırıldanıyordu–. Biliyor musunuz Doktor, bu akşam, sizi hastalarınız rahatsız etmez.»

Gözlerini çoktan yummuş olan Baird, «Ne kadar sürüyordu bu yolculuk? –dedi. Sesinden bile uyku akıyordu–. En azından yedi saat, değil mi? Bol bol tadını çıkarmalı. İyi geceler.»

«İyi geceler, Doktor... –Spencer nerdeyse horulduyordu. Başını koyacak olduğu yeri düzeltti–. Nasıl da uykum var.»

Kendine özgü soğuk ve uzak bir dünyanın çepeçevre sardığı uçak, rotası üzerinden düzgün bir şekilde ilerliyordu. On altı bin fit altta, Saskatchevan bozkırları sessiz ve sakin uzanıyordu.

Kaptan pilot Dunning uçağın viski içilen bölümüne ulaşınca, daha fazla kafa çekilmesini nazik bir dille yasakladı.

«Biliyorsunuz –dedi–, uçaklarda böyle şeylere izin verilmez... –Onları şakacıktan azarladı–:

Bundan sonra ortada bir şişe görürsem, derhal indiririm hepinizi. O zaman tıpış tıpış yürümek zorunda kalırsınız.»

Aralarından biri, «Kâğıt oyunu da mı yasak?» diye sordu. Şişenin birini önce ışığa tutup, içinde kalan bir iki damlayı ağzına boşalttı.

«Öteki yolcuları rahatsız etmemek şartıyle, niye yasak olsun?»

«R»leri yuvarlayarak konuşan, pilota acıyarak: «Zavallı kaptan pilot... –dedi–. Gece yarısı böyle uzun bir uçuş sorumluluğunu üzerinize alınanız nasıl bir şey acaba?»

«Her zamanki gibi. Birini diğerinden ayırmaya imkân yok ki.»

«Her halde hiç birini diğerinden ayıramazsınız, öyle değil mi? Ancak bir olay patlak verinceye kadar tabiî...»

«Evet, öyle her halde...»

«Ancak bir şey oluncaya kadar...»

Dunning yoluna devam etmeden, onların alaylı gülüşlerine, gülümsedi. Yalnız «R»leri yuvarlayan, içkinin verdiği ağırlaştırıcı hava içinde, bir an, kendi sözlerinin anlamı üzerinde şöyle bir düşündü.

İKİ

00.45 - 01.45

Kaptan pilot hemen hemen bütün yolcularla ilgilenmişti. Şimdi de, daha önce kendisiyle birlikte uçtuğunu sandığı bir yolcu ile görüşüyordu.

«O kadar uzun bir zamandan beri var ki, artık kesemem... –derken, bıyığı ile oynamaktan kendini alamadı–. Çok eski bir dostum gibi.»

Küçük adam, «Kızlar bayılıyor olmalı... –dedi–. Ona taktıkları bir isim var mı?»

«Yoo, bazen kısaca Dun, yahut ta sadece Dunsinane derler.»

«*Sadece* ne?»

Kaptan mahsustan üsteledi, «Dunsinane. Herhalde bilirsiniz, değil mi? *Makbet*'ten. *Makbet*'i okudunuz her halde.»

«*Makbet* mi? Ne demek *Makbet*?»

Kaptan yoluna devam etti. Konuşurken, gözleri ilerdeki hostese takılmıştı. Janet yolculardan bir kadının üstüne doğru eğilmiş, elini de kadının alnına koymuştu. Dunning'in yaklaştığı sırada, koltuğunda oturmaktan çok yatmakta olan kadın, birden yüzünü buruşturarak sarsıldı. Gözleri sanki

acıyla küçülmüştü. Kaptan hafifçe hostesin omzuna dokundu.

«Bir şey mi var, Miss Benson?»

Janet doğruldu, «Bayan kendini pek iyi hissetmiyor da, kaptan... Bir aspirin vereyim. Hemen gelirim.» Genç kız sakin bir sesle konuşuyordu.

Dunning onun yerini aldı, kadına ve onun yanındaki erkeğe doğru eğildi.

«Üzülmeyin... –dedi ilgiyle–. Neniz var?»

Kadın ona doğru baktı. «Bil-bilmiyorum... –Kısık sesle konuşuyordu–. Birdenbire geldi. Bir iki dakika önce... Halsizlik ve baş dönmesiyle... Burama korkunç bir ağrı saplandı... –Midesini gösteriyordu–: Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm ama...»

«Düşündüğün şeye bak yavrum! –Şimdi kadının yanındaki adam mırıldanıyordu–: Kendini gevşek bırak... Şimdi bir şeyin kalmaz...– Kaptana baktı–: Uçak tuttu her halde.»

«Her halde.» Cevap verirken Dunning düşünceli düşünceli kadına bakıyordu. Kadının soluk alnında ter taneleri belirmişti. Saçları daha şimdiden darmadağındı. Biriyle koltuğun kenarını, diğeriyle kocasının kolunu tuttuğu ellerinin eklemleri bembeyaz olmuştu.

«Rahatsızlandığınıza üzüldüm. Ama hostes şimdi her şeyi halleder. Mümkün olduğu kadar rahat etmeye bakın. Eğer memnun ederse sizi, söyleyeyim, hava mükemmel.»

Kaptan, Janet'e yer vermek için kenara çekildi.

Hapları uzatırken genç kız, «İşte burda... –dedi–. Bir deneyin bakalım... –Bardaktan suyu içebilmesi için, kadının başını kaldırmasına yardım etti–.

Tamam... Şimdi sizi biraz daha rahat ettirelim... –Kadının çevresini bir battaniye ile sardı–. Nasılsınız? –Kadın minnetle başını salladı–. Nasıl olduğunuzu anlamak için birazdan yine gelirim. Kâğıt torbaya ihtiyacınız olursa, çekinmeyin. Eğer hemen beni çağırmak isterseniz, pencerenin yanındaki düğmeye basın.»

Kadının kocası, «Çok teşekkür ederiz... –dedi–. Birazdan bir şeyi kalmaz her halde... –Karısına gülümseyerek baktı. Daha çok kendi kendini avunduruyormuş gibi bir hali vardı–. Biraz dinlenmeye bak. Şimdi geçer.»

«Muhakkak geçer... –dedi Dunning–. Böyle şeyler insanı ne kadar sıkar, bilirim. Umarım ki birazdan bir şeyiniz kalmaz ve her ikiniz de iyi bir gece geçirirsiniz.»

Koltukların arasından geçen Dunning, Janet'i bölmede yakaladı. «Kim bunlar kuzum?»

«Mr. ve Mrs. Childer. John Childer. Karısının on beş dakika önce bir şeyi yoktu.»

«Peki. Kadın ağırlaşırsa hemen bana haber ver. Mesaj yollayalım.»

Janet hızla kaptana döndü, «Niye? Ne düşünüyorsunuz?»

«Bilmiyorum. Ama kadının görünüşü hiç hoşuma gitmedi. Uçak da tutmuş olabilir, mide krizi de. Ne olursa olsun, ağır bir şey... –Kaptan biraz endişeli görünüyordu. Eliyle önündeki musluğun kenarında parmaklarını tıkırdatırken sordu–: Yolcu listesinde doktor var mı?»

«Doktor diye bir kayıt yok ama isterseniz sorayım.»

Dunning başını salladı. «Şimdi kimseyi rahatsız etmeyelim. Yeni uykuya daldılar. Yarım saat içinde bana kadının durumunu bildir. Mesele... –Dönüp giderken ekledi–: şu ki, daha sahile varmadan dört saatlik uçuş süremiz var.»

Pilot mahalline giderken, hasta kadının yanında durdu ve gülümsedi. Kadın da ona bakıp gülümsemek istedi, ama birden gelen sancı ile gözlerini kapadı ve yerinde sarsıldı. Bir an Dunning kadını dikkatle inceledi. Sonra yoluna devam etti, pilot mahallinin kapısını içeri girdikten sonra kapayıp yerine yerleşti. Büyük kulaklıklarını başına geçirdi ve mikrofonunu taktı. Pete, uçağı kullanıyordu hâlâ. Parça parça bulutlar onlara doğru koşuyor, uçağı bir an kucaklıyor ve sonra yok olup gidiyordu.

«Cumulo-nimbus artıyor...» diye, ikinci pilot durum hakkında bilgi verdi.

«Sertleşiyor desene.»

«Öyle gibi.»

«Ben alayım. En üste çıkmaya çalışalım. Yirmi bin için izin iste.»

«Derhal... –Pete mikrofonunun bağlı olduğu yerdeki düğmelerden birine bastı–. 714'ten Regine Radyosuna...» diye seslendi.

Kulaklığında bir ses, «Sizi dinliyoruz...» diyerek çatladı.

«Hava şartları biraz sertleşiyor. Yirmi bine çıkmak için izin istiyoruz.»

«Bekleyiniz 714. Soralım...»

«Teşekkürler.»

Kaptan önündeki bulutlu havaya baktı. «Kemer ışıklarını yakarsan iyi olur, Pete.» Bu arada da uçağın

sallantısını azaltmak için otomatik tedbirleri aldı.

Pete yine, «Derhal» diyerek başının üstündeki panoda bulunan bir düğmeyi çevirdi. Uçak kendini bir bulut parçasından kurtarıp, hemen bir başkasına dalarken hafifçe titredi.

Telsizden «714 sefer sayılı uçak... –diye bir ses duyuldu–. Yirmi bin fite çıkabilirsiniz. Tamam.»

«Burası 714... –diye Pete açıkladı–. Teşekkürler, tamam.»

Kaptan: «Hadi bakalım.» Pilot mahalli yukarıya dikilmeye ve pano üzerindeki altimetre ibresi de dakikada 500 fitlik bir yükseliş göstermeye başlayınca, motorların sesi daha derin bir tonla duyuluyordu. Uzun cam silici de geniş bir hat üzerinde gidip geliyordu.

İkinci pilot, «Bu bataklıktan kurtulduğumuza memnun olacağız.» dedi.

Dunning karşılık vermedi. Gözlerini, önündeki ibrelerden ayırmıyordu. Pilotların hiç biri hostesin içeri girdiğini fark etmedi bile. Hostes, Kaptanın omzuna dokundu.

«Kaptan... –Sesi aceleciydi ama, yüksek çıkmıyordu–. O kadın daha da fenalaştı. Ama, şimdi bir başkası da hastalandı. Bu seferki bir erkek.»

Dunning hostese dönmedi. Bir kolunu uzatarak, iniş ışıklarını yaktı. Önlerinden ileriye doğru uzanan ışık hüzmeleri yağmur ve kar tanelerini aydınlattı. Kaptan daha sonra ışıkları söndürüp, hem motoru yeniden ayarlamaya, hem de buzlanmayı önleyen tertibatı çalıştırmaya başladı.

«Şimdi gelemem, Janet... –diye cevap verdi–. Daha önce konuştuğumuz gibi, aralarında doktor

var mı sor... Kemerleri de bağlasınlar. Hava oldukça sertleşiyor. İşim biter bitmez gelirim.»

«Peki.»

Pilot mahallinden çıktıktan sonra Janet birkaç sıranın duyabileceği bir sesle, «Lütfen kemerlerinizi bağlayın. Biraz sallanabiliriz... –diye uyardı. Sonra sağındaki iki kişiye doğru eğildi, kendisine gözlerini kırpıştırarak bakanlara sordu–: Özür dilerim. Aranızda doktor var mı acaba?»

Hostese en yakın olanı, «Ne yazık ki hayır... –diye mırıldandı–. Neden soruyorsunuz? Bir şey mi var?»

«Yoo, önemli bir şey yok...»

Sancıdan ötürü duyulan bir inleme Janet'in dikkatini çekti. Hemen kocasının kolları arasında, gözleri kapalı olarak inlemekte olan Mrs. Childer'ın yanına seğirtti. Kadının alnında parlamakta olan teri eğilip sildi. Yüzü endişeyle buruşmuş olan Childer, genç kıza bakıyordu.

«Ne yapmamız lâzım acaba? Ne dersiniz?»

«Üşümemesine dikkat edin. Uçakta doktor var mı bir bakalım...»

«Doktor mu? Umarım ki vardır. Ya yoksa? Ne yaparız sonra?»

«Siz merak etmeyin. Şimdi gelirim ben.»

Janet ayağa kalktı, acıdan kıvranan kadına bir an baktı ve arkadaki yolculara ilerleyerek aynı soruyu tekrarladı.

«Biri mi hasta?» diye ona sorulmaya başlandı bu kez de.

«Kendini biraz iyi hissetmeyen bir yolcumuz var da... Kimi zaman olur böyle şeyler. Uçak tutması

her halde. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

Birden bir el Janet'in bileğini yakaladı. Kafayı çeken gruptan biriydi bu. Yüzü sapsarıydı.

«Kusura bakmayın ama kendimi çok fena hissediyorum. Bir bardak su verebilir misiniz bana?»

«Tabiî. Hemen getireyim.»

«Kendimi hiç böyle hissetmemiştim.» Arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı.

Arkadaşlarından biri yerinde kımıldayıp gözlerini açtı ve doğruldu, «Nen var senin?»

Hasta arkadaşı, «Karnım... –dedi–. Sanki parça parça oluyor...» Sancı bir daha gelince elleriyle karnını tuttu.

Janet, Spencer'in omzunu yavaşça sarstı. Spencer önce bir gözünü, sonra da öbürünü açtı.

Genç kız, «Özür dilerim efendim. Doktor olan biri var mı acaba burada?»

Spencer şöyle bir kendini toparladı; «Doktor mu? Yooo... –Janet, peki der gibi başını salladı ve döndü. Spencer–: Bir dakika... –diyerek durdurdu onu–. Bir dakika. Şimdi hatırladım... Bu yanımdaki bay, doktor.»

Hostes, «Tanrıya çok şükür... –diye derin bir nefes aldı–. Kendisini uyandırır mısınız lütfen?»

«Elbette... –Spencer yanındaki iki büklüm gövdeyi hafifçe sarsarken Janet'e baktı–. Biri mi hastalandı?»

«Kendini iyi hissetmeyen biri var.»

Spencer bu sefer doktoru daha büyük bir şevkle sarstı: «Doktor, hadi uyanın lütfen... –Doktor kafasını sallayıp belli belirsiz homurdandı ve birden

kendine geldi–. En sonunda bu gece, sizi arayan biri çıktı işte.»

Janet dikkatle doktora baktı, «Siz doktor musunuz efendim?»

«Evet, doktorum. Dr. Baird. Bir şey mi var?»

«İki yolcumuz oldukça rahatsız. Acaba bir bakabilir misiniz?»

«Hasta mı? Derhal.»

Spencer, doktora yol vermek için ayağa kalktı. Gözlerini oğuşturan Dr. Baird, «Neredeler?» diye sordu.

Yol gösteren Janet, «Önce kadın yolcuya bakarsanız, iyi olur... –derken, aynı zamanda da sakin bir tavırla etrafına sesleniyordu–: Kemerlerinizi bağlayınız lütfen.»

Mrs. Childer, artık, koltuğun izin verdiği oranda uzanmıştı. Sancı geldikçe bütün vücudu sarsılıyordu. Derin nefes aldığı zamanlarda da, titreyerek iç geçiriyordu. Saçları terle ıpıslaktı.

Baird bir an kadını inceledi. Sonra eğilip kadının bileğini tuttu.

Janet, «Doktor buldum...» dedi.

Mr. Childer nefes nefese, «Sizi gördüğümüze çok memnun oldum.» dedi.

Kadın gözlerini araladı, «Doktor...» Konuşmaya gayret etti. Dudakları titriyordu.

Doktor gözlerini saatinden ayırmadan, «Konuşmayın lütfen... –dedi. Kadının kolunu bıraktı. Cebinden bir küçük el feneri çıkarıp–: Gözlerinizi açın... –diye yumuşak bir sesle emretti. Küçük fenerin ışığında her iki gözü de inceleyip–: Şimdi, ağrı var mı? –diye sordu. Kadın, başını salladı–.

Nerede? Burda mı? Yoksa burda mı? –Doktor kadının karnını elleyince, Mrs. Childer yerinden nerdeyse zıplayacaktı. Birden nefes almasaydı bağıracaktı da. Doktor battaniyeyi kapattı. Kadının alnını yokladı. Sonra ayağa kalktı. Mr. Childer'a–: Bu bayan karınız mı?» diye sordu.

«Evet, Doktor.»

«Sancının dışında başka bir şikâyeti oldu mu?»

«Midesi çok bulandı. Yediği her şeyi çıkardı.»

«Ne zaman başladı?»

«Çok olmadı... –Mr. Childer yardım umar gibi Janet'e baktı–. Birdenbire başladı.»

Baird düşünceli düşünceli başını salladı. Janet'i kolundan tutup, ileriye doğru yürüdü. Kendisine bakmakta olan yolcuların duymasını istemediği için yüksek sesle konuşmuyordu.

«Kadına bir şey verdin mi?»

«Sadece aspirin ve su... –Birden hatırladı–. Demin hastalanan yolcuya da su verecektim.»

Baird kısaca, «Durun bakalım... –dedi–. Hasta bakmayı nerede öğrendiniz?» Doktor kendinden emin ve yetkili bir tavırla sordu.

«Hostes olarak yetişirken, okulda...» Janet Doktorun bu davranışı karşısında kızardığını hissetti.

«Peki peki... Kusmakta olan bir hastaya aspirin vermenin bir yararı olmaz. Hasta daha da fenalaşır. Böylelerine sadece su verilmeli...»

«Özür dilerim, Doktor, fakat ben...» Janet kekeliyordu.

«Şimdi doğru kaptana gidin de derhal inmemiz gerektiğini söyleyin. Bu kadının hemen bir hastaneye

götürülmesi gerekiyor. Alanda, bir de cankurtaran arabası hazır etsinler.»

«Nesi var?»

«Burada tam bir teşhis koymama imkân yok. Fakat hastanesi bulunan en yakın bir şehre inmemizi gerektirecek kadar da durumu ağır. Kaptana bunu da söyleyin.»

«Peki, Doktor. Ben kaptana giderken, siz de lütfen öbür hastaya bir bakar mısınız? Onun da aynı sancıdan ve rahatsızlıktan şikâyeti var.»

Baird kaşlarını kaldırarak Janet'e baktı, «Aynı rahatsızlık mı dediniz? Nerede?»

Genç kız, Doktoru hasta adamın oturduğu yere götürdü. Hasta öne eğilmiş, kusmaya çalışıyordu. Yan koltukta oturan arkadaşı kendisini tutuyordu. Baird adama eğildi:

«Ben doktorum. Lütfen başınızı kaldırır mısınız? –Çabucak bir muayene yaparken de sordu–: Son yirmi dört saat içinde neler yediniz?»

Bütün gücünü kaybetmiş gibi görünen adam, «Her zamanki şeyleri... –diye inledi–. Kahvaltı. Domuz eti ve yumurta. Öğleyin salata... ve.. ve bir sandöviç, havaalanında... Sonra da burada akşam yemeği... –Farkında olmadan bir tükürük damlası hastanın ağzından çenesine doğru kaydı–. Bu ağrı beni öldürüyor, Doktor. Bir de gözlerim...»

Doktor hemen sordu: «Gözlerinizde ne var?»

«Net göremiyorum doktor. Her şeyden iki tane var sanki...»

Arkadaşı bu cevaptan hoşlanmıştı. «Şu viski yok mu? Ne mucizeler yaratıyor!» diye söylendi.

Baird, «Susunuz lütfen... –Ayağa kalkınca yanı

başında duran Janet'le Kaptanı gördü–. Onu sıcak tutmaya bakın. Bir battaniye daha getirebilir misiniz? –Janet'e söylüyordu. Kaptana kendisiyle gelmesini işaret etti. Dipteki bölmeye gelince, yalnız kaldılar. Baird sordu–: Ne zaman inebiliriz, Kaptan?»

Dunning kısaca cevap verdi, «Bütün mesele burada ya, Doktor... İnemeyiz.»

Baird pilota baktı, «Niçin?»

«Hava şartları... Şimdi telsizle sordum. Dağların bu tarafı alçak bulutlar ve sisle kaplı. Calgary havaalanı ise trafiğe kapandığından sahil boyunca gitmemiz gerekiyor.»

Baird bir an düşündü, «Geri dönemez miyiz?» diye sordu.

Dunning, hayır anlamına başını salladı. Parlayan ışıkların altında yüzü gergindi. «O da olmaz. Biz havalandıktan kısa bir süre sonra Winnipeg de kapandı. Fazla sisten... Yolumuza devam etmekten başka çare yok.»

Baird yüzünü buruşturdu. İnce cep feneriyle parmaklarının ucuna vuruyordu. «Ne kadar zaman sonra inmeyi düşünüyorsunuz?»

«Pasifik saat ayarı ile beşte... –Dunning, doktorun elinde olmadan saatine baktığını görünce ekledi–: Üç buçuk saat sonra... Bu uçaklar o kadar hızlı değil, biliyorsunuz.»

Baird karar vermek zorunda kaldı: «O halde Vancouver'a varıncaya kadar bu hastalar için elimden geleni yapmalıyım. Yalnız çantama ihtiyacım var. Acaba bulabilir miyiz? Toronto'da vermiştim.»

«Bir deneyelim bakalım. En üstte olduğunu umarım. Bagaj etiketinizi verir misiniz lütfen?»

Baird'in uzun parmakları pantolonunun arka cebine daldı ve para cüzdanı ile birlikte çıktı. Doktor, cüzdanın içinden aldığı iki bagaj etiketini, Dunning'e uzattı.

«Buyrun, iki etiket de burada. Küçük çantayı istiyorum. İçinde gerçi çok bir şey yok ama yine de işime yarayabilirler.»

Doktor konuşmasını tam bitirmişti ki, uçak birden sertçe silkindi. Sarsıntıda iki adam da duvara yapıştılar. Arkasından yüksek ve devamlı bir zil sesi duyuldu. Kaptan kendisini toparlayıp elini duvardaki telefona uzattı ve dinleyiciyi aldı.

«Ben, Kaptan. Ne oluyor, Pete?»

İkinci pilotun sesi, zor ve kesik kesik, hem de ıstıraplı geliyordu: «Hastalandım... Çabuk gelin...»

Kaptan, Doktora, «Siz de benimle gelirseniz iyi olur... –dedi. Her ikisi de arka bölmeden telâşla çıktılar. Yolcuların arasından geçerken kendilerine bakanlara Dunning güler yüzle–: Biraz sarsılacağız. Kusura bakmayın...» diyordu.

Pilot mahalline vardıklarında, ikinci pilotun son derece rahatsız olduğunu anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Yüzünde iri iri ter taneleri belirmişti. Koltuğunda çökmüş gibi oturuyor ve uçağı yöneten gidonu, gücünün yettiğince tutmaya çabalıyordu.

Kaptan telâşla, «Yerinden kaldırın onu...» diye emretti. Baird'le onların arkasından gelmiş olan Janet, ikinci pilotu kavrayıp yerinden kaldırarak uçağın yönetim mahallinden uzaklaştırdılar. O sırada Dunning de kendi koltuğuna oturmuş ve gidonu eline almıştı.

«Pilot mahallinin arkasında telsizcilere mahsus bir yer olacak... Oraya koyun.» diyerek onlara yol gösterdi Kaptan.

Kendisine sancı verdiği anlaşılan öğürtülerle pilot mahalline kusmaya başlayan Pete'i boş koltuğa yatırdılar. Baird ikinci pilotun yakasını açıp, boyunbağını gevşeterek onu mümkün olduğu kadar rahatlaştırmaya çalıştı. Ne varki Pete, ikide bir gelen öğürtülerle kıvranmaktaydı. Kaptan gergin bir sesle, «Doktor –diye seslendi–, ne oluyor? Nedir bu?»

Baird düşünceliydi. «Henüz ben de bilmiyorum. Ancak bütün bu krizlerde ortak bir nokta var. Ya da öyle olması gerekir. Belki de yenen yemeklerden... Akşam yemeği olarak bize ne vermiştiniz?»

«Et veya balık... –dedi Janet–. Belki hatırlarsınız, Doktor, siz...»

«Et yemiştim... –diye kızın sözünü kesti Baird–. Ne kadar zaman önceydi? Bir iki saat oldu galiba... Acaba o ne yedi?» İkinci pilotu gösteriyordu.

Janet'in yüzünü yavaş yavaş telâş kaplıyordu. Hemen hemen fısıltıyla, «Balık.» diye seslendi.

«Öteki iki yolcunun ne yediğini de hatırlıyor musun?»

«Bilmem. Hatırlamadım.»

«Gidin de hemen öğreniverin lütfen.»

Janet, sapsarı bir yüzle pilot mahallinden yolcuların bulunduğu tarafa çıktı. Uçağın hareketine uygun bir şekilde sallanmakta olan ikinci pilotun üzerine eğilmiş olan Baird, hastaya dikkatle bakmaktaydı. Sakin bir sesle, «Kendinizi sıkmamaya çalışın... –dedi–. Şimdi vereceğim ilâç bir iki dakika sonra sancıyı keser. Şunu da üzerinize sıkıca

örtün... –Yukardaki bölmeden uzanıp aldığı battaniyeyi ikinci pilotun üzerine serdi–. Kendinizi sıcak tutarsanız, daha iyi olur.»

Pete hafifçe gözlerini araladı, kuru dudaklarını diliyle şöyle bir yokladı: «Siz doktor musunuz? –Baird başını salladı. Pete zorla gülümsemeye çalıştı–. Ortalığı karıştırdığım için özür dilerim. Bayılıyorum sandım.»

«Konuşmayın. Kendinizi yormamaya gayret edin.»

Tam o sırada Janet içeri girdi. «Doktor... –Çabuk çabuk konuştuğu için kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu–. Her iki yolcuya da sordum. Balık yemişler. Üç kişi daha sancılandı. Onlara da bakabilir misiniz?»

«Elbette. Ama önce çantamı lütfen.»

Dunning omzunun üstünden seslendi, «Beni dinleyin, Doktor. Şimdi burayı terk edemem. Ama bir an önce çantanızı almanızı sağlayacağım. Janet, şu etiketleri al. Yolculardan biri de sana yardım etsin. Arka taraftan, doktorun çantalarından küçüğünü buluverin... –Janet hemen gidip etiketleri pilottan aldı ve dönüp doktora geldi. Bir şeyler söyleyecekti ama pilot devam etti–. Telsizle Vancouver'ı arayıp, olanları bildireceğim. İlâve etmemi istediğiniz bir şey var mı?»

«Var –dedi Baird–. Üç kişinin yiyecekten ağır şekilde zehirlendiğini tahmin ettiğimizi ve daha başkalarının da, aynı şekilde hastalanmaya başladığını bildirin... Ayrıca, emin olmamakla birlikte uçakta verilen balıktan zehirlenme olaylarının meydana geldiğini sandığımızı da bildirin. Hiç değilse zehirlenmenin kesin sebebini buluncaya dek, aynı kaynaktan dağıtılmaya devam edilen gıda madde-

lerinin yasaklanması gerektiğini de hatırlatıverin.»

Dunning, «Hatırladım şimdi... –diye bağırdı–. Bu akşamki yemek, havayollarına her zaman kumanya tedarik edilen yerden alınmamıştı. Winnipeg'e varışımız geciktiği için şirket bir başka yerden yiyecekleri sağlamak zorunda kalmıştı.»

«Muhakkak bunu da onlara anlatın. Bilmeleri gerekir.»

Janet, «Doktor, lütfen... –diye yalvarmaya başladı–. Mrs. Childer'a bir daha baksanız. Bayıldı galiba.»

Baird kapıya yaklaştı. Yüzündeki çizgiler daha derinleşmişti sanki, ama bakışları güven vericiydi.

«Yolcuların telâşa kapılmamasını siz sağlayacaksınız... –diye kesin konuştu–. Size şimdi her zamankinden çok daha fazla ihtiyacımız var. Eğer hemen çantamı bulursanız bana, gidip Mrs. Childer'a tekrar bakarım... –Bölmenin kapısını kızın geçmesi için açtı, sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu–. Bir dakika, siz ne yediniz akşam yemeğinde?»

«Et...» dedi genç kız.

«Allaha çok şükür öyleyse... –Janet Doktora gülümsedi ve dışarı çıkmak üzere davrandı, Doktor bu sefer de kızın kolundan birdenbire sert bir şekilde tuttu–. Kaptan da et yedi, değil mi?» Soru Janet'i bir kurşun gibi sarstı.

Genç kız Doktora baktı. Sanki hem hatırlamaya, hem de Doktorun sorusunun altındaki anlamı kavramaya çalışıyordu.

Sonra birden Janet'in içinde gerçek, bir bomba gibi patlayıverdi. Gözleri korkuyla açıldı. Neredeyse Doktorun üzerine yıkılacaktı.

ÜÇ

01.45 - 02.20

Bruno Baird, düşünceli düşünceli süzdü genç kızı. Mavi gözlerinin sakin görünüşü altında muhayyilesi çarçabuk değerlendirdi durumu. Yılların verdiği tecrübeyle bir ihtimali öbürüyle tartıyordu. Kızın kolunu bıraktı.

«Şimdiden birtakım sonuçlara varmayalım –dedi. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sonra çok daha çabuk bir şekilde–, çantamı en kısa zamanda bulun bana. Mrs. Childer'ı görmeden önce kaptanla biraz daha konuşacağım...» diye kestirip attı.

Adımları, tekrar kaptanın bulunduğu yere götürdü onu. Artık şimdi bozuk havanın üstüne çıkmışlardı, dümdüz uçuyorlardı. Pilotun omzu üstünden ayın buz gibi soğuk beyazlığını gördü. Sanki ay ışığı, oraya buraya serpilmiş gibi karların arasında yükselen girintili çıkıntılı kayalı tepeleri aydınlatıyordu. Rüya ülkesinden geçiyorlardı.

İkinci pilotun boş koltuğunun üzerine abanarak, «Kaptan... –dedi. Dunning başını çevirdi. Ay ışığında yüzü gergin ve renksizdi–. Kaptan, kısa kese-

ceğim. Yolculardan çok hasta olanlar var. Bakılmaları gerekiyor.»

Dunning aceleyle başını salladı, «Biliyorum, Doktor. Ne yapmamı istiyorsunuz?»

«Öyle sanırım ki siz, öbür pilot yemeğini yedikten sonra yediniz.»

«Evet. Öyle.»

«Ne kadar sonra?»

Pilotun gözleri kısıldı, «Aşağı yukarı yarım saat, belki de biraz daha sonra. Ama çok değil.» Doktorun sorusundaki anlam, birden Dunning'e de ulaştı. Oturduğu yerde dikildi. Eliyle önündeki gidonun üstüne şöyle bir vurdu, «Aman Allahım, hakkınız var. Ben de balık yedim.»

«Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

Pilot başını salladı, «İyiyim. İyiyim.»

«Peki... Güzel... –Baird'in sesindeki rahatlığı sezmemeye imkân yoktu–. Çantam gelir gelmez size, midenizi boşaltacak bir ilâç veririm.»

«Meseleyi halleder mi?»

«Belli olmaz. Henüz hepsini hazmetmiş olamazsınız. Hem, balık yiyen herkes hastalanacak diye bir kural da yok. Ama böyle şeyler mantık kabul etmez. Sizi, her şeyden önce hastalıktan uzak tutmamız gerekiyor.»

«Hem de nasıl.» Önündeki ayışığının parlaklığına dalan Dunning kekeliyordu.

Baird, «Bana bakın... –dedi–. Bu koca araba kendi kendine gidemez mi?»

«Gider. Otomatik pilota bağlarız, bağlarız ama, otomatik pilot bizi yere indiremez.»

«Siz şimdi otomatik pilotu çalıştırın veya oto-

matik pilota geçin. Ne yapıyorsanız onu yapın işte. Eğer rahatsızlanırsanız, hemen beni çağırın. Gerçi çok bir şey yapamam ama hastalığın belirtileri kendisini gösterirse, arkasından da hastalık hemen gelir.»

Kontrol cihazını tutmakta olan Dunning'in elleri bembeyaz olmuştu, «Peki... –dedi–. Ya Miss Benson? Hostes nolucak?»

«Onun korkacak bir şeyi yok. Et yemiş.»

«Hiç olmazsa bu iyi. Şu mideyi temizleyecek ilâcı bir an önce versenize. Uçağın yönetimini tehlikeye atmayalım.»

«Miss Benson çantamı getirsin, önce... Eğer yanılmıyorsam, yolcular arasında şu anda kendini kaybetmiş iki üç kişi var. Ha, bir şey daha... –Baird kaptana bakarak sordu–: Yolumuza devam etmekten başka çaremiz yok, değil mi?»

Dunning cevap verdi hemen, «Yok. İki defa durumu gözden geçirdim. Dağların öbür tarafı yoğun bulut ve kara sisiyle kaplı. Calgary, Edmonton ve Lethbridge, hepsi trafiğe kapalı. Öyle olması gerekiyor. Çünkü aşağıda görüş derecesi sıfır. Her şey normal olsa, hava şartlarının bizi etkilemesi imkânsız.»

«Ama her şey normal değil.»

Doktor yolcuların bulunduğu bölmeye geçmek için geri çekilirken Dunning seslendi ona. «Bir dakika.. –Doktor durunca, devam etti–: Bu uçaktan ben sorumluyum. Her şeyi bilmeliyim. Benim hastalanmama şansım ne kadar?»

Baird öfkeyle başını salladı. Soğukkanlılığını bir an için yitirmişe benziyordu. Sertçe, «Bilemem..

–dedi–. Bu gibi işlerin belli bir kuralı yoktur.»

Pilot mahallinden çıkmadan önce, bir kez daha Dunning onu durdurdu.

«Doktor...»

«Efendim.»

«Burada olduğunuza çok memnunum.»

Baird bir şey söylemeden çıkınca, Dunning derin bir nefes aldı. Söylenenler üzerinde düşünüyor ve ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Bütün meslek hayatında ilk kez tehlikeyle karşı karşıya gelmiyordu elbette. Peki ama, kocaman ve kullanılması zor bir uçağın ve yaklaşık olarak 60 kişinin hayatı ne olacaktı şimdi? Korkunç bir gerçekle burun buruna kalmıştı işte. Demek ki daha önce duyduğu olaylarda da aynı şeyler olmuş ve diğer pilotlar da bu gibi hislerle karşılaşmışlardı? Savaşta görev alan diğer yaşlı pilotlar, bu işte uzun zaman dayanabilirseniz, sonunda hiç bir şey sizi ırgalamaz derdi. Evet ama olağan ve günlük uçuşa çıkmış mutlu futbol severleri taşıyan bir uçağın içinde, yarım saat sonra, yerden dört mil yükseklikte geçecek ve ertesi günü bütün gazetelerin baş sayfalarından haykırılacak olan böyle bir kâbus, nasıl patlak verebilirdi?

Pilot kendi kendine kızarak, bu düşünceleri kafasından söküp attı. Yapılacak şeyler vardı. Aklını asıl onların üzerinde toparlamalıydı. Sağ elini uzatarak, otomatik pilot levhasındaki düğmelere bastı. Otomatik pilot cihazının üzerindeki her işlemin yerine getirilmesini bekledi. Tam o sırada levhanın üzerinde gösterici ışık yanarak, diğer düğmelere

basabileceğini hatırlattı. Önce kanatçıkların, gösterici ibrenin belirttiğine göre, cereyan altında kontrolda tutulması için düğmeye basılması gerekiyordu. Daha sonra dümen ve alçalışı yükselişi ayarlayan cihazlar otomatiğe geçti. Bu sırada levhanın üzerinde yanıp sönen dört ışık, devamlı olarak yanmaya başladı. Her şeyin yolunda gittiğine sevinen Dunning önündeki büyük ibreyi de kontrol ettikten sonra, ellerini gidondan çekti. Uçak kendi kendine uçarken arkasına yaslandı ve pilot mahallini gözden geçirmeye başladı. Tecrübesiz bir kişiye burası korkunç görünebilirdi. Pilot koltuklarında sanki görünmeyen iki kişi oturuyor ve ellerindeki gidonları ileri geri hareket ettiriyorlardı. Uçağı hafifçe sallayan hava akımlarına göre de, dümen kendi kendine oynuyordu. Her iki pilotun oturma yerinin önünde uzanan geniş levhadaki ibreler ise kendi başlarına sağa sola oynayarak, bir hikâye tutturmuş, gidiyorlardı.

İncelemesini bitiren pilot yanı başında asılı duran mikrofona uzandı, hızlı bir hareketle boynuna asarken kulaklıklarını düzeltti. Yuvarlak çubuğun ucundaki mikrofon neredeyse dudaklarına değecekti. Dunning bıyıkları arasından sert sert üfledi. Öyle hızlı üfledi ki, kocaman bıyıkları neredeyse burnuna dolacaktı. Kendi kendine, «Tamam işte... –dedi–. Şimdi başlayabiliriz.»

Telsizin düğmesini aşağı indirdi. Sesi sakindi. Acele etmeden konuştu:

«Alo. Vancouver kontrol. Burası Maple Leaf. 714 sefer sayılı uçak. Âcil bir durumu bildirmek istiyorum. Âcil bir durum var.»

Kulağı üstündeki kulaklıklardan birdenbire bir ses çatladı: «Maple Leaf, 714 sefer sayılı uçak. Sizi dinliyorum.»

«Vancouver kontrol. Burası 714 sefer sayılı uçak. Beni iyi dinleyin. Uçakta aralarında ikinci pilotun da bulunduğu, yiyecekten zehirlendiğini sandığımız durumu ağır hastalar var. Belki diğerleri de hastalanmak üzere. Alana indiğimiz zaman cankurtaran arabalarının ve doktorların hazır olması gerekiyor. Lütfen havaalanı civarındaki hastanelere haber verin. Emin değiliz ama, akşam yemeği için verilen balığın bu zehirlenmeye yol açtığından şüpheleniyoruz. Mesele adamakıllı anlaşılıncaya kadar aynı kaynaktan çıkan yemeği yasaklamanızda yarar var. Winnipeg'e geç geldiğimiz için kumanyanın her zamanki kaynaktan alınmadığını biliyoruz. Lütfen araştırın. Tamam mı?»

Tamam olduğunu bildirirken, Dunning, altında ve önündeki donmuş bir deniz gibi uzanıp duran bulutlara gözlerini dikmişti. Vancouver'de mesajını alan görevlinin sesi her zamanki gibi etkisiz ve kişiliksizdi ama pilot aşağıda, batı kıyılarında bir yerde patlattığı sözlü bombasının tepkisini ve mesajının yol açtığı kaynaşmanın şiddetini tahmin ediyordu şimdiden. Âdeta yorulmuş gibi mikrofonu kapayıp arkasına yaslandı. Kendini tuhaf bir şekilde ağır ve yorgun hissediyordu. Sanki damarlarından akan kan değildi de, kurşundu. Gözleri, önündeki cihazların levhasını taradığı zaman ibreler uzaklara kayıyor gibiydi. Alnında birikmekte olan soğuk ter damlalarının da farkına vardı. Birden, zaptedilemeyen bir titreme bütün vücudunu sardı. Sonra böy-

le bir anda hasta düşen vücuduna karşı duyduğu öfkeyle, bütün gücünü kullanarak uçuş rotasını, tahminî varış saatini, dağların üzerindeki her zamanki hava akımlarını ve Vancouver'ın meydan planlarını yeniden gözden geçirmeye koyuldu. Hazırlıklarının bir iki dakika önce mi, yoksa daha sonra mı bittiğini hatırlayamıyordu. Uçuş defterini uzanıp aldı. Açtı ve saatine baktı. Kuru ve acı bir yavaşlıkla çalışan belleği, gece oluşan bu olayların kesin saatini araştırmaya başladı.

O sırada uçağın yolcular bölümünde Dr. Baird, Mrs. Childer'ın hareketsiz vücuduna sardığı battaniyeleri çıkarıp atıyor, onların yerine kurularını koyuyordu. Kadın olduğu gibi uzanmıştı. Gözleri kapalı, kuru dudakları biraz aralıktı. Titriyor ve hafiften inliyordu. Giysisinin üst kısmı lekeli ve ıslaktı. Yeni bir nöbet geldiği an Doktor, dikkatle gözden geçirdi kadını. Kadın gözlerini açmadı.

Baird, kadının kocasına, «Battaniyeleri oynatmayın. Islanınca değiştirin. Sıcak tutmalı. Üşümemeli.» dedi.

Childer elini uzatıp Doktorun bileğini yakaladı, «Allah aşkına Doktor, söylesenize, ne oluyor? –Sesi kısık çıkıyordu–. Durumu çok ağır değil mi?»

Baird kadına baktı. Kadın kesik ve hafif hafif nefes alıyordu. «Evet... –dedi–. Ağır.»

«Bir şeyler yapamayız mı? Bir şey versenize ona.»

Baird başını salladı, «Ona verilmesi gereken ilâç burada yok. Antibiyotik lâzım. Sıcak tutmaktan başka şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok.»

«Ama biraz su, belki...»

«Onu da çıkarır. Karınız kendinden geçmiş durumda. Heyecanlanmayın... –Adam yerinden korkuyla doğrulunca, Baird böyle söylemek zorunda kalmıştı–: Merak etmeyin, kendinden geçmekle hastalığa karşı tedbir alıyor. Tabiatın tedbir yolu bu. İyileşir iyileşir. Siz kendisine dikkat edin, sıcak tutun. Kendinden geçmiş olduğu halde bile çıkarabilir. Şimdi dönerim.»

Baird arkadaki koltuklara geçti. Orta yaşlı, yakası açılmış, elleriyle midesini tutan bir adam, vücudu koltuğun dışına taşmış, yatıyordu. Başı arkaya düşmüştü. Durmadan sağa sola çırpınırken yüzünün terle kaplı olduğu görülüyordu. Sancının şiddetinden dudaklarını kısarken Doktora baktı.

«Çok fenayım.. –diye mırıldandı–. Hiç böyle olmamıştım.»

Baird cebinden bir kalem çıkarıp adama uzattı.

«Bana bakın. Şu kalemi alın bakayım.»

Adam gayretle kolunu kaldırdı. Parmakları kalemi yakalamak için boşuna uğraştı, kalem parmakların arasından kayarak düşüp gitti. Baird gözlerini kıstı. Hastayı rahat ettirmek için daha yukarıya kaldırdı ve beline bir battaniye doladı.

«Kendime sahip değilim... –dedi adam–. Başım da çok ağırlaştı.»

«Doktor... –diye bir başkası seslendi–. Buraya gelebilir misiniz, lütfen.»

Baird, «Bir dakika bekleyin. Herkese sırayla bakacağım.» dedi.

Tam o sırada hostes, elinde küçük bir çanta koşarak geldi.

«Aferin... –dedi Baird–. Benim çantam. Pek işe yarayacağını sanmıyorum ama... –Düşündüğü için sesi hafiflemişti–. Dahilî ses tertibatınız nerede?»

«Göstereyim... –Uçağın arkasına gittiler. Janet küçük bir mikrofonu gösterdi–: Mrs. Childer nasıl oldu, Doktor?»

Doktor dudaklarını kıstı, «Kendimizi aldatmayalım. Ağır. Eğer yanılmıyorsam, birazdan onun kadar hastalanacaklar da olacak.»

Janet'in yanakları sararmıştı. «Hâlâ yiyecekten mi zehirlendiler diye düşünüyorsunuz?»

«Muhakkak. Staphylococcal diyebilirim. Ama bazılarındaki belirtiler daha ağır bir şey olabileceğini de gösteriyor. Tam bir teşhis yapamadıktan sonra neyi nasıl söyleyeyim?»

«Mideyi temizleyici bir şeyler verecek misiniz?»

«Evet ama, tabiî, önce hastalanmış olanlara. Daha fazlasını yapamam. Antibiyotiklere ihtiyacımız var. Fakat nasıl olsa bulamayacağımıza göre düşünmeye bile değmez... –Mikrofonu kaldırırken doktor durdu–. Mümkün olduğu kadar çabuk ortalığı temizlemek için bir iki kişiden yardım isteyin. Uçakta varsa, orayı burayı dezenfekte edin. Bir de, bir de, hasta yolcularla konuşurken tuvalet kapılarını kitlememelerini söyleyin kendilerine. Şimdi bıraksınlar çekingenliği. İçerde bayılıp bizi uğraştırmasınlar... –Sonra bir an düşünüp düğmeye bastı ve mikrofonu kaldırdı–. Baylar, bayanlar, bir dakikanızı rica edebilir miyim? –Mırıltıların kesilip, sadece motorların uğultusu duyulmaktaydı–. Önce kendimi tanıtayım... –diye devam etti–. Adım Baird.

Doktorum. Bazı yolcuları sarsan bu hastalığın ne olduğunu merak ediyorsunuzdur herhalde. Evet, ne olduğunu ve ne yaptığımı bilmenizin zamanı çoktan gelmiş bulunuyor. Elimdeki dar imkânlarla anladığıma göre, uçaktaki bu rahatsızlık yiyecekten zehirlenmedir; başka bir şey değil. Muhtemelen —ki bu düşüncemin doğrulanması gerekir—, muhtemelen bu zehirlenmelerin sebebi de akşam yemeğinde bize verilen balıktır... –Doktorun bu sözü yolcular arasında heyecanlı bir dalgalanmaya yol açtı–. Lütfen beni dinleyin... –diye doktor devam etti–. Telâşlanmaya gerek yok. Tekrar ediyorum. Telâşa gerek yok. Zehirlenme olayı görülen yolculara, hostes ve ben bakıyoruz. Ayrıca kaptan da, indiğimiz zaman daha fazla bakım tedbirlerinin alınmış olmasını sağlamak üzere, telsizle gerekli uyarmayı da yapmıştır. Eğer akşam yemeğinde balık yedinizse, muhakkak hastalanacaksınız demek değildir bu. Böyle bir kural olamaz. Mikrop herkesi etkileyemeyebilir. Bununla birlikte bazı tedbirler almaya çalışacağız. Hostesiniz de ben de hepinizi dolaşacağız. Balık yedinizse bize bildirin lütfen. Unutmayın, balık yedinizse eğer... Yedinizse, o zaman ne yapmak gerekiyor, size söyleriz. Şimdi sükûneti elden bırakmayın. Hepinizi dolaşmaya başlayacağız... –Baird mikrofonu yerine takıp Janet'e döndü–. Şimdi yapacağımız, sadece ilk yardımdan ibaret.»

Janet başını salladı, «Yani hapları mı vereceğiz?»

«İki şey yapabiliriz. Zehirlenmenin kesin nedenini bilmiyoruz, ama dahilî bir şey olduğu yüzde-

yüz. Onun için, öncelikle balık yemiş olanların bir iki bardak su içmeleri gerekiyor. Daha hastalanmamış olanların ama... Su zehri dağıtabilir, etkilerini de azaltır. Sonra da ardından, mideyi temizleyici bir ilâç verebiliriz. Eğer çantamda yeterince ilâç yoksa, tuzdan yararlanmamız gerekiyor. Yeterince tuz var mı?»

«Sadece yemekle birlikte verdiğimiz küçük tuz torbaları var. Ama hepsini açıp, birleştirebiliriz.»

«Tamam. Bakalım önce haplar yetecek mi? Ben burada hapları dağıtmaya başlayayım. Siz de ön tarafa geçin de balık yemiş olanlara su vermeye başlayın, olur mu?»

Bölmenin dışına çıkınca doktor zayıf ve sıkıntılı İngiliz'le burun buruna geldi.

«Bir yardımım dokunabilir mi, Doktor?» İngiliz'in sesi kaygılıydı.

Doktor gülümsemesini engelleyemedi. «Teşekkürler. Önce siz söyleyin bakalım, yemekte ne yediniz?»

«Çok şükür et» diye İngiliz hararetli bir şekilde fısıldadı.

«Tamam. Demek ki şimdilik sizinle uğraşmayacağız. Hastalananlara su dağıtan hostese yardım eder misiniz? İçebilirlerse, en az üç bardak su içmeleri gerekiyor. İsterlerse daha da çok.»

İngiliz, Janet'in yanına gitti ve kızın oldukça yorgun bir tavırla gülümsemesine karşılık verdi. Başka durumlarda olsaydı kızın bu gülümsemesi havayollarındaki memurlardan herhangi birinin kanını kaynatmaya birebirdi. Ama şimdi, kızın bu gülüşünün altındaki korkuyu İngiliz seziyordu. Kıza göz kırptı.

«Hiç merak etmeyin. Her şey yoluna girer.»

Janet minnetle ona baktı, «Elbette. Teşekkür ederim. Bakın, musluk burda, kaplar da şurada. Mr...»

«Arkadaşlar bana Otpot derler.»

«Otpot mu?» diye Janet inanmadan tekrarladı.

«Evet. Takma adım. Ne yaparsınız?»

O zaman Janet açıkça gülmekten kendini alamadı. «R»leri yuvarlayarak konuşan yolcuyu hatırlamıştı.

«Gülünce işler yolunda demektir. Şimdi karton kaplar nerede dediniz? Tamam, başlayalım. İyi doğrusu. Bu havayollarına diyecek yok. Önce size yemek veriyor. Sonra geri istiyor.»

Modern bir havaalanının dengesini bozmak için büyük bir çaba harcamak gerekir. Böyle yerlerde paniğe yer yoktur. Büyük bir havaalanında panik çıkarsa, sert bir şekilde önlenir. Çünkü panik öldürücü bir etkinliktir.

Dunning'in mesajı alındığı zaman Vancouver'daki kontrol odasında dengeli bir heyecan hüküm sürdü. Telsiz panosunun önünde oturan kulaklıklı bir görevli, sadece masasındaki alarm düğmesine basmak için durduktan sonra, hiç zaman kaybetmeden, pilotun söylediklerini ses bandından daktilo etmeye başladı. Arkasında bir başkası belirdiği halde, o hiç aldırmadan daktilosuna devam etti. Yeni gelen, daktilo yazanın omzunun üstünden kâğıda dökülen kelimeleri izlemekteydi. Alarm zili ile çağrılan adam havaalanının nöbetçi müdürüydü. Uzun boylu, zayıf olan bu adam ömrünü uçaklarda geçirmiş, dünyanın kuzey yarıküresini, avcunun

içi gibi iyi bilen bir görevliydi. Mesajın yarısına gelince, omzunun üstünden, odanın öbür tarafında, telefon santralındaki memura seslendi.

«Bana derhal Hava Trafik Kontrol Müdürlüğünü bul. Sonra da Winnipeg teleks hattını aç. Öncelik al.» Nöbetçi müdür önündeki telefonlardan birini kaldırıp biraz bekledikten sonra konuştu. Sesi insanı yanıltacak kadar sakindi. «Ben Vancouver havaalanı nöbetçi müdürüyüm. Winnipeg'ten Vancouver'a gelmekte olan Maple Leaf Şirketi'nin 714 sefer sayılı çartır uçağı, âcil bir durum olduğunu bildiriyor. Yolcular arasında ağır zehirlenme vakaları görülmüş. Tekrarlıyorum: Ağır zehirlenme. İkinci pilot da dahil olmak üzere... Aynı yol üzerindeki bütün uçuşları şimdilik başka yönlere çevirin. İniş önceliğini 714'e verelim. Yapabilir misiniz? Tamam.» Nöbetçi müdür duvar saatine baktı: 02.15. «Teşekkürler. Size bilgi vermeye devam edeceğiz.» Ahizeyi yerine koymadan telefonun düğmelerine bastı. Elini çekmeden santraldaki teleks memuruna, «Winnipeg hattı açıldı mı? –diye bağırdı–. İyi. Şu mesajı gönder. Başlıyorum: "Nöbetçi Müdür. Winnipeg. Acele. Maple Leaf 714 sefer sayılı çartır uçağı, yolcuların ve mürettebatın muhtemelen akşam yemeğindeki balıktan zehirlendiğini bildiriyor. Yemeğin kaynağını bulun ve aynı yerden yemek dağıtımını önleyin. Anlaşıldığına göre kumanyanın alındığı yer her zamanki kaynaktan değil... Tekrar ediyorum. Yemeğin kaynağı, her zamanki kaynak değil..." Tamam...– Bu kez de telefon memuruna döndü –: Maple Leaf Şirketinin Vancouver acentesini bul bana. Adı Burdick. Ondan sonra da polisi ara. Nö-

betteki en yetkili âmiri bul...– Nöbetçi müdür en sonra da telsiz memurunun üzerinden eğildi; artık tamamlanmış olan mesajı okuyup bitirdi–. Durumu onlara da bildir, Greg. Aynı yol üzerindeki bütün uçakların yolları değiştiriliyor. Daha sonra iniş talimatını vereceğiz. Yolcuların durumu hakkında da daha sonra, onlardan bilgi isteyeceğiz.»

Bir kat aşağıda, Batı Kanada Hava Trafik Kontrol Müdürlüğündeki bir görevli, döner iskemlesi üzerinde hızla dönerek odanın öbür tarafına seslendi, «Burası ile Calgary arasında hangi uçaklar var?»

«Batıya doğru giden bir hava kuvvetleri uçağı. Biraz önce Penticton üzerinde olduğunu bildirdi. Bir de Maple Leaf 714...»

«714'ün başı dertte. Aynı yol üzerindeki bütün uçakların rotalarını değiştirmeleri isteniyor.»

«Hava Kuvvetleri uçağı zaten çok ilerde. Arkadan gelen de yok. Yalnız, doğuya hareket etmek üzere bir Constellation bekliyor.»

«Bırak havalansın. Ama daha sonrakilere izin verme. Hava Kuvvetleri uçağı da, gelince hemen iniversin.»

Yukarda nöbetçi müdür yine telefona sarılmıştı. Bir eliyle ahizeyi tutarken, öbürüyle de boyunbağını gevşetiyordu. Hiddetle uzun kırmızı ipeği masanın üzerine fırlattı. «Alo, Burdick? Ben nöbetçi müdür. Dinle beni. Sizin uçaklardan biri âcil durumda olduğunu bildirdi. 714. Toronto ve Winnipeg'den gelen... Efendim? Hayır, uçakta bir şey yok. İçindeki yolculardan bazılarıyle ikinci pilot yemekten zehirlenmiş. Hemen Winnipeg'i ara-

dım. Yemeğin nereden alındığını araştırmalarını istedim. Anlaşıldığına göre kumanya, her zaman alınan yerden alınmamış demek ki. Evet, doğru. Buraya bak, buraya ne kadar çabuk gelirsen, o kadar iyi olur... –Ahizeyi yerine koymadan yine düğmelere bastı ve santral memuruna seslendi–. Polisi buldun mu? Tamam, bağla. Alo. Ben nöbetçi müdür. Burası Vancouver Havaalanı. Kiminle görüşüyorum? Bakın, gelmekte olan uçaklarımızdan biri âcil durumda olduğunu bildirdi. Bazı yolcularla mürettebattan biri yemekten zehirlenmiş.. Cankurtaran arabalarıyle doktorlara ihtiyaç var. Efendim? Üçü çok ağır, evet. Muhtemelen öbürleri de... Daha fazlasına da hazır olmalıyız. Uçak mahallî saatle beşten biraz sonra burada olacak. Yani iki buçuk saat sonra. Hastanelere, cankurtaranlara haber verir misiniz? Ayrıca şehirle havaalanı arasında trafik düzeninin de sağlanması gerekiyor. Tamam mı? Tamamlayıcı yeni bilgiler aldıkça size haber vereceğim yine.»

Beş dakika geçmemişti ki Harry Burdick poflaya poflaya içeriye girdi. Maple Leaf Şirketinin mahallî müdürü bodur boylu ve tıkız bir adamdı. Tükenmez dolmakalemleri andırıyordu. Çünkü yüzünden şıpır şıpır ter akardı. İçeri girince odanın ortasında durdu. Bir kolunda ceketi asılıydı. Hızla geldiği için soluk soluğa kalmıştı. Mavi benekli bir mendille durmadan yüzünü siliyordu.

«Mesaj nerede? –diye homurdandı. Telsiz başındaki görevlinin uzattığı kâğıdı şöyle bir inceleyip–: Calgary'de hava nasıl? –diye nöbetçi müdüre sordu–. Oraya inmesi yolu kısaltmaz mı?»

«Ne yazık ki orada iş yok. Rocky dağlarının doğusundan, Manitoba'ya kadar her taraf sis içinde. Buraya gelmeleri gerekiyor.»

Bir görevli seslendi, «Acenteler soruyor telefonla, Doğuya seferler ne zaman başlayacak diye. Yolcuları buraya mı getirsinler? Yoksa şehirde mi tutsunlar?»

Burdick dertli dertli başını salladı. «En son, durum raporu nerede?» Düz bir levhaya sıkıştırılmış olan rapor kendisine uzatıldı. Merakla okumaya başladı.

Nöbetçi müdür soruyu soran görevliye cevap verdi, «Şehirde tutsunlar. Buraya kimseyi getirmesinler. Alanı kalabalıkla doldurmayalım. Hazır olduğumuzda, hepsine çok önceden haber veririz.»

«Buraya doktor geliyor mu?» diye Burdick sorusunu yineledi.

«Evet. O işi polis halledecek. Hastanelere haber verilecek. Uçak buraya gelince de her şey hazır olacak.»

Burdick kocaman parmağını uzattı, «Hey, o mesajda bir şey var. İkinci pilot da rahatsızlanmış. Demek mesajı gönderen kaptan... Ona bir şey olmamış mı? Sorsanız iyi olur. Siz onu sorarken, ben de uçakta bir doktor var mı, yok mu, onu öğreneyim. Belki de ihtiyaçları olur diye, buraya bir de doktor getirelim. Doktor telsizle kendilerine buradan yardımda bulunabilir.»

Nöbetçi müdür başını salladı ve telsiz masasından mikrofonu eline aldı. Ancak o konuşmaya başlamadan, Burdick bir kez daha seslendi, «Kaptan da rahatsızlanırsa, uçağı kim kullanacak?»

Bu soru karşısında iki adam birbirlerine bakakaldı.

«Burada birtakım kestirimler yapamam... –dedi nöbetçi müdür–. Dua etmekten başka bir şey gelmez elimden. Uçaktakiler de belki şimdi dua ediyorlardır.»

Gürültülü bir şekilde nefes alan Burdick elini cebindeki sigaralara attı, «Joe –diye telefon santralındaki görevliye seslendi–. Bana Dr. Davidson'u bulsana. Numarası âcil durumlarda çağrılacak doktorlar listesindedir.»

DÖRT

02.20 - 02.45

Yerden yaklaşık olarak dört mil yükseklikteki uçak, rotası üzerinden ilerliyordu.

Göz yaylımınca her taraf inişli çıkışlı bulutlarla kaplıydı. Kocaman uçağın altından öyle yavaş geçiyorlardı ki uçak ilerlemiyor gibi geliyordu sanki. Soğuk, bomboş ve ıssız bir dünya idi burası. Öyle bir dünya ki, uçağın bir kalp atışını andıran homurtusu bu bir işe yaramayan beyazlıklardan yansıyordu.

Çok alçaklarda ise, aynı güçlü motorların sesi iyi havada, Rocky dağlarının ıssız vadilerinde de yansıyabilirdi. Ne varki bu gece, sisin doldurmuş olduğu girintiler içindeki çiftlik evlerinde uyuyanlar, üstlerinden geçen bu homurtudan rahatsız olamazlardı. Ama şayet oradakilerden biri uçağın gürültüsünü duymuş olsaydı, her zamanki olaylardan biri diye nitelendirirdi bunu. Ya da uçağın içinde olup, kendisinin güvenliğini ve rahatını düşünmekten başka bir görevi olmayan mürettebatın gözetimi altında, uzak yerlere gitmeyi arzulardı. Elbette uçakta bulunanların da kendisiyle yer değiştirmeye

can attığını, aklının köşesinden bile geçiremezdi.

Şu anda, birçok yolcunun kafasındaki korku, dehşet veren bir bitki gibi büyümekteydi. Aralarında belki hâlâ ne olup bittiğini hiç anlayamamış olanlar da vardı. Fakat özellikle iniltileri ve öğürtüleri duyan yolcuların çoğunluğu yaklaşmakta olan bir bunalımın varlığını hissediyorlardı. Hoparlörden duyulan Doktorun sözlerindeki anlam, hedefe ulaşınca hepsi üzerinde düşünülmesi gereken çeşitli noktaları hatırlamıştı. Doktorun konuşmasından sonra yükselen mırıltılar ve yapılan tahminler artık dinmiş, bunların yerini fısıltılarla anlatılan korku dolu düşünceler almıştı.

Baird, Janet'e iki hap verdikten sonra alçak bir sesle, «Bunları kaptana götür... –dedi–. Ne kadar su içerse, o kadar iyi olacağını söyle. Eğer zehir vücuduna yayılmışsa, su ile dağılabilir. Ondan sonra bu hapları alsın. Kusacaktır. Hapları onun için veriyorum.»

Janet pilot mahalline girdiği sırada Dunning telsizle gönderdiği bir mesajı tamamlamak üzereydi. Konuşması bitince telsizi kapattı ve Janet'e bakarak zorla gülümsedi. Ne varki bu gülümseme hiç birini gerçekten uzaklaştırmaya yetmedi.

«Hoş geldin, Janet... –Pilotun eli hafifçe titriyordu–. Ne yolculuk... Ne yolculuk! Vancouver daha ayrıntılı bilgi istedi. Ben de verdim. Şimdi biraz daha sarsılmışlardır. Arkada durum nasıl?»

Janet mümkün olduğu kadar işi hafiften alarak konuştu. «Şimdilik olabildiği kadar iyi... –Hapları uzattı–. Doktor içebildiğiniz kadar su içmeni-

zi, sonra da bu hapları almanızı söyledi. Midenizi boşaltmak için.»

«Enfes... –Yan tarafta, koltuğun altındaki bölmeden bir su şişesi çıkardı–. Hadi bakalım, şerefe. –Şişeyi dikti. Ardından da hapları yuttu, yüzünü buruşturdu–. Hiç alamazdım bu hapları. Tadı öyle kötü ki.»

Yanıp sönen düğmelerin ve ibrelerin, otomatik pilot mekanizmasının etkisi altında garip bir hastalığa tutulmuş gibi ileri geri oynayan iki kontrol gidonunun önünde oturmakta olan pilota doğru eğilen Janet endişeyle sordu. «Nasılsınız?» Elini hafifçe Dunning'in omzuna koymuştu. Adamın solgun rengini ve alnında birikmeye başlayan ter tanelerini görmemeye imkân yoktu. Genç kız, bütün bunların, pilotun etkisi altında olduğu gerginlikten dolayı belirdiğine kendini inandırmaya çalıştı.

«Ben mi? –Sesine olağanüstü bir canlılık vermeye çalışıyordu–. İyiyim. Ya sen? Sen de haplarını aldın mı?»

«Benim ihtiyacım yok. Pirzola yemiştim ben.»

«Aferin. Bundan sonra ben de, sadece sebze yiyeceğim galiba. Öyle daha emin oluyor... –Oturduğu yerden arkasına döndü ve şimdi yerde kımıldamadan yatan, başının altına bir yastık sıkıştırılmış ikinci pilota baktı–: Zavallı Pete... –diye mırıldandı–. Ama hiç bir şeyi kalmayacak. Göreceksin, bak.»

Janet aceleyle, «Bu biraz da size bağlı, Kaptan? –dedi–. Şunu ne kadar hızlı sürüp Vancouver'a indirirseniz, onu da en kısa bir zamanda hastaneye yetiştiririz.» Sonra Pete'in üstüne eğildi ve battaniyesini düzeltti. Gözlerinden yanaklarına kaymaya

hazır olan gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu.

Dunning genç kıza baktı. Üzüntüsünü saklayamadı. «Onun yeri başka, değil mi?»

Kızın sarışın başı titredi.

«Evet. Mürettebata katıldıktan sonraki bir iki ay içinde ondan hoşlanmaya başladım. Ama bu korkunç olay beni... –Birden kendine gelip doğruldu–. Yapmam gereken çok şey var. Bazı hastalara su içirirken Doktora da yardım etmem gerekiyor. Kendilerinden geçmiş çoğu. Zavallılar... Ayık olsalardı her halde viskiyi tercih ederlerdi.»

Kaptana baktı, gülümsedi ve arkadaki kapıyı açtı. Açık kapıdan, Doktorun, kendisine heyecanla bakan orta yaşlı bir çiftle konuştuğu görülüyordu. «Doktor –diyordu kadın–. O genç kız var ya? Hostes yani. Hep pilotların yanına koşuyor. Onlar iyi mi bari? Ya onlara da bir şey olursa, sonra halimiz ne olur? –Kocasının kolunu yakaladı–. Hector, keşke çıkmasaydık bu yolculuğa. Korkuyorum.»

Sahte olduğu açıkça anlaşılan bir rahatlıkla kocası, «Korkacak bir şey yok şekerim... –dedi–. Her şey yoluna girer. Emin ol. Şu ana kadar bir şey olmadı ki. –Altın çerçevenin arkasından bakan, altları torbalaşmış gözlerini doktora çevirdi–. Pilotlar da balık mı yemiş acaba?»

Baştan savar gibi Doktor cevap verdi. «Balığın hepsinin bozuk olduğunu söyleyemeyiz. Hem sonra hastalığın balıktan geldiğini de kesinlikle bilmiyoruz. Siz merak etmeyin. Mürettebata bir şey olmaması için elimizden geleni yapacağız. Şimdi söyleyin siz, balık mı, yoksa et mi yediniz?»

Adamın kocaman gözleri neredeyse dışarı fır-

layacaktı, «Balık! –diye haykırdı–. İkimiz de balık yedik. –Gittikçe hiddetleniyordu–. Böyle bir şey nasıl olabilir. Derhal soruşturma açılmalı.»

«Sebep ne olursa olsun, mutlaka incelenecektir... –Baird'in verdiği hapları karıkoca sanki patlayıcı maddeymiş gibi çekine çekine aldılar–. Şimdi size su getirilecek. En az üç, ama içebilirseniz dört bardak için. Sonra da bu hapları alın. Kusacaksınız. Haplardan ötürüdür kusmanız, merak etmeyin. Kâğıt torbalar önünüzdeki koltukların arkasındadır.»

Baird, avuçlarındaki haplara büyülenmiş gibi bakan çiftin yanından ayrıldı ve Spencer'in yanındaki kendi boş koltuğuna geldi.

Daha doktor soruyu sormadan Spencer, «Et!» diye atıldı.

«Aferin... –dedi doktor–. Demek ki hastalanacak yolculardan biri daha eksildi.»

«Çok zor bir iş yapıyorsunuz Doktor, değil mi? Size bir yardımım dokunabilir mi acaba?»

«Elbette yardıma ihtiyacım var ama... –diye Doktor homurdandı–. Siz bana yardım edemezsiniz ki. Ama isterseniz su dağıtan Miss Benson'a ve o yolcuya katılabilirsiniz.»

«Tabiî... –Spencer sesini alçalttı–. Şurada birinin sesi çok kötü çıkıyor.»

«Hepsi de çok kötü... –Baird acı acı konuşuyordu–. Ama işin en kötü tarafı, onlara yarayacak bir şey vermeme gerçekten imkân olmaması. Yola çıkarken uçaktakilerin yiyecekten zehirleneceklerini nereden bilebilirdim ki ben? Gerçi yanıma morfin filan almıştım ama şimdi morfinin yarardan daha çok zararı dokunur. Çantama niye mide temizleyici

haplar koymuşum, bilmiyorum. Ama görüyorsunuz işte, iyi olmuş. Biraz *dramamin* olsaydı, çok işe yarardı.»

«Ne gibi?»

«Böyle vakalarda vücut bütün sıvıları dışarı atar. *Dramamin* bunu önler.»

«Yani bu gibi zehirlenmelerde vücut kuruyup gider mi?»

«Tamamen.»

Spencer aldığı bu bilgiyi hazmederken çenesini kaşıdı, «Ne iyi etmişim de pirzola yemişim. Kuruyup ölmeye hiç dayanamam.»

Baird, kaşlarını çatarak, Spencer'e baktı, «Siz belki bu durumda alay edebilirsiniz ama, ben edemem. Çünkü etrafımız ıstırap çeken ve gittikçe de kötüye giden insanlarla dolu. Üstelik onlara bir yardımımız da dokunamıyor.»

«Beni yanlış anlamayın... –diye Spencer karşıkoydu–. Alay etmiyorum. Ötekiler gibi iyi ki biz de balık yiyerek hastalanmadık demek istedim.»

Eliyle gözlerini kapatan doktor, «Evet, belki de hakkınız var... –dedi–. Ama böyle şeyler için ben de çok yaşlanmışım artık.» Kendi kendine mırıldanır gibi bir hali vardı.

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Hayır, hayır, bir şey yok.»

Spencer ayağa fırladı, «Bir dakika, Doktor. Sizin şimdi burada yaptığınızı hiç birimiz yapamazdık. Yolcuların talihli olduğu nereden belli, biliyor musunuz? Sizin bu uçakta olmanızdan.»

Bu kez doktor alayla, «Peki, peki küçüğüm. –dedi.– Bırak bu işadamı ağzını... Senin yardımını görmemezlikten gelmiyorum.»

Spencer hafifçe kızardı, «Tamam öyleyse. Ben de yardıma hazırım zaten. Ne yapabilirsem, hazırım. Siz orada çırpınırken ben burada koltuğu ısıtmaktan başka bir işe yaramadım. Siz de yoruldunuz.»

«Yorulmak filan yok... –Baird elini öbürünün kolunun üstüne koydu–. Siz bana bakmayın. Size fazla yüklendim galiba. Aldırmayın. Ne yapılması gerektiğini biliyorum da yapamıyorum. Ondan hepsi... Kendimi güçsüz hissettiğimden.»

«Aldırmayın... –Spencer gülümsedi–. İşe yarayacağım için mutluyum.»

«İhtiyacı varsa, yardıma hazır olduğunuzu Miss Benson'a söylerim. Su dağıtıldıktan sonra, yerinizde kalmanız belki de iyi olur. Çünkü uçağın içinde herkes ayakta.»

«Nasıl isterseniz. İhtiyacınız olursa, hazırım... –Spencer yerine oturdu–. Ama söyler misiniz lütfen, çok mu ciddî durum vaziyetimiz?»

Baird, yanındaki adamın gözlerinin içine baktı, «Tahmininizden çok daha fazla ciddî.»

Baird yürüdü. Daha önce viski şişesiyle bol bol arkadaşlık eden gruba yaklaştı. Dört kişilik grup şimdi üçe inmişti. Çünkü aralarından biri battaniyenin altında tir tir titriyordu. Rengi sapsarıydı.

«Arkadaşınızı sıcak tutmanız şart... –diye Baird araya girdi–. Bu akşam içki almış mıydı hiç?»

«Bizi güldürmeyin, Doktor.. –diye arkada, elindeki bezik kâğıtlarıyle oynayan arkadaşlarından biri cevap verdi–. Bir şişeyi yalnız o bitirdi, yanılmıyorsam.»

«Yemekten önce mi? Sonra mı?»

«Hem önce, hem sonra.»

Gruptan biri, «Tamam... –dedi.– Ben de, Harry içkiye dayanır demiştim.»

«O halde bu kez içkinin Harry'ye zararı dokunmayacak... –diye Baird belirtti. –Zehir içkiyi yok etmiştir her halde. Artan viski var mı?»

Elinde kâğıtlarla oynayan, «Benimki bitti.» dedi.

Bir başkası, «Bir dakika... –diye kalktı–. Belki benim şişede biraz kalmıştır. Tronto'da uçağı beklerken kafayı çekmiştik ama...»

Baird, «Arkadaşınıza biraz verin, eğer varsa.» diye talimat verdi.

Elinde kâğıtları tutan adam, «Bir dakika, Doktor... –diye kesti–. Ne durumdayız? Zamanında varacak mı uçak?»

«Bildiğim kadarıyle, evet.»

«O halde maça yetişiriz demektir...»

«Arkadaşınız maça değil, hastaneye gider ancak.»

Çıkardığı şişenin kapağını açmakta olan genç, «Zavallı... –diye acıdı–. Her zaman talihsizlikle karşılaşır zaten... –Sonra–: Hey! –diye seslendi–. Daha kötüleşmez, değil mi?»

«Sanmam. Ama kendisiyle ilgilenin de, battaniyeleri üzerinden atmamasına dikkat edin.»

«Başına gelenlere bakın Harry'nin. Ya Otpot'a ne oldu? Onu mürettebata mı dahil ettiniz yoksa?»

«Bize yardım ediyor.»

Doktor oradan ayrılırken, kâğıtlarla oynayanın yanındakine, «İki günlük tatil mahvoldu, desene.» diye yakındığını duydu.

Daha ilerde Baird, Janet'i Mrs. Childer'ın üzerine eğilmiş buldu. Doktor kadının gözkapaklarından birini kaldırdı. Kadın kendinden geçmişti.

Kocası doktoru bulduğu için fırsatı kaçırmak istemedi, «Nasıl?» diye telâşla sordu.

«Kendinde olduğu ve sancıyı hissettiği zamandan çok daha iyi... –Baird inandırıcı bir tavırla konuştuğunu ummuştu–. İnsan vücudu daha fazla tahammül edemeyince, doğa yardımcı olur.»

«Korkuyorum, Doktor. Onu hiç böyle görmemiştim. Nedir bu balık zehirlenmesi? Hangi etken yol açtı buna? Balık olduğunu anladık ama, neden?»

Baird tane tane söyledi, «Bilmenizde yarar var sanırım. Çok ağır bir hastalık... İlk fırsatta müdahaleyi gerektiriyor. Biz de elimizden geleni yapıyoruz.»

«Biliyorum, yapıyorsunuz. Çok teşekkür ederim. Ama iyileşecek, değil mi? Yani...»

«Elbette iyileşecek... –Baird yumuşak konuşuyordu–. Üzülmemeye çalışın. İner inmez kendisini cankurtaranla hastaneye götüreceğiz. Ondan sonrası, artık tedavi ve zaman meselesi... Hiç bir şeyi kalmaz.»

«Tanrım. Bunları sizden duymak ne kadar iyi.» Childer derin bir nefes aldı. Baird, evet, diye düşündü. Ama ya bir de öbür türlü söylemek cesaretini kendimde bulsaydım? «Bir dakika... –diye Childer yine soruyordu–. Acaba yolumuzu değiştirip en yakın havaalanına inemez miyiz?»

«Onu da düşündük. Ama sis öyle kesif ki, bir başka havaalanına inmek tehlikeli olacak. Zaten yolumuzdaki bütün havaalanlarını geçtik. Şimdi Rocky dağlarının üstündeyiz. Artık karınızı hastaneye yetiştirmek için yolumuza devam edip Vancouver'a bir an önce gitmekten başka çare yok. Biz de öyle yapıyoruz.»

«Anlıyorum. Hâlâ balıktan olduğunu mu sanıyorsunuz?»

«Şimdiki halde kesin bir şey söylememe imkân yok, ama her halde balık. Yiyecekten insan iki türlü zehirlenir. Ya gıda maddesi bayatlamıştır ki, kendi zehrini kendi yapar, ya da yiyecek hazırlanırken kaza eseri zehirli bir maddeyle karışır.»

«Bu hangisi acaba?» Arka sırada oturan ve Doktorun söylediklerini duyabilmek için ileriye doğru uzanan bir başka yolcu soruyordu bunu.

«Pek emin değilim. Ama şu duruma göre ikincisi diyebilirim. Yani balığa zehirli bir başka madde karışmış.»

«Karışan maddenin ne olduğunu biliyor musunuz?»

«Hiç bir fikrim yok. Laboratuvarda gerekli araştırmaları yapmadan da bilemeyiz. Gıda maddeleri şimdi yeni metotlarla hazırlandığı için —hem de havayolları bu konuda çok dikkat ediyor—, böyle bir ihtimal milyonda bir olur. Talihimiz yokmuş, ne yapalım. Yalnız şunu da söyleyeyim, bu akşam yediğimiz yemek her zaman alınan yerden alınmamış. Winnipeg'e geç geldiğimiz için bir aksaklık olmuş ve yemeği bir başka yerden almışlar. Hata onlarında olabilir, olamaz da.»

Childer öğrendiklerini kafasının içinde değerlendirmeye çalışarak başını salladı. Öbür tarafta Baird ise insanların herhangi bir doktorun sözleriyle ne kadar çabuk teselli bulduklarını düşünmeye başlamıştı. Doktor kötü bir haber de verse, haberi verenin doktor olmasından ötürü insanlar kendilerinden emin olabiliyorlardı. Çünkü durumu

doktor biliyordu ya kötülükleri önleyebilirdi öyleyse. Böyle düşünülüyordu. Baird kendi kendine, belki de büyücülük, yeryüzünden hâlâ bu nedenlerle silinmedi, dedi hiddetle. Ortada her zaman bir doktor olacak, elinde de bir büyücü kutusu... Kutunun içinden gerekeni çıkaracak. Bütün hayatı boyunca hastalarını oyalamak, onlara bir şeyleri olmadığına dair teminat vermek, moral vermek ve neşelendirmekle meşgul olmuştu. Her zaman da, bu hünerinin ve bu çok gerekli blöfünün hedefine ulaşamayacağından korkmuştu. Kim bilir belki de, işin sonuncusuna işte şimdi rastlıyordu. Günün birinde gerçeği söylemek zorunda kalacağını biliyordu. Böyle bir olayla karşılaşacağını sezmişti.

Janet'in yanına geldiğini gördü. Birden boşanıverecekmiş gibi duran kızın gözlerine merakla baktı.

«İki kişi daha rahatsızlandı, Doktor. Arka tarafta.»

«Haplardan olmasın?»

«Olmadığına eminim.»

«Peki. Hemen gider bakarım. Lütfen siz bir defa daha ikinci pilota bir göz atıverir misiniz? belki biraz su isteyebilir.»

Doktor yeni hastalanan iki kişinin yanına henüz varmıştı ki Janet tekrar göründü.

«Doktor, çok endişelendim. Lütfen hemen...»

Arka bölmedeki telefonun vızıltısı kızın sözlerini bıçak gibi kesti. Vızıltı aralıksız devam ederken Janet donmuş kalmıştı. İlk hareket eden Baird oldu.

«Bırak telefonu. Gel benimle.»

Kendinden beklenmeyen bir çeviklikle fırla-

dı, uçağın arkasından önüne ulaştı ve pilot mahalline daldı. Bir an durdu. Gözlerinin görmesi ve gördüklerini beyninin kaydetmesi için zamana ihtiyacı vardı. Kımıldamadan durduğu o an içinde bir ses, hem alay ve hem de kötülük dolu bir şekilde, «İşte şimdi gerçekle karşı karşıyasın...» dedi.

Dunning pilot koltuğunda kaskatı kesilmişti. Yüzünü kaplayan ter, ceketinin yakasına akıyordu. Bir eliyle midesini tutuyor, diğer eliyle de demin duydukları telefonun vızıltısını yükselten düğmeye basıyordu.

Doktor iki adımda yanına vardı ve pilotu koltuklarının altından kavradı. Dunning birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından, sessizce en kötü küfürleri yağdırıyordu.

«Bir dakika kendini bırak... –dedi Doktor–. Seni buradan uzaklaştıralım.»

«Dediklerinizi yaptım Doktor... –diye pilot fısıldadı. Gözleri kapalı olduğu halde, dişlerinin arasından ve birbirini takip eden titremelerle fısıldıyordu–. Haplar işe yaramadı... Çabuk bana bir ilâç verin... Kendime gelmeliyim... Şimdi otomatik pilotla uçuyoruz ama... böyle inemeyiz... Durumu Vancouver'a bildirmeliyim... Bildirmeliyim...» Artık ağzı hareket ediyor, fakat ses çıkmıyordu. Sonra gözleri kaydı ve kendinden geçti.

Baird, «Çabuk, Miss Benson... –dedi–. Bana yardım edin de kaldıralım onu.»

Nefes nefese ve zorlukla Dunning'in ağır vücudunu pilot koltuğundan kaldırdılar ve ikinci pilotun yanına, yere yatırdılar. Doktor stetoskopunu çıkardı ve pilotu kısa bir muayeneden geçirdi. Ja-

net de kaşla göz arasında bir iki battaniye yetiştirdi. Doktor muayenesini bitirince, genç kız Kaptanı sardı sarmaladı ve başının altına da battaniyelerden biriyle yastık yaptı. Ayağa kalktığı zaman tir tir titriyordu.

«Dediğini yapabilir misiniz, Doktor? İnişe geçmemiz gerektiği zaman onu ayağa kaldırabilir misiniz?»

Baird aletini cebine soktu. Çevresindeki düğmelere, ibrelere, hâlâ kendi kendilerine ileri geri giden gidonlara baktı. Cihazların üzerindeki ışıkların hafifçe aydınlattığı pilot mahallinde yüzü, birdenbire ihtiyar ve son derecede yorgun görünüyordu.

«Siz de bu mürettebatın bir üyesisiniz. Onun için açık konuşayım, Miss Benson...» dedi. Sesi o kadar derin geliyordu ki Janet buz gibi oldu.

«Hoş olmayan gerçeklere dayanabilir misiniz?»

«Her halde.» Kendini kaybetmemeye çalışmasına rağmen kız titriyordu.

«Peki öyleyse... Bütün bu insanları, bir hastaneye çabuk, hem de çok çabuk götürsek bile, hepsini kurtaracağımızdan emin değilim.»

«Ama...»

«Çeşitli ilâçlara, hattâ şok tedavisine ihtiyaçları var. Kaptanın da... Çok uzun bir süredir zehrin etkisine dayandı.»

«Çok mu kötü?»

«Birazdan kritik devreye girecek. Ötekiler de...»

Janet ancak fısıldadı. Sesini duymak çok zordu. «Ne yapacağız, Doktor?»

«Bir şeyi öğrenmek istiyorum. Uçakta kaç yolcu var?»

«Elli altı.»

«Kaçı balık yedi?»

Janet hatırlamaya çalıştı. «Galiba on beşi. Çoğu et yedi. Bazıları da geç yemek verdiğimiz için hiç bir şey yemedi.»

Baird dikkatle kıza baktı. Tekrar konuştuğu zaman sesi sert ve âdeta hiddetliydi.

«Miss Benson, hiç bahse girdiniz mi? Daha doğrusu, bahse girdiğiniz zaman büyük bir riski göze aldığınız hiç oldu mu?»

Janet Doktorun sorusunu anlamaya çalıştı.

«Bahse girmek mi? Hayır, girmedim. Ne demek istediğinizi anlamadım.»

«Demek istediğim şu... Elli altı kişiden biri bu uçağı indirmeyi becerebilir ve bu kişi aynı zamanda da balık yememiş bulunuyor.»

Her ikisi de birbirine bakarken, doktorun sözleri havada kaldı.

BEŞ

02.45 - 03.00

Bir titremeyi azaltan uyuşturucu ilâç gibi dondurucu bir dinginlik, doktor konuşmasını bitirince, Janet'in beynini kapladı. Sürekli olarak doktorun gözlerine bakan genç kız, onun bu açıklamasıyle ölüme hazırlanması gerektiğini anlamıştı.

Bu ana kadar olanları aklının bir köşesi hâlâ kabul etmiyordu. Yolcuları rahat ettirmeye çalışırken, ya da hastalara bakarken içinde bir şey, bütün bu olayların kötü bir kâbus, oldukça akla yatkın ama hiç beklenmeyen ve gittikçe yükselen bir korkunun yarattığı bir rüya dizisi olduğunda ısrar etmişti. İçindeki ses ona, her an, baş ucundaki saatin sesiyle kalkacağını, yerlere atılmış elbiselerini toparladıktan sonra erkenden uçuşa yetişebilmek üzere fırlayarak kendine geleceğini söylemişti.

İşte şimdi bütün bu gerçek dışı hava dağılmış bulunuyordu. Birtakım gerçeklerle karşı karşıya gelmişti. Janet Benson, havaalanının uzun koridorlarında yürürken yolcuların ve görevlilerin başlarını çevirip kendisini hayranlıkla süzmelerine alışmış olan genç kız, şimdi bambaşka bir gerçekle burun

burunaydı. Bir an için korkmadı. Bu bir anlık düşünce sırasında ailesinin ne yaptığını düşündü. Binlerce mil ötede, rahatça uyumakta oldukları şu sırada onu dünyaya getirenler, bir iki dakika içinde birbirine çarpıp parçalanacak olan maden parçaları arasında kendisi yok olup giderken, nasıl olurdu da hiç bir şeyin farkına varmazlardı?

«Ne demek istediğinizi anlamadım...» dedi.

«Pilotluk tecrübesine sahip hiç kimse yok mu uçakta?»

Janet yolcu listesini hatırlamaya çalıştı. İsimleri belleğinden tek tek geçirdi. «Havayollarından kimse yok, onu biliyorum. Başkası var mı bilmiyorum. İsterseniz bir gidip sorayım.»

Doktor parmağını şaklattı, «Ben biliyorum... –dedi–. Bana uçakların nasıl havalandığını anlatan biri var. Winnipeg'de son dakikada binen yolcu. Benim yanımda oturan...»

«Mr. Spencer mi?»

«Ta kendisi. George Spencer. Şimdi pek iyi hatırlamıyorum ama uçaklar hakkında bilgisi var. Onu buraya çağırır mısınız? Kendisine fazla bir şey söylemeyin. Öteki yolcular durumu sezmesinler. Ama yine de uçaktan anlayan var mı, soralım. Belki biri çıkar.»

«Mr. Spencer bana, "Yardım edebilir miyim?" diye sormuştu. Rahatsızlanmamış olacak.»

«Evet... –dedi Baird–. İkimiz de et yedik. Gidip kendisini çağırın.

«Peki.»

«Diğer yolcular arasında da uçaktan anlayan birini ararken ortalığı telâşa vermeyelim. Sonra

panik çıkabilir. Birtakımı, belki de ikinci pilotun rahatsızlığını öğrenmiş olabilir. Sadece kaptanın kendisine telsiz konuşmalarında yardım edebilecek, ama aynı zamanda da uçaktan anlayan birini aradığını söyleyin.»

«Peki, Doktor. Hemen gidiyorum.»

Janet pilot mahallinden ayrılmadan Baird yine konuştu:

«Miss Benson, ilk isminiz nedir sizin?»

«Janet.»

Doktor başını salladı, «Janet, hatırlarsanız sizin eğitiminizle igili bir iki laf etmiştim. Hiç yerinde olmayan, bağışlanmayacak laflardı onlar. Kendisinin daha fazla yetiştirilmeye ihtiyacı olan yaşlı ve aptalın biri ancak öyle konuşabilirdi. Hepsini geri alıyorum.»

Janet gülümserken soluk yanaklarının rengi biraz geri geldi.

«Çoktan unuttum bile.» dedi.

Genç kız çıktıktan sonra Doktor, daracık pilot mahallinde beş aşağı beş yukarı sinirli sinirli gezindi. Sonra ikinci pilotun yanında kaskatı ve kımıldamadan yatan kaptanın nabzını tuttu. Kapının açıldığını duyar duymaz girişe engel olmak için fırladı. Tam kapının ağzında, kendisine hayretle bakan Spencer duruyordu.

Genç adam; «Ne haber, Doktor? Nedir bu telsiz meselesi?» dedi.

Baird, kımıldamadan, «Siz pilot musunuz?» dedi.

«Çok eskiden. Savaş sırasında. Şimdiki telsizlerden anlamam, ama eğer kaptan benim...»

«Önce içeri girin.» dedi Baird.

Kenara çekildi ve genç adam içeri girince de hemen kapıyı kapadı. Boş pilot koltuklarına ve kendi kendilerine oynayan kontrol gidonlarına gözü çarpınca Spencer birden irkildi. Sonra, yerde upuzun yatmakta olan iki adamı görünce, hızla döndü.

«Olamaz... –diye fısıldadı–. İkisi birden mi?»

«Evet... –dedi Baird kısaca–. İkisi birden.»

Spencer gözlerine inanamıyordu. «Ne zamandan beri?» Sesi titriyordu.

«Kaptan bir iki dakika önce kendinden geçti. İkisi de balık yemiş.»

Spencer düşmemek için bir yer aradı. Sonra yerde duran, içi kordon dolu bir kutuya yaslandı.

«Beni dinleyin... –dedi Baird–. Bu uçağın sorumluluğunu üstünüze alıp, onu indirebilir misiniz?»

«Hayır... –Spencer'in sesi çarpılmış gibiydi–. Hayır. Asla. Yapamam.»

Baird ısrar etti. «Ama savaşta pilotluk yaptığınızı söylediniz.»

«O, on üç yıl önceydi. O zamandan beri hiç uçak kullanmadım. Avcı uçaklarında pilottum. Spitfire tipi uçaklar. Bunların sekizde biri büyüklüğünde. Bir motorlu. Bunların dört motoru var. Uçuş ve kullanma şekli tamamen değişik bunların.»

Spencer'in elleri hafiften titremeye başlamıştı. Ceplerini sigara için araştırdı, bir paket buldu ve titrek parmaklarla bir tanesini tutup çıkardı. Sigarayı yakarken Baird ona bakıyordu.

«Bir deneseniz...» diye yine dayattı.

Spencer öfkeyle başını salladı, «Söyledim size.

Delilik bu. Pilotluk ne demektir, bilmiyorsunuz siz. Bugün Spitfire'ları bile kullanamam. Nerde kaldı ki bunu kullanacağım.» Sigaralı eliyle cihazları gösteriyordu.

«Uçak kullanmanın kolay unutulacak bir şey olduğunu sanmıyorum.» Baird dikkatle Spencer'i süzüyordu.

«Tamamen bambaşka bir şeydir bu... Tıpkı açık yolda kullandığın küçük bir spor arabadan inip trafiğin yoğun olduğu bir yolda 16 tekerlekli kocaman bir kamyonu kullanmak gibi bir şey.»

«Ama yine de işin içinde kullanmak var...» diye dayattı Baird.

Sigarasından uzun bir nefes alan Spencer hiç cevap vermedi. Baird omuzlarını silkti ve hafif dönerek, «Ne yapalım... –dedi–. Umarım ki uçakta bundan anlayan biri çıkar. Yoksa bu ikisinde de iş yok.» Yerde yatan pilotlara baktı.

Kapı açıldı ve Janet içeri girdi. Spencer'a merakla baktı, sonra doktora döndü:

«Kimse yok...» dedi. Sesi kupkuruydu.

«Öyleyse mesele burada biter.» Baird konuşması için Spencer'a baktı. Genç adamsa, ön taraftaki ışıklı panolara ve ibrelere dalmıştı.

Kelimeleri tarta tarta Baird, «Mr. Spencer... –dedi–. Ben pilotluktan anlamam. Bütün anladığım şu: Hastaneye yetiştirilmezlerse, bir iki saat sonra hayatlarını kaybedecek bir sürü insan var bu uçakta. Geriye kalan sağlam yolcular arasında da bu uçağı kullanmaya en yetkili kişi sizsiniz... –Durdu–. Ne yapmamızı öğütlersiniz?»

Spencer önce genç kıza, sonra da Doktora bak-

tı. Kısık bir sesle sordu, «İki pilottan birinin iniş zamanı kendisine gelmesine imkân yok mu?»

«Korkarım ki hayır. Bir an önce hastaneye götürmezsek, hayatlarını bile kurtaracağımızdan emin değilim.»

Genç satış müdürü, ciğerlerinin en derin köşeleri doluncaya kadar çektiği sigarayı yere atıp topuğunun altında ezdi.

«Zaten bana tercih hakkı da bırakmıyorsunuz, değil mi?» dedi.

«Öyle. Her halde benzin bitinceye kadar yolumuza böyle devam etmemizi istemezsiniz? Pasifiğin ortasını buluruz sonra.»

«Benim uçağın yönetimini elime almamın daha iyi bir yol olduğunu sanmayın... –Spencer ileriye doğru yürüdü. Altlarında, ay ışığında parlayan bulutlara baktı–. Tamam... –dedi–. İşte ben de yeniden pilot oldum. Yeni pilotunuz karşınızda, Doktor... –Soldaki pilot koltuğuna oturdu ve arkasındaki iki kişiye dönüp baktı–: Eğer iyi kötü bir iki dua biliyorsanız, okumaya başlayın hemen.»

Baird, ona yaklaşıp hafifçe koluna dokundu, «Cesaret...» dedi heyecandan kısılmış bir sesle.

Spencer önündeki bir sürü ölçü cihazlarına, ibrelere göz atarak, şimdi çok gerilerde kalan uçuş derslerini hatırlamaya çalışırken: «Yolculara ne diyeceksiniz?» diye sordu.

«Şimdilik hiç bir şey...» diye Doktor cevap verdi.

Spencer kuru bir sesle, «Çok yerinde bir hareket... –dedi. Şimdi yerlerinde fıldır fıldır oynayan ibreleri incelemeye başlamıştı–. Şu karışıklığın içinden bakalım nasıl çıkacağız? Uçuş cihazları her pilotun önünde

olmalı. Demek ki ortadaki pano motorlara ait. Hah, tamam işte, yükseklik 20,000 fit. Düz uçuş. Rota 290. Otamatik pilot cihazı devrede ve de buna şükürler olsun. Hava hızı 210 deniz mili. Şu trotıl, şu hız ayarı, şu denge ayarı, şunlar da iniş takımları kontrolu... Ya küçük kanat kontrol kolu nerede? Şuralarda bir yerde olacak... Tamam tamam, onlar da varmış bu uçakta. Neyse, en gerekli şeyleri buldum, her halde. İniş için daha başka şeyler de yapmak gerekiyor. Ama artık onu da telsizle öğreniriz.»

«Telsizle konuşabilir misiniz?»

«Bilmiyorum, Doktor. Hiç bilmiyorum. Ömrümde böyle bir pilot mahallinde hiç bulunmadım. Sonra neredeyiz? Nereye gidiyoruz? Onu da bilmiyorum.»

«Kaptan, Rocky dağlarının üstünde olduğumuzu söylemişti... –diye Baird karşılık verdi–. Daha önce rotasını değiştirmek istemiş de değiştirememiş. Sisten ötürü. Demek ki Vancouver'a doğru uçuyoruz.»

«Durun bakalım, öğreniriz şimdi... –Hafif aydınlık altında çevresine baktı–: Şu telsiz denilen şey nerede?»

Janet, Spencer'in başının üstündeki bir cihazı gösterdi, «Meydanlarla bu cihazdan konuştuklarını biliyorum. Ama telsizi çalıştırmak için ne yapmak gerektir, bilmiyorum.»

«Evet, tamam. Bir bakalım... –Spencer telsiz cihazına baktı–. Şunlar frekans seçiciler olmalı. Onlara hiç elimizi sürmeyelim, isterseniz. Şurada ne var? *Yayın*, diyor... –Düğmeye bastı. Küçük kırmızı bir ışık yandı–. Tamam. İşte telsize ilk kanı verdik. Artık canlandığına göre işe başlayabiliriz.»

Janet kulaklıklarla mikrofonu uzattı, «Konuş-

mak isteyince mikrofonun üstündeki şu düğmeye bastıklarını biliyorum.»

Başına taktığı kulaklıkları düzelten Spencer, Doktora döndü. «Ne yaparsam yapayım, yanımda muhakkak bir yardımcının olması gerekiyor. Sizin de hastalarla birlikte olmanız şart. O halde bu Miss Kanada'dan başka kimse yok demektir. Ne dersiniz?»

Baird başını salladı, «Tamam. Sen de kabul ediyor musun, Janet?»

«Başka çözüm yolu yok galiba. İyi ama bunlardan hiç anlamam ki.» Janet çaresizlik içinde öndeki panoları gösteriyordu.

«Mükemmel... –Spencer hafifçe gülümsedi–. Benim gibi desene. O halde korkacak bir şey yok. Bu işten anlamayan iki kişiyiz demektir. Şimdi şuraya oturup rahatına bak lütfen. İstersen, kemerlerini bağlamayı da unutma. Çalışırken pilotların yaptıklarını incelediğini umarım. Benim pilotluk günlerimden sonra, bir sürü yeni şeyler çıkardılar başımıza.»

Janet, kendi kendine oynayan kontrol gidonuna dokunmamaya gayret ederek, zorlukla ikinci pilotun koltuğuna yerleşti. Pilot mahallinin kapısına biri endişeli endişeli vurdu.

Baird, «Beni çağırıyorlar.... –dedi–. Hastaların yanına dönmeliyim. Talihiniz açık olsun.»

Doktor aceleyle çıktı. Hostesle başbaşa kalan Spencer gülümsemeye çalıştı, «Rahat mısın?»

Genç kız zorla başını salladı. Kulaklıkları başına yerleştirmeye çalışıyordu.

«Adın Janet değil mi? Benimki George... –Spencer birden ciddîleşti–. Seni aldatmayayım, Janet. Bu iş kolay olmayacak.»

«Biliyorum.»

«Şimdi bakalım durumumuzu nasıl bildireceğiz. Sefer sayımız nedir?»

«714.»

«Tamam. Hadi bakalım... –Mikrofonun üstündeki düğmeye bastı–. Mayday, mayday, mayday... –Düz bir sesle konuşuyordu. Unutmasına imkân olmayan bir uçuş parolasıydı bu. İmdat isteyen, zorda bulunan pilotlar bu kelimelerle üslerini veya havaalanlarını ararlardı. Spencer de, bir karanlık Ekim akşamı, Fransa sahilleri üzerindeyken üssünü böyle aramıştı. Kullanmakta olduğu avcı tipi Spitfire uçağının kuyruğu kısmen isabet almıştı. Birden nasıl oldu iki Hurricane tipi uçak belirmiş ve kendisine deniz üzerinden İngiltere'ye doğru yol göstermişlerdi–. Mayday, mayday, mayday... –diye devam etti–. Burası 714 sefer sayılı Maple Leaf çartır uçağı. Başımız dertte. Bizi duyuyor musunuz?»

Bir ses derhal cevap verince Spencer nefesini tuttu.

«Alo, 714. Burası Vancouver. Sizden mesaj bekliyorduk. Vancouver'dan bütün diğer uçaklara. Bu frekans herkese kapatılmıştır. Devam edin, 714, sizi dinliyoruz.»

«Teşekkürler, Vancouver. 714. Başımız dertte. Her iki pilot ve bir sürü yolcu... kaç yolcu, Janet?»

«Biraz önce beşti. Belki şimdi daha fazladır.»

«Düzeltme. En az beş yolcu yiyecek zehirlenmesinden rahatsız. Her iki pilot da kendinden geçmiş ve durumları da ciddî. Yolcular arasındaki Doktor, pilotlardan hiç birinin artık uçağı kullanmasına imkân olmadığını söylüyor. Eğer pilotlar ve hasta yolcular

vaktinde hastaneye yetiştirilemezlerse, sonuç onlar için ölüm demektir. Duyuyor musunuz, Vancouver?»

Kulaklarında hemen bir cevap çatladı, «Devam edin, dinliyoruz.»

Spencer derin bir nefes aldı, «Şimdi işin en ilginç yönüne geldik. Benim adım Spencer. George Spencer. Ben de, bu uçağın yolcularından biriyim. Düzeltme. Yolcu idim. Artık değilim. Şimdi pilot oldum. Bilginiz için arz edeyim: Bin saatlik bir uçuş tecrübesine sahibim. Sadece tek motorlu avcı uçağını kullandım. Ayrıca, on üç yıldan beri de pilotluk yapmış değilim. Onun için bana bu uçağı nasıl kullanacağımı telsizle anlatacak birini bulursanız, iyi olur. Yüksekliğimiz 20.000 fit. Rotamız 290, hava hızımız 210. Hepsi bu kadar. Şimdi sıra sizde, Vancouver. Tamam.»

«Burası Vancouver. Ayrılmayın 714.»

Spencer alnındaki teri sildi ve Janet'e bakıp sırıttı, «Bütün bu söylediklerimin Vancouver'dakileri allak bullak ettiğine eminim.» Janet cevap vermedi, dikkatle kulaklıktan gelecek sesi beklemeye koyuldu. Bir iki saniye sonra telsiz yeniden canlandı. Duyulan ses her zamanki gibi ölçülü ve kişiliksizdi.

«Vancouver'dan 714'e. Lütfen uçaktaki doktorla yeniden görüşüp, her iki pilottan birinin iyileşmesinin mümkün olup olmadığını öğrenin. Bu çok önemlidir. Tekrar ediyorum, bu çok önemlidir. Hasta yolcuların başından ayrılma pahasına da olsa, doktor, pilotlardan birini ayağa kaldırmanın yolunu bulsun.»

Spencer mikrofonun düğmesine bastı, «Vancouver, burası 714. Söylediklerinizi duydum. Ama ne yazık ki bir şey yapmaya imkân yok. Uçağı indirmek üzere pilotlardan birinin bile ayağa kalkması boşuna

bir çabadır, diyor doktor. Doktor, her ikisinin de durumlarının ağır olduğunu ve hastaneye yetiştirilmezlerse ölebileceklerini söylüyor. Tamam.»

Kısa bir aradan sonra karşıdan yine ses geldi. «Vancouver kontroldan 714'e. Mesajınızı olduğu gibi aldık. Lütfen ayrılmayın.»

«Tamam, Vancouver... –diye Spencer konuştu ve elini mikrofonun düğmesinden çekti. Sonra Janet'e döndü–. Ne yapılacağına karar verilinceye kadar beklememiz gerekiyor.»

Eliyle, kontrol gidonunun hareketini sinirli bir şekilde takip etti. Bu arada eskiden filosunda kendisine oldukça ün sağlamış olan uçuş tecrübesini hatırlamaya çalıştı. Üç defa kırık kanat ve dua ile üssüne dönmüştü. «Kırık kanat ve dua.» Savaş sıralarında yayılan bu deyimi hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Fakat bir an sonra önünde titremekte olan ibrelere, kendine çok aykırı gelen kollara ve düğmelere ve bütün bunların birleştiği panoların korkunç yabancılığına gözü takılınca buz gibi bir umutsuzluğun kendisini kavradığını hissetti. Eski uçuş bilgisinin bunlarla ne ilişkisi vardı? Sanki hayal ürünü olan bu uzay hikâyesinin anlamsız ibreleri ve cihazları ile çepçevre sarılmıştı. Hatalı ya da ters bir hareket bir saniye için de uçuşun gidişini allak bullak edebilirdi. Böyle bir şey olsa, uçağı tekrar kontrol altına alabileceğini kim ileriye sürebilirdi? Her şey bu işi yapamayacağını belirtmeye yeter de artardı bile. İşte bu kez ona yol gösterecek Hurricane tipi başka uçaklar yoktu. Kendisini Vancouver'a, başkalarının çözümleyemediği konuları düzeltmeye birdenbire yollayan merkez büroya, küfürler yağdırmaya başladı. Satış müdürü ola-

bilme umudu ve Parkway Heights'da bir eve yerleşme imkânı artık şimdi son derece küçük ve önemsiz görünüyordu. Mary'yi göremeden, ona hâlâ söyleyemediği şeyleri söylemek fırsatını bulamadan böyle bir sona varması ne kadar kötüydü. Bobsie ve Kit'e gelince, hayat sigortası, çocuklarını uzun bir süre idare edemezdi. Onlar için çok daha fazlasını yapması gerekirdi, çok daha fazlasını.

Yanında fark ettiği bir hareket düşüncelerini dağıttı. Janet oturduğu yerde eğilmiş, arkasına, kaptan pilotla ikinci pilotun yattıkları yere bakıyordu.

«Aralarından biri sevgilin mi?» diye Spencer sordu.

Janet tereddüt etti. «Hayır. Tam anlamıyle sayılmaz.»

Spencer sesini düzeltmeye çalışarak, «Anlıyorum. Kusura bakma, Janet... –dedi. Ağzına bir sigara sokuşturdu ve kibrit aramaya koyuldu–. Buna müsaade ettiklerini pek sanmam ama bu seferlik görmezliğe gelirler her halde.»

Kibrit bir an parladığı sırada, Janet, yanındaki adamın gözlerinde yanan öfke ateşini görebildi.

ALTI

03.00 - 03.25

Motorlarının giderek artan uğultuları ile Vancouver'dan doğuya giden son uçak pistin yansıyan ıslaklığı üzerinde hızlandı hızlandı ve karanlığın içine tırmandı. Havaalanının üzerindeki zorunlu dönüşünü yaparken uçağın ışıkları çevreyi dolduran sisin içinde buğulu buğulu görülüyordu. Kalkış noktalarından binaların yanındaki park yerlerine yavaş yavaş çekilen diğer uçakların gövdeleri ise rutubetle pırıl pırıldı. Buz gibi bir geceydi. Sarı ışıkların altında çeşitli görevler yapan yer personeli ısınmak için eldivenli ellerini birbirine vuruyorlardı. Hiç biri gerekenden fazla bir söz söyleyecek halde değildi. Pistteki yerini almak üzere yavaşça hareket halinde olan bir uçak, yerden pilota ışıklı göstericisiyle işaretler veren bir görevlinin uyarısıyle motorlarını susturdu. Birden meydana gelen sessizlikte, güçten düşen pervanelerin çıkardığı ses sanki havayı yırttı. Genellikle vızır vızır işleyen Vancouver Havaalanı bu geceki âcil durum için olağanüstü tedbir alıyordu.

Tamamen aydınlatılmış olan kontrol odasında hava son derece gergindi. Telefonunu yerine koyan

nöbetçi müdür bir sigara yaktı. Duvardaki bir haritayı incelerken duman kendisini çepeçevre sarmıştı. Burdick'e döndü. Maple Leaf Şirketinin bir masanın ucuna sığınmış olan şişman acente müdürü, elindeki durum raporunu bir kez daha inceliyordu.

Nöbetçi müdür, «Tamam, Harry... –dedi–. Şu andan itibaren doğuya gidecek bütün uçakları durduruyorum. Öbür yönlere giden trafiği durdurmak için de önümüzde bir saat var. Yeterince vaktimiz olur böylece. Ondan sonra buradan kalkacak olan bütün uçakların... şeye kadar... ne olacaksa, oluncaya kadar beklemesi gerekiyor... –Telefon çaldı. Nöbetçi müdür hemen ahizeyi yakaladı–. Efendim? Evet, anladım. Bütün havaalanlarına ve gelmekte olan uçaklara ancak 45 dakika için açık olduğumuzu bildir. Daha geç gelecek olanlar yollarını değiştirsinler. Burası ile Calgary arasındaki bütün trafik doğu - batı havayolunun dışına çıkarılmalı. Tamam mı? Peki... –Telefonu yerine bıraktı ve elinde bir başka telefonla beklemekte olan yardımcısına döndü–: İtfaiye Müdürünü buldun mu?»

«Şimdi evini arıyorum.»

«Hemen buraya gelmesini söyle. İş önemlidir de. Ayrıca İtfaiye Nöbetçi Müdürünü de bul. Şehir itfaiyesine de haber versinler. Belki buraya oradan yardım getirirler.»

«Onu söyledim. Burası Vancouver Havaalanı Nöbetçi Müdürlüğü... –Yardımcı, telefona dönmüştü–. Bir dakika ayrılmayın... –Eliyle telefonun ağzını kapadı–. Hava Kuvvetlerine de haber vereyim mi?»

«Elbette. Uçuşun yasaklandığı bölgeye uçaklarını sokmasınlar.»

Burdick masanın köşesinden doğruldu, «İyi bir fikir.» Gömleğinin koltuk altları aşağı doğru ıslanmıştı.

Nöbetçi müdür, «Havaalanında hiç pilotunuz var mı?» diye sordu.

Burdick kafasını salladı, «Bir tane bile yok. Ama bulmalıyız.»

Nöbetçi müdür, hemen kafasını çalıştırdı, «Cross-Canada Havayollarını bir deneyelim. Onların personelinin çoğu burada oturuyor. 714'ün tipindeki uçaklarda tecrübe sahibi olmuş birine ihtiyacımız var. Ancak böyle biri telsizle talimat verebilir.»

«Acaba bulabilir miyiz?»

«Bilmiyorum. Ama deneyelim bir kez. Senin aklına başka bir şey geliyor mu?»

«Gelmiyor.»

Santral memuru, «Polis müdürü telefonda –dedi–. Konuşacak mısınız?»

Nöbetçi müdür santral tarafına bakmadan cevap verdi, «Bağla.»

Burdick, «Cross-Canada Havayolları ile ben konuşurum... –dedi–. Hem de Montreal'a telefon edip genel müdüre haber vermeliyim.»

«Öbür santraldan, sana Montreal'i bulsunlar, olur mu? Buradaki adamakıllı yüklü şimdi... –Burdick dışarı çıkarken ahizeyi kulağına kaldırdı–. Ben nöbetçi müdür. Hah, en sonunda sizi bulduğumuza sevindim, müdür bey. Evet... evet... tamam. Şimdi bakın, başımız dertte. Tahminimizden çok fazla hem de. İlk ricamız şu: sizin arabalarınızdan biri şehirdeki bir pilotu evinden alıp en kısa zamanda buraya getirebilir mi? Evet, pilotun adını ve adresini daha sonra bil-

direceğiz. İkincisi, hastaları hastaneye bir an önce yetiştirme meselesinden başka, uçağın normal bir iniş yapamayacağı ihtimali de belirdi. Şimdi söyleyemem ama uçak buraya geldiği zaman gerekli düzenle idare edilemeyecek... –Nöbetçi müdür bir süre hattın öbür ucundaki adama kulak verdi–. Elbette. Alanı olağanüstü duruma hazırladık. İtfaiye elindeki bütün imkânlarla hazır olacak. Mesele şu. Öyle sanıyorum ki hava alanı civarındaki evler için de durum tehlikeli olabilir... –Yine karşı tarafı dinledi–. Öyle düşündüğünüze memnun oldum. Gece yarısı herkesi uyandırmanın kötü bir şey olduğunu biliyorum ama bütün tedbirleri almak zorundayız. Uçağın alana inebileceğinden bile emin değiliz. Ya pistin dışına bir yere mıhlanabilir, ya da pisti geçip uygunsuz bir yere iner. Tabiî buraya kadar gelebilirse... Yalnız Sea Island Köprüsü tarafındaki evleri boşaltırsak yeter her halde. Ya da tetikte beklemelerini söyleriz, değil mi? Uçağın şehir üstünden geçmemesini de sağlamaya çalışacağız... Efendim?... Daha bilmiyorum. Her halde ana pistin batı tarafından indirmeye çalışacağız... –Bu kez nöbetçi müdür uzun bir süre dinledi–. Teşekkür ederim. Eğer durum çok ciddî olmasaydı, sizden bu ricada bulunmazdım. Gelişmeleri bildireceğim... –Nöbetçi müdür telefonu kapattı. Yüzü son derece endişeliydi. Telsiz başında bekleyen görevliye sordu–: 714 bizimle konuşmaya hazır durumda mı? –Telsizci başını salladı. Nöbetçi müdür geniş odadaki herkese açıkladı–: Bu geceyi hiç biriniz unutamayacak... –Bir mendil çıkardı ve yüzünü sildi.

Yardımcısı, «İtfaiye müdürü geliyor, yolda...

–dedi–. Şimdi Hava Kuvvetleriyle konuştum. "Bir yardımımız dokunabilir mi?" diye soruyorlar.»

«Daha sonra bildiririz. Şimdilik teşekkür ettiğimizi söyleyelim... –Mendilini cebine yerleştirirken, nöbetçi müdür duvardaki haritayı incelemek üzere döndü. Dalgınlıkla parmaklarını boş bir sigara paketine daldırdı, sonra boş paketi kızgınlıkla yere attı–. Kimde sigara var?»

«Buyrun.»

Sigarayı aldı ve yaktı. «Söyleyin de, aşağıdan bize kahve getirsinler. Hepimize iyi gelir.»

Burdick gürültülü bir hırıltıyla nefes alarak içeri girdi. «Cross Canada Havayolları, en iyi pilotlarının Kaptan Treleaven olduğunu söylüyor. Evine telefon ediyorlar. Her halde uykudadır şimdi.»

«Gerekirse polisin pilotu evden alması için polis müdürüne rica ettim.»

«İşin o yanını halledecekler. Kendisine burada en kısa zamanda ihtiyacımız olduğunu söyledim. Treleaven'i tanır mısın?»

«Tanırım. İyidir. Onu bulabildiğimize göre talihliymişiz.»

Burdick homurdandı. «Daha evinde olup olmadığını bilmiyoruz.»

«Büyüklerimizden ne haber?»

«Genel müdürü arattım...» Burdick yüzünü buruşturdu.

Telefon santralındaki memur söze karıştı. «Seattle ve Calgary arıyor. 714'ün mesajını doğru dürüst alıp almadığımızı soruyorlar.»

«Aldığımızı söyle. Bir de de ki, uçakla biz doğrudan doğruya buradan konuşacağız. Ama telsiz

konuşmalarında bir arıza ile karşılaşabileceğimizi göz önünde bulundurarak her ikimizi de dinlemeye devam etmelerini rica edelim.»

«Peki, efendim.»

Nöbetçi müdür telsiz panosunun önüne doğru ilerledi ve mikrofonu eline aldı. Başıyle telsizciye işaret etti. Telsizci bir düğmeye bastı ve mikrofonu açtı.

«Vancouver'dan 714'e.»

Cevap verince Spencer'in sesi odanın köşesine asılmış olan büyük hoparlörden duyuldu. «714'ten Vancouver'a. Kayboldunuz sanmıştım.»

«Vancouver'dan 714'e. Nöbetçi müdür konuşuyor. Size yardımcı olabilecek bütün tedbirleri alıyoruz. Biraz sonra sizi tekrar arayacağız. Bu arada uçağın şu andaki idaresi ile igili hiç bir şeyi değiştirmeyiniz. Anladınız mı? Tamam.»

Sesin biraz pürüzlü gelmesine rağmen, Spencer'in konuşmasındaki sertliği sezmemeye imkân yoktu. «714'ten Vancouver'a. Daha önce açıkladım sanırım. Hayatımda hiç böyle uçak kullanmadım. Otomatik pilot tertibatına müdahale etmek niyetinde değilim. Tamam.»

Nöbetçi müdür bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra vazgeçti. Mikrofonu kapattı ve yardımcısına döndü. «Resepsiyondakilere, Treleaven'i binaya gelir gelmez, vakit geçirmeden hemen buraya getirmelerini söyle.»

«Peki. Nöbetçi itfaiye müdürü biraz önce bildirdi, 714'ün tahminî varış zamanından çok önce pistteki arabalarını ve benzin tanklarını başka yere nakledeceklermiş. Şehirdeki bütün itfaiye arabaları da buraya getirilecekmiş.»

«İyi. İtfaiye müdürü buraya gelince, kendisiyle konuşmak istiyorum. 714 buraya inerse, bizim arabalarımız ona yaklaşmasın. Eğer uçağı yere indirebilirsek, pek sağlam kalacağından emin değilim.»

Burdick birden söylendi, «Eğer şehir itfaiyesi buraya gelirse, basından bir şey saklayamayız. –İri işaret parmağıyle dişlerine vurdu. Aklına gelen bu ihtimal onu korkutmuşa benziyordu–. İşte o zaman Maple Leaf Şirketinin başına en büyük felâket geldi demektir... –diye acele acele devam etti–. Düşünün bir kez, her yerde baş sayfaya geçeriz. Uçak hastalarla dolu diye. Pilotsuz uçan uçak diye. Evlerin tahliyesinden de söz ederler. Arkasından da...»

Nöbetçi müdür kesti, «Bence işi bırak da, başından itibaren bizim basın sözcümüz idare etsin. Howard'ı hemen buraya çağırın. Telefon numarası listede vardır.»

Burdick telefon memuruna başını salladı. Memur hemen listeyi tarayıp, bulduğu numarayı çevirmeye başladı.

Nöbetçi müdür devam etti. «Böyle bir durumda basını atlatamayız, Harry. Bu çok büyük bir olay. Cliff işi idare eder, merak etme. Yalnız gazetecileri bizden uzak tutsun. Yapacak işimiz var bizim burada.»

«Ne gece be!... –diye Burdick içini çekti. Sabırsızlıkla telefonu yakaladı–. Dr. Davidson'dan ne haber?» Telefondaki memura soruyordu.

«Bir hastaya çağırmışlar. Bulunamıyor. Haber bıraktım.»

«Şu işe bakın. Bütün aksilikler aynı geceye rastlı-

yor. Eğer on dakikaya kadar kendisinden haber çıkmazsa, hastaneyi arayın. 714'teki o doktorun belki yardıma ihtiyacı vardır, bilinmez. Uyan, uyan... –Hiddetle telefonun içine üfledi–. Kendine gel, Cliff. Böyle bir gecede nasıl olur da uyuyabiliyorsun?»

Şehrin öte yanında bir başka telefon da sürekli olarak çalıyor ve tiz sesiyle, küçük ve temiz bir evin içindeki dinginliği dağıtıyordu. Yatak örtülerinin arasından yumuşak, beyaz bir kol uzandı, yastığın üzerinde şöyle bir gerindi, sonra tekrar kalktı ve karanlıkta başucu lambasının düğmesini araştırdı. Birden lamba yandı. Gözlerini ışığa karşı kısan, kızıl saçlı, güzel bir kadın zorlukla telefona uzandı ve dinleyiciyi kulağına götürdü. Gözlerini yanı başındaki küçük bir saatten ayırmadan, kekeledi, «Efendim?»

Gevrek bir ses sordu, «Mrs. Treleaven'le mi görüşüyorum?»

Genç kadın âdeta fısıldayarak cevap verdi. «Evet. Kim arıyor?»

«Mrs. Treleaven, kocanızla konuşabilir miyim?»

«Burada yok.»

«Yok mu? Nerede bulabilirim kendisini? Çok önemli bir iş için acele lâzım?»

Genç kadın yastığına dayanmaya gayret etti. Bir yandan da gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Rüya görüyorum sanmıştı.

Öbür uçtan sordular, «Duyuyor musunuz? Mrs. Treleaven, sizi uzun zamandır arıyoruz. Cevap alamadık.»

«Uyku ilâcı almıştım da. Bir dakika, gecenin bu vaktinde kim arıyor?»

«Sizi uyandırdığım için üzgünüm, ancak, vakit geçirmeden Kaptan Treleaven'le görüşmemiz gerekiyor. Burası havaalanında Cross-Canada Havayolları bürosu »

«Öyle mi?... –Genç kadın toparlandı–. Annesinin yanında... Babası hasta olduğu için kocam annesine yardıma gittti.»

«Evleri şehir içinde mi?»

«Evet. Buradan uzak değil.» Telefon numarasını verdi.

«Teşekkürler. Şimdi orasını ararız.»

«Kocamı niye arıyorsunuz?»

«Özür dilerim. Anlatacak vakit yok. Tekrar teşekkürler.»

Hat kapandı. Genç kadın telefonu yerine koydu ve bacaklarını yataktan dışarıya sarkıttı. Havayollarının kıdemli pilotunun karısı olarak, beklenilmeyen zamanlarda kocasının aranmasına alışıktı. Fakat bunları kocasının hayatının vazgeçilmez tarafları olarak görmesine rağmen, yine de kabul edemiyordu. Başları derde girince akla gelen tek pilot neden yalnız Paul'dü? Neyse, eğer kocası alelacele bir uçağa verilmişse, eve uğrayıp üniformasını ve diğer eşyalarını almak isteyebilirdi. Kendisine kahve ve sandöviç hazırlayacak kadar zaman vardı daha. Üzerine bir şey giyip hâlâ sıyrılamadığı uykudan sendeleyerek yatak odasından çıktı ve mutfağa doğru yöneldi.

İki mil ötede Paul Treleaven, derin bir uykudaydı. Babasının oturma odasındaki kanepeye uzanmıştı. Dediği dedik olan annesi hasta kocasının yanında yatarken, oğluna da dinlenmesini emret-

mişti. Önceki akşam aile doktorunun yaptığı açıklama cesaret ve umut vericiydi. Yaşlı baba zatürrenin en ateşli ve tehlikeli dönemecini dönmüştü. Artık bundan sonra, yeterince bakım ve ilgi dönemi başlıyordu. Treleaven uyuyacak zaman bulduğu için memnundu. Daha otuz altı saat önce, Tokyo'dan Kanada'ya kadar uzanan bir uçuşu tamamlamıştı. O zamandan beri de, babasının hastalığından ötürü, ancak bölük pörçük uyumak fırsatını ancak bugün yakalayabilmişti.

Koluna dokunan birisi Paul'ü uyandırdı. Birden kendine gelen pilot, üzerine eğilen annesiyle karşılaştı.

«Hemen kalkıyorum, anne. Artık bundan sonra babamın yanında ben otururum.»

«Onun için uyandırmadım. Baban gayet rahat uyuyor. Havaalanından telefon ediyorlar. Çok yorgun olduğunu söyledimse de ısrar ettiler. Sanki sabaha kadar bekleyemezler mi? Bu saatte insan aranır mı canım?»

«Peki, konuşayım.»

Ayağa kalkan pilot, bir daha ne zaman doğru dürüst uyumak imkânını bulacağını düşündü. Kanepede rahatça uzanabilmek için sadece ceketiyle boyun bağını çıkarmış, elbiselerinin gerisi üstünde kalmıştı. Çoraplı ayaklarla telefona koştu. Annesi de merakla onu izledi.

Telefona, «Buyrun, Treleaven.» dedi.

«Paul, ben Jim Bryant... –Kelimeler kısa ve kesindi–. Merak etmeye başlamıştım. Sana çok acele ihtiyacımız var, Paul. Hemen gelebilir misin?»

«Ne var? Ne oldu?»

«Kötü durumdayız. Maple Leaf Şirketi bir çartır uçuşu yapmış. Uçak Empress C6 tipi. Winnipeg'den geliyor. Uçaktaki yolcuların bazılarıyle iki pilot yiyecekten zehirlenmiş.»

«Ne? İki pilot da mı?»

«Evet. Son derece âcil bir durum. Yıllardan beri uçak kullanmamış biri yönetimi eline almış. Büyük bir talih eseri, uçak şu anda otomatik pilotta. Maple Leaf Şirketinin burada pilotu yok. Buraya gelip telsizle bilgi vererek uçağı indirmeni istiyoruz. Yapabilir misin acaba?»

«Aman Allahım! Bilmemki. Kolay bir şey değil bu... –Treleaven saatine baktı–. Muhtemel varış saati ne?»

«05. 05!»

«İki saatten daha az bir zaman var. Hemen davranmak gerekiyor.»

«Adresin ne?... –Treleaven adresi verdi–. Bir iki dakikaya kadar sana bir polis arabası göndeririz. Havaalanına gelince, doğru kontrol odasına çık.»

«Tamam. Ben hazırım.»

«Talihin açık olsun, Paul.»

«Teşekkürler.»

Dinleyiciyi yerine koydu ve yattığı kanepeye gitti. Bağlarını bağlamadan ayakkaplarını giydi. Annesi ceketini verdi.

«Ne olmuş, oğlum?»

«Havaalanında bir iş var anne. Hemen gitmem gerekiyor. Önemli bir mesele. Şimdi bir polis arabası gelip beni alacak.»

«Polis mi?»

«Telâşlanma, anneciğim... –Bir an kolunu annesinin omzuna doladı–. Merak edecek bir şey değil. Bana ihtiyaçları var. Bütün gece orada kalabilirim... –Etrafta piposunu ve tütünü aradı. Bulunca her ikisini de cebine attı. Sonra durdu–. Peki, beni burda nasıl buldular?»

«Bilmem. Belki önce Dulcie'yi aramışlardır.»

«Her halde. Sen lütfen ona telefon edip merak edecek bir şey olmadığını söyler misin?»

«Elbette. Ama ne var? Ne oluyor, Paul?»

«Buraya yakında gelecek olan bir uçağın pilotu hastalanmış. Telsizle talimat vererek, uçağı indirmemi istiyorlar.»

Yaşlı kadın anlamamıştı. «Ne demek istiyorsun? Sen uçağı indirmek için nasıl talimat vereceksin? Pilot hastalanmışsa uçağı kim kullanıyor?»

«Ben kullanacağım. Havaalanından vereceğim talimatla. Yani böyle bir şey yapmaya gayret edeceğiz galiba.»

«Bundan bir şey anlamadım.»

Beş dakika sonra, kaldırımın kenarından hareket ederek hızla yol alan polis arabasının arka koltuğunda oturan Treleaven, «Ben de...» diye kendi kendine düşünüyordu. Gittikçe artan hızdan, sokak ışıkları yanlarından yıldırım gibi geçiyordu. Polis arabasının sireni geceyi yırtarken sürat ibresi yükseldikçe yükseliyordu.

Otomobili kullanan polisin yanındaki komiser omzunun üstünden, «Havaalanı heyecanlı bir gece geçirecek galiba.» dedi.

«Öyle anlaşılıyor. Acaba ne oluyor? Siz bana biraz bilgi verebilir misiniz?»

«Bende fazla bir şey yok… –Komiser pencereden tükürdü–. Bildiğim şu ki, köprü civarındaki evleri boşaltmak gerektiğinde, bütün polis arabalarına hazır olmaları için emir verildi. Biz de oraya giderken geri dönüp sizi almamızı istediler. Her halde çok önemli bir şey var.»

Arabayı kullanan genç polis, «Ne var biliyor musunuz?… –dedi–. Herhalde içinde nükleer bombalar bulunan bir jetin buraya inmesine yardım edecekler. Muhakkak motorları bozulmuştur.»

Komiser yüzünü buruşturarak, «Sen önüne bak. Filmlerde gördüklerinin bu kadar etkisi altında kalmamaya da gayret et…» dedi.

Treleaven, havaalanına hiç bu kadar hızlı gitmediğini düşünüyordu. Bir iki dakika içinde Marpole'e gelmişler, Oak Köprüsünü geçip Lulu Adasına sapmışlardı. Sonra nehrin ağzından bir kez daha dönmüşler ve daha şimdiden kapılara uğrayan şaşkın ev sakinleriyle konuşan polislerin arabaları yanından hızla kayarak havaalanına giden yola girmişlerdi. Uzaktan sanki kendilerini çağıran alçak meydan binalarının ışıkları görünmeye başlamıştı bile. Birden, lastiklerden çıkan protesto gıcırtıları ile araba sarsıldı ve önlerinde rahat rahat U dönüşü yapan bir kamyona yol vermek için yavaşladı. Komiser kısa, fakat gönülden bir küfür savurdu.

Ana alan binasının önünde Treleaven otomobilden atladı, kapılar arasından süzüldü ve geniş salonu daha siren sona ermeden geçti. Kendisini karşılamaya çıkan bir görevliye yol vermesi için eliyle işaret ederek idare kısmına daldı ve doğru

kontrol odasına çıktı. İri vücuduna rağmen şaşılacak kadar da çevik hareket ediyordu. İşte belki bu rahat çevikliği ve bir de sağlam görünüşüyle keskin hatları Treleaven'i kadınların çekici bir erkek olarak görmelerine yol açmıştı. Ayrıca Treleaven disiplinli bir pilot olarak da ün salmıştı. Onun kullandığı uçağın mürettebatı, Treleaven'in soluk mavi gözlerindeki dondurucu ışıktan tir tir titrerdi.

Kontrol odasına girdiği sırada Burdick, telefonla endişeli ve aynı zamanda da saygılı bir tavırla konuşmaktaydı. «Hayır efendim, adam uçak pilotu değil. Eskiden pilotmuş ama, tek motorlu avcı uçaklarını kullanmış. Savaş sırasında, o da. O zamandan beri pilotluk yapmamış... Evet, onu da sordum. Uçaktaki doktor demiş ki...»

Nöbetçi müdür, hemen Treleaven'i karşılamaya koştu, «Sizi gördüğüme çok memnunum, Kaptan.» dedi.

Treleaven başıyle Burdick'i işaret ederek, «Uçağı kullanandan mı bahsediyor?» diye sordu.

«Evet. Biraz önce genel müdürünü yataktan kaldırıp durumu anlattı. Genel müdür durumdan memnun olmadı tabiî. Ben de öyle. Genel müdürü buraya bağlamamalıydılar. Çabuk ol, Burdick.»

Burdick ise telefona yalvarıyordu. «Başka ne yapabilirdik ki?... –Terden sırılsıklamdı–. Buradan verilecek talimata göre uçağı indirmesini sağlamaktan başka çare yok. Cross-Canada'nın baş pilotu Kaptan Treleaven'i buldum. Şimdi kapıdan girdi. Birazdan telsizle uçağa talimat vermeye başlayacak. Elimizden geleni yapacağız... Elbette büyük bir riske giriyoruz, efendim, fakat daha iyi bir yol var mı?»

Treleaven 714'ten gelen mesajların yazılı raporunu aldı ve dikkatle okudu. Sonra sakin bir tavırla, «Hava raporları lütfen...» dedi. En son hava raporlarını da inceledi. Bu da bittikten sonra kâğıtları masanın üzerine yerleştirdi, kaşlarını nöbetçi müdüre düşünceli düşünceli kaldırdı, piposunu çıkardı ve dikkatle doldurmaya başladı. Burdick hâlâ bin dereden su getiriyordu.

«...onu da düşündüm efendim. Howard basın işini buradan halletmeye çalışacak. Henüz gazeteciler durumu bilmiyorlar galiba. Evet evet, Winnipeg'de uçaklara yemek verilmesini önledik. Bütün bildiklerim bu kadar. Hemen size haber vereyim dedim.»

«Ne düşünüyorsunuz?...» Nöbetçi müdür, Treleaven'e soruyordu. Pilot omuzlarını silkti ve önündeki raporları yeniden eline aldı. Kâğıtları bu kez okurken yüzündeki hatlar gerilmişti. Piposundan derin nefesler çekti. O sırada genç bir adam içeri girdi, ayağı ile kapıyı tutarak tekerlekli bir servis masasını odaya soktu. Masanın üstünde içi kahve dolu kâğıt kaplar vardı. Kaplardan birini nöbetçi müdürün, öbürünü de pilotun önüne bıraktı. Treleaven kahveyi görmezliğe geldi.

«...muhtemel geliş zamanı 05.05 efendim... –Burdick gittikçe artan bir telâşla konuşuyordu–. Şu anda yapacak çok şey var efendim... Derhal efendim... Size bilgi veririm tabiî... Evet... Evet... Güle güle efendim... –Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Pilota dönüp–: Geldiğiniz için çok teşekkür ederim, Kaptan. Durumu öğrendiniz mi?» dedi.

Kaptan önündeki raporları gösterdi, «Bütün hikâye bu mu?»

«Bizim bildiğimiz kadarıyle. Şimdi telsizin başına geçip uçağı aşağı indirmelisiniz. Ama uçak buraya gelinceye kadar, o adamın önce uçağı tanımasını sağlamak gerekir. İniş talimatını anlatmalısınız. Allah yardımcımız olsun, sonra da uçağı alana indirmelisiniz. Ne dersiniz?»

Treleaven kuru bir sesle, «Mucize yaratamam... –dedi–. En azından, tek motorlu uçak kullanmasını bilen birinin, dört motorlu bir uçağı indirmesinin ne kadar uzak bir ihtimal olduğunu önce kabul etmeniz gerekiyor.»

«Elbette biliyorum... –diye Burdick patladı–. Barnard'a söylediklerimi duydunuz her halde. Sizin bir başka düşündüğünüz var mı?»

«Hayır... –dedi Treleaven–. Hayır, yok. Sadece ne gibi bir durumla karşı karşıya olduğumuzu bilmenizi istedim »

Burdick öfkeyle bağırdı, «Bakın. Havada içi insan dolu bir uçak var. Bazıları da ölmek üzere. Pilotlar da... Yıllardan beri en büyük uçak kazalarından birine tanıklık etmek üzereyiz. İşte karşı karşıya olduğumuz durum bu.»

«Öfkelenmeyin... –Pilot soğukkanlılıkla konuşuyordu–. Öfkeyle hiç bir şeyi çözümleyemeyiz... –Tekrar elindeki raporlara baktı. Duvardaki haritayı gözden geçirdi–. Zor bir iş bu. Hem de uzak bir ihtimal. Bunu iyice anlamanızda yarar var.»

Nöbetçi müdür araya girdi, «Bir dakika baylar. İşin riskini belirtmeniz çok yerinde, Kaptan. Durumu tamamen kabul ediyoruz.»

«Yapacak başka bir şey yok ki.» diye Burdick belirtti

«O halde peki. Hemen başlayalım... –Treleaven telsizciye doğru yürüdü–. 714'le hemen görüşebilir-miyiz?»

«Evet, Kaptan. Ses ve yayın mükemmel. Ne zaman isterseniz başlayabiliriz.»

«O halde başla.»

Telsizci mikrofonu açıp konuştu. «714. Burası Vancouver. Bizi duyuyor musunuz?»

«Evet. Duyuyoruz... –Spencer'in sesi hoparlörden açık olarak süzüldü–. Buyrun lütfen.»

Telsizci mikrofonu Treleaven'e uzattı. «Konuşabilirsiniz, Kaptan.»

«Mikrofon açık mı?»

«Konuşun.»

Kordonu yerde sürünen mikrofonu Treleaven eline aldı ve diğerlerine arkasını döndü. Bacaklarını germiş, duvardaki görünmeyen bir noktaya gözlerini dikmiş, düşüncelerini sanki yalnız bu nokta üzerinde toplamıştı. Konuştuğu zaman çıkan sesi düz ve sakindi. Mesajını göndermeye başlayınca, odada bulunan herkesin şöyle bir rahatladığı, kimsenin gözünden kaçmadı. Sanki pilotun yüklendiği doğal yetki, öbürlerinin ağır sorumluluklarını ortadan kaldırmıştı.

«Merhaba 714... –dedi–. Burası Vancouver. Ben Paul Treleaven. Cross-Canada Havayollarının baş pilotuyum. Size uçağı Vancouver'a getirmenize yardım edeceğim. Büyük bir zorlukla karşılaşacağımızı sanmıyorum. Şu anda George Spencer'la konuşuyorum, değil mi? George, bana biraz

uçuş tecrüben hakkında bilgi verir misin lütfen?»

Treleaven'in arkasında, Burdick'in yüzünde görülen tombul çıkıntılar sinir sisteminin yarattığı etkilerle titremeye başlamıştı.

YEDİ

03.25 - 04.20

Spencer, elinde olmadan yanındaki kıza bir bakış fırlatarak yerinde doğruldu. Kızın cihazların bulunduğu panodan gelen ışığın altında parlayan gözleri ona takılmıştı. Spencer başını çevirdi ve dinlemeye başladı.

Treleaven şöyle diyordu: «Sözgelimi, uçuş süren ne kadar? Kaç saat? Buradaki mesajdan anladığıma göre tek motorlu uçakları kullanmışsın. Hiç daha fazla motorlu uçaklarda bulunmadın mı? Seni dinliyorum, George.»

Spencer konuşmaya başladığı zaman ağzı o kadar kurumuştu ki boğazını temizlemek zorunda kaldı.

«Alo, Vancouver. Burası 714. Sesinizi duyduğuma memnun oldum, Kaptan. Ama lütfen birbirimizi aldatmayalım. Her halde ikimiz de gerçeği biliyoruz. Şimdiye kadarki uçuş tecrübem tek motorlulardan ileriye geçmez. Spitfire ve Mustang' larda uçtum. Yaklaşık olarak bin saat. Ama 13 yıl önce. O zamandan beri hiç birine elimi bile sürmedim. Anladınız mı? Tamam.»

«Merak etme, George. Bisiklet kullanmaktan farksızdır bu iş. Sakın unutma. Lütfen ayrılma.»

Vancouver Kontrol odasında, Treleaven mikrofonun yayınını kesen düğmeyi bıraktı ve nöbetçi müdürün kendisine verdiği kâğıdı aldı.

«Bu rotaya geçmesini sağla. Hava Kuvvetleri radarla durumu kontrol etmiş. Onun için bu rotaya geçmesinde yarar var... –Nöbetçi müdür bir an durdu–. Oldukça telâşlı, değil mi?»

«Onun yerinde olan kim telâşlanmaz ki?... –Treleaven yüzünü buruşturdu–. Ona güven vermeliyiz. Yoksa hiç bir şey yapamayız. Kendini kaybetmemeli, ne olursa olsun... Sesini alçalt... –Pilot şimdi, telefonda konuşan nöbetçi müdür yardımcısına sesleniyordu–. Eğer Spencer beni iyi duyamazsa başı derde girer, sonra hiç bir şey yapamayız... –Telsizciye döndü–. Telsiz irtibatının kesilmemesi için elinden geleni yap... –Tekrar mikrofonun düğmesine bastı–. 714. Ben Treleaven. Hâlâ otomatik pilottasınız, değil mi?»

«Evet, Kaptan.» diye cevap geldi.

«Peki, George. Birazdan otomatik pilottan ayrılıp, uçağı sen kullanmaya başlayacaksın. Alıştıktan sonra da, rotada küçük bir değişiklik yapman gerekiyor. Cihazlara dokunmadan önce, beni iyi dinle ama. Uçağın idaresini eline aldığın zaman gidonlar, avcı uçağındakilere kıyasla biraz daha ağır ve zaptedilmesi zor gibi gelecektir. Sakın aldırma. Öyle olması gerekir. Elinin altında koca bir uçak var, onun için hiç acele etme ve dengeni bozma. Uçağı sen kullanırken hava hızının durumunu devamlı olarak kontrol edeceksin. Hava hızı 120'nin altına

düşmemeli. Aksi halde alobora olursun. Tekrar ediyorum. Hava hızının hiç bir zaman 120 deniz milinin altına düşmemesine dikkat edeceksin. Şimdi bir şey daha var. Yanında telsizle meşgul olarak senin uçuş sırasında dikkatini cihazlara vermeni sağlayacak biri var mı?»

«Var, Vancouver. Yanımda hostes oturuyor. Şimdi telsizi ona devrediyorum. Başla konuşmaya kızım.»

«Alo, Vancouver. Ben hostes Janet Benson.»

«Vay, sen misin Janet... –dedi Treleaven–. Sesini nerede olsa tanırım. Demek şimdi George'la benim için sen konuşacaksın, öyle mi? Mükemmel. Dinle Janet. Gözlerini hava hızı ibresinden ayırmayacaksın. Unutma ki bir uçak, ileriye doğru hareketinden ötürü havada kalabilmektedir. Eğer hız gerekenden daha az bir seviyeye düşerse, o zaman da uçak sendeler ve devrilir. İbre 120'ye yaklaşırsa, hemen George'a söyle. Tamam mı, Janet?»

«Evet, Kaptan. Anladım.»

«Şimdi George'a söylüyorum yine. Beni iyi dinle George. Otomatik pilotu devreden çıkaracaksın. Kontrol gidonu üzerinde otomatik pilotu devreden çıkaran bir düğme var. Uçağın idaresini ele alınca, düz uçacağını unutma. Bunu ayarlamak için ufka bak ve hava hızını hep aynı noktada tutmaya çalış. İniş ve çıkış göstericileri daima sıfırda kalacak. Tamam mı? Hadi şimdi dediklerimi yap.»

Spencer sağ elinin işaret parmağını otomatik pilotu devreden çıkaran düğmenin üstüne koydu. Yüzü gerilmişti. Ayakları dümen demirinin üstünde,

her iki kol gergin, başına geleceklere hazır durumdaydı Spencer.

«Şimdi otomatik pilotu devreden çıkaracağımı bildir.» Janet mesajı tekrarladı. Spencer'in eli düğmenin üzerinde şöyle bir dolaştı. Sonra kesin bir kararla genç adam düğmeye bastı. Uçak hafifçe iskele tarafına doğru eğildi ama Spencer bu yatışı küçük bir hareketle düzeltti. Dümen demiri üzerindeki ayaklarının basıncı ile uçak hemen doğrulmuştu. Kontrol gidonundan bütün vücuduna yayılan titreşimler Spencer'i elektrik çarpmış gibi sarsıyordu.

«Tamam diye haber ver...» dedi nefes nefese. Sinirleri gerilmişti.

«Burası 714. Dümdüz uçuyoruz.» Janet'in sesi Spencer'e inanılmayacak kadar tatlı ve sakin geldi.

«Aferin, George. Uçağın idaresine adamakıllı sahip olduğunu hisseder hissetmez, çok hafif dönüşler yapmaya başla. İki üç derecelik dönüşler. Dönüş göstericisini görebiliyor musun? Hemen hemen gözlerinle aynı hizada. Biraz sağda, panonun ışık siperinin hemen yanında. Tamam mı?... –Pilot mahallini hayalinde canlandırmak isteyen Treleaven gözlerini yummuştu. Biraz sonra gözlerini açtı ve yanındaki memura döndü–. Spencer'le yapılacak daha çok işimiz var. Bu arada zaman bol iken alana yaklaşmaları ve inmeleri için gerekli hazırlıkları yapalım. Hemen radar başteknisyenini buraya çağır. Ona söyleyeceklerim var.»

Spencer sol bacağını ihtiyatla uzattı ve kontrol gidonunu hafifçe sola çevirdi. Bu kez uçak yeni pilotunun bu hareketine sanki dakikalarca sonra

cevap verdi. Ama ufuk göstericisinin en sonunda yer değiştirdiğini gören Spencer rahatladı. Şimdi de uçağı sağ tarafa döndürmeye sıra gelmişti. Spencer sağ bacağı ile dümen demirine hafifçe bastı. Fakat bu kez istenilen olmadı. Hava hızı ibresine gözü takılan Spencer irkildi. İbre 180 deniz miline düşmüştü. Acemi pilot, derhal kontrol gidonunu hafifçe ileriye doğru oynattı. İbre yavaş yavaş 210'a yükselince Spencer derin bir soluk aldı. İki ayrı cihaza müdahale ettiği sırada aradaki zamanı da hesaplamanın gerektiğini düşündü. Demek ki kontrol cihazlarına alışması şarttı. Yine kısa bir dönüş denemesi yapmayı tasarladı. Dümenin yerinden zor kımıldatılan demirine yaslandı. Uçağın bu harekete yavaş yavaş cevap verdiği hissediliyordu. Sonra yine her şeyi eski haline getirdi. Böylece tekrar eski rotaya girdiler.

Bu arada Janet, gözlerini önündeki panodan kaldırmış ve Spencer'e çevirmişti. Hafif bir sesle sordu. «Nasıl gidiyor?»

Spencer gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. Sanki eski günlerde olduğu gibi havacılık dersi alıyordu. Ne varki o zamanlarda, yaklaşık olarak altmış kişinin hayatı, burdaki gibi ona bağlı değildi. Bir de, öğretmeni bir iki metre arkasında dururdu. Şimdiki gibi yerden telsizle kendisine talimat vermezdi. «Vancouver'a, uçağı yönettiğimi, dönüş denemeleri yaptığımı ve her seferinde de tekrar aynı rotaya girdiğimi söyle.» dedi.

Janet durumu Treleaven'e bildirdi.

Kaptan pilotun sesi kulaklıklardan duyuldu. «Size daha önce sormalıydım. Hava nasıl orada?»

«Bulunduğumuz yerde açık... –diye Janet cevap verdi–. Ama altımızda değil.»

«Peki. Bana hava durumu hakkında sık sık bilgi verin. George, şimdi devam edelim. Her an bir bulut kümesiyle karşılaşabilirsiniz. O zaman biraz sallanacaksınız. Şimdi söyle bakalım, uçağı elinin altında nasıl hissediyorsun?»

Spencer Janet'e döndü, «Ona şunu söyle, Janet. Ağır bir yük arabası gibi. İçi dopdolu ağır bir yük arabası gibi.»

«Alo, Vancouver. İçi dopdolu ağır bir yük arabası gibi.»

Vancouver Kontrol Odasındaki gerginlik bir iki saniye gevşedi. Telsiz panosunun çevresindekiler birbirlerine bakıp gülümsediler.

«Herkes öyle hisseder, George... –Fakat Treleaven konuşurken tekrar ciddîleşmişti–. Üstelik sen küçük uçaklara alışkınsın. Uçağa geniş hareketler yaptırırken daha da ağırlık hissedeceksin. Ama birazdan alışırsın.»

Nöbetçi müdür yardımcısı, Treleaven'in sözünü kesti, «Radar baş teknisyeni geldi.»

«Biraz beklesin. Fırsat bulur bulmaz kendisiyle konuşurum.»

«Peki.»

«George, beni dinle. Avcı uçaklarındakinin aksine, şimdi kontrol cihazları ile ilgili herhangi bir sert hareketten kaçınman gerekiyor. Eğer sert bir hareket yaparsan, başın derde girer. Anladın mı?»

«Evet, Vancouver, anladık.»

«George, şimdi hava hızının ileri geri hareketine alıştıralım seni. Önce, hızını 160'a indirmek için

trotıl derecesini ayarlamalısın. Unutma, uçuş düz bir hat üzerinden olacak. Dengeyi bozmak yok. Gözlerini hava hızı ibresinden ayırma. 120'nin altına inmeyeceksin. Yükseklik kolu sağ tarafta, kontrol kaidesinin üstünde. Küçük kanat kolları ise trotıl altında, yere yakın bir yerdedir. Tamam mı?»

Spencer, kaptanın belirttiği cihazları eliyle yokladı. Diğer eliyle de, uçağı düz bir hat üzerinde tutmaya çalışıyordu. Bacaklarını yine germişti. «Tamam. Hızı azaltmaya başladığımı bildir.»

«Tamam, Vancouver. Söylediğiniz gibi yapıyoruz.»

Uçağın hızı yavaş yavaş azalırken saniyeler geçmek bilmedi. İbre 160'a düşünce Treleaven'in bahsettiği kolu çekti ve baş parmağını Janet'e doğru kaldırdı.

«Burası 714, Vancouver. İbre 160'da.»

Treleaven güçlükle ceketini çıkarıncaya kadar bekledi, sonra konuştu. «Tamam, George. Şimdi alçalma ve yükselmeyi dene bakalım. Kontrol gidonunu, içinde kırılacak eşya varmış gibi hareket ettir. Hava hızına dikkat et. 160'ın altına düşmesin. Cihazların havasını almaya bak... –Mikrofonu indirdi–. Baş teknisyen nerede?»

«Burada.»

Treleaven sordu, «Bu uçak hangi mesafeden senin ekranında görünür?»

«Altmış milde. Yaklaşık olarak.»

«O halde uçağın radarın görüş alanına girmesi için daha vakit var... –Treleaven kendi kendine konuşuyordu ama sanki Burdick'e de söylüyormuş gibi bir hali vardı–. Her şeyi aynı anda elde etmemize

imkân yok. Şimdi tahminimiz şöyle olmalı. Batıya doğru genel bir yönde ilerliyor diyeceğiz. Bir daha konuştuğumuz zaman yönünü saptamaya çalışırız.»

Burdick, «Tamam...» dedi. Bir sigara uzattı ama pilot almadı.

«Eğer aynı yönde yoluna devam ediyorsa, rotanın çok dışına çıkmış olamaz... –Treleaven şimdi yüksek sesle düşünüyordu. Duvar haritasını inceledi–. Radar alanımıza girince, yönünü düzeltebiliriz. Hava Kuvvetlerinin raporu işimize yarayacak.»

«Radyo sinyali ile yön veremez miyiz?» Burdick soruyordu.

«Şu anda Spencer'in aklı o kadar karışık ki bir de radyo sinyaline göre hareket etmesini istersek, telsizle oynayacak, frekans değiştirecek ve bu arada kim bilir daha neler yapmaya kalkacak? Onun için küçük bir riski göze alacağız ama, bırakalım bir iki mil rotasının dışına çıksın.»

Burdick teslim etti, «Doğru. Hakkınız var.»

«Şöyle yapacağız... –Pilot anlatmaya başladı–. Spencer'le daima ben konuşacağım. Artık bana alıştı.»

«Peki.» Şimdi Kaptana cevap veren radar teknisyeni idi.

«Ekranda görününce hemen bana durum hakkında bilgi ver, ben de ona naklederim. Benimle radar odası arasında bir kapalı devre konuşma sistemi yapabilir misin?»

Nöbetçi müdür yardımcısı cevap verdi, «Bunu biz halledebiliriz.»

«Ya uçak meydana yaklaşırken?» Radar teknisyeni sordu.

«O zaman da aynı şekilde hareket edeceğiz. Ekranda uçağı yakaladıktan ve Spencer'e kesin rotayı verdikten sonra kontrol kulesine çıkarız. Sen oraya bilgi vermeye devam edersin, biz de hangi piste indireceğimizi orada kararlaştırırız.»

«Tamam.»

Treleaven mikrofonu eline aldı, fakat bekledi. Gözü, telefonunu yerine koyan nöbetçi müdüre takılmıştı.

Nöbetçi müdür, «Dr. Davidson aşağıda.» diye açıkladı.

«Ne diyor?»

«Uçaktan aldığımız bilgiye dayanarak o da, hastalara bakan doktorun teşhisine katıldığını söyledi. Önce botulism olup olmadığından endişe etti.»

«Ne demek o?»

«Anlaşıldığına göre çok ciddî bir zehirlenme olayı. Yiyecekten... Doktoru buraya çağıralım mı? Uçakla konuşsun...»

«Bence gerek yok. Şu anda en önemli nokta uçağın havada kalmasını sağlamak. Eğer ihtiyaçları varsa tıpla ilgili bilgi isteme işini onlara bırakalım. Spencer'in aklını mümkün olduğu kadar başka şeylerle karıştırmamaya gayret etmek istiyorum. Ama bence, Dr. Davidson kendisine ihtiyaç olur diye aşağıda beklesin... –Treleaven yine mikrofona konuştu–. Alo, George Spencer. Kontrol cihazlarını kullanırken aradaki zaman farkı faktörünü unutma. Hiç acele etme. Anlıyor musun?»

Bir an sessizlik. Sonra, «Anlıyor.» diye bir cevap.

Spencer'a, sanki kaptan pilot kafasındakileri okuyormuş gibi geldi. Kontrol gidonunu yavaşça ileriye doğru kaydırmış, sonra geriye çekmişti. Fakat uçağın hareketlerinde bir değişiklik olmadı. Şimdi yeniden deneyecekti. Gidonu yavaş yavaş kendinden uzaklaştırdı. Başlangıçta hemen fark edilmedi ama uçağın burnu yavaş yavaş aşağı kayıyordu. Sonra o kadar şiddetle inmeye başladı ki Spencer donup kaldı. Janet haykırmamak için dudağını ısırdı. Yüksekliği gösteren ibre hızla yer değiştiriyordu. Spencer bütün gücüyle gidonu geri çekmek için asıldı. Önündeki pano birdenbire canlanmıştı. Yükseliş alçalış ibresi camın dibine yapıştı. Bir başka ibre uçağın devamlı olarak iskele tarafına kaydığını gösteriyordu. Altimetre üzerindeki 100 fit ibresi geriye gelmişti. 1000 fit ibresi ise aynı şekilde geriye, sonra ileriye doğru oynayıp duruyordu. 10,000 fit ibresi de bir yere takılıp kaldığı için hiç kımıldamıyordu.

Nihayet uçağın burnu yavaş yavaş yukarıya doğru kalkarken Spencer, «Hadisene! Hadisene!» diye bağırdığını hissetti. Üç altimetrenin ibresi yeniden kımıldamaya başladı. Ama öylesine yavaş bir şekilde ki Spencer soluğunu tuttu. Uçağın ağır ağır yeniden yükseldiği anlaşılıyordu. Janet'e, «Nihayet başardık.» diyebildi. Ama bu sırada uçağın hızını düşürdüğünü akıl edemedi.

«Hızı ihmal etmeyin. Hızı...» Janet haykırıyordu.

Spencer'in gözleri bu kez hava hızı ibresine kaydı. İbre büyük bir aceleyle aşağı doğru kayıyordu: 160... 150... 140. Spencer birden kendini toparladı ve uçağa hâkim oldu. Derin bir titreşimle koca gövde

önce doğruldu, sonra dümdüz bir hat üzerinden yoluna devam etmeye başladı.

«Zor kurtardık.» Spencer kendi kendine mırıldandı.

Janet hâlâ hava hızı göstergesine bakıyordu, «160. Şimdilik tamam.»

Arkalarındaki kapı açıldı. Dr. Baird'in sesi duyuldu, «Ne oluyor?»

Spencer önündeki ibrelerden gözünü ayırmadan seslendi, «Kusura bakma, Doktor. Alışmaya çalışıyorum.»

«Mümkün olduğu kadar dikkat etmeye gayret edin, ne olur. Zaten içerde işler olabileceğinden de daha kötü. Ne var, ne yok?»

«Her şey mükemmel, Doktor, mükemmel... –Spencer dudaklarını yalayarak cevap verdi. Ara kapı yine kapandı. Treleaven'in sesi kulaklıklardan duyuldu–. Ne haber, Spencer? Her şey yolunda mı?»

Janet, «Yolunda.» diye cevap verdi.

«Mükemmel. Şimdiki rotanızı bildirir misiniz?»

Spencer önüne baktı. «Manyetik pusulanın hâlâ aşağı yukarı 290'ı gösterdiğini söyle, Janet. Şimdiye kadar 290'dan ayrılmamaya çalıştım.» Janet hepsini olduğu gibi aktardı.

«Peki, George. 290'dan ayrılma. Belki biraz rotanızın dışına çıktınız ama ne zaman rota düzeltmesi yapılacağını ben bildiririm. Şimdi küçük kanatlar indirildiği ve tekerlekler açıldığı zaman uçağın durumu ne olur, onu göreceğiz. Ancak talimat vermeden sakın bir şeye dokunma. Tamam mı?»

Janet, Spencer'in başını salladığını görünce Treleaven'e devam etmesini söyledi.

«Alo, 714. Önce hafifçe geri trotıl yapmak lâzım. Çok değil ama. Hava hızınız da devamlı olarak 160'da kalacak. Düz uçuşu sağlamak için hangi kolu çekeceğini biliyorsun artık, George. Hazır olunca bana haber verin.»

Spencer yerinde doğruldu ve seslendi, «Janet, gözlerini hava hızı ibresinden ayırma. Alana inerken nasıl olsa hava hızını sen bana bildireceksin, onun için şimdiden provaya başlayalım.»

Janet hemen başladı. «Şimdi 190'da... –Biraz durdu–. 200... 190... 160 dedi, Mr. Spencer. Kaptan 160 dedi.»

«Biliyorum. Biliyorum. Önce geri trotıl demişti ama.»

Eğildi ve trotılı yakaladı ve hafifçe geri çekti. «Şimdi kaç, Janet? Şimdi hızımız kaç?»

«190, 180, 175, 165, 155, 150... 150 çok yavaş.»

«Biliyorum. Sen bak yine. Sen bak yine.»

Spencer'in eli trotıl çubuğunun üzerinde geziyordu. Sanki çubuğu okşayarak geri çekiyor, uçağı istenilen hava hızına getirmeye çalışıyordu. Bu sırada da Janet'in gözleri göstericinin titreyen ibresine yapışmıştı.

«150, 150, 155, 160... Devamlı olarak 160.»

Spencer yanaklarını boşalttı. «Puf! Oldu işte. Söyle ona, Janet.»

«Alo, Vancouver. Hızımız şimdi devamlı olarak 160.»

Treleaven konuştuğu zaman sesinden sanki sabırsızlık akıyordu. Bu işi daha kısa zamanda bitirmelerini beklermiş gibi bir havası vardı. «Peki,

714. Şimdi, George, küçük kanatları 15 derece sarkıt. Fakat daha fazla değil. 15 dereceyi geçmemeye dikkat et. Küçük kanat kolu kontrol kaidesinin alt kısmındadır. Üzerinde de yazar. 15 dereceyi elde etmek için kolu bir altındaki çentiğe indireceksin. Küçük kanat göstericisinin ibresi, panonun hemen ortasındadır. Büyük panonun... Anladın mı? Söylediklerimi bulabildin mi?

Spencer kolu buldu. «Tamam de. Ama kolu sen aşağı indireceksin. Olur mu?»

Janet durumu Vancouver'a bildirdi. Sonra beklemeye başladı. Eli kolun üzerindeydi.

«Alo, 714. Ben tamam deyince kolu aşağı indirin ve ibreyi gözden kaçırmayın. İbre 15 dereceyi gösterince, kolu yukarı kaldırıp ikinci çentiğe takın. İbreyi devamlı izlemeniz gerek, hem de hazır olun, küçük kanatlar hızla açılır. Tamam mı?»

«Tamam. Biz hazırız.» dedi Janet.

«Peki. Başlayın.»

Genç kız kolu aşağı indirmeye hazırlandı, fakat birden başını korku ile kaldırdı.

«Hava hızına bakın, 125'e inmiş.»

Spencer'in gözleri bir kez daha hava hızı ibresine kaydı. Sonra çaresizlikle kontrol gidonunu ileriye doğru itti. «Sakın kolu indirme. Sakın kolu indirme.» diye gürledi.

Uçağın aniden silkinmesi ikisinin de midesini ağızlarına getirdi. Janet neredeyse önündeki panonun altına girerken, ibreyi de izlemeye devam ediyordu. «135, 140, 150, 160, 170, 175... Şunu tekrar 160'a getiremiyor musunuz?»

«Çalışıyorum. Çalışıyorum... –Uçağın yine den-

geyi bulmasını sağladı. Sonra ibre istenilen sayıya gelinceye kadar da kontrol cihazlarıyle oynadı. Spencer cebinden mendilini çıkarmak için geçen süre boyunca elini gidondan kaldırmaya cesaret edemediği için öbür eliyle alnını sildi–. Tamam şimdi. 160 değil mi?»

«Evet, tamam.»

«Ucuz kurtulduk... –Arkasına dayandı–. Biraz kendimize gelelim, sonra... –Gülümsemeye çalıştı–. Ne biçim pilot olduğumu gördün işte. Hava hızının düşebileceğini tahmin etmeliydim.»

«Ama hava hızını gözlemek benim görevimdi... –Janet kalbinin atışını biraz hafifletmek için derin nefes aldı–. Bence siz mükemmelsiniz.» Sesi hafifçe titriyordu.

Spencer kızın durumunu fark etmekte gecikmedi. Hemen ve abartmalı bir şekilde Janet'i suçladı, «Elbette ama seni uyardığımı inkâr edemezsin ya? Hadi, Janet, yeniden başlayalım.»

Treleaven'in sesi kulaklıklar içinde çatladı. «Küçük kanatları indirdiniz mi?»

Janet, «Şimdi başlıyoruz, Kaptan.» diye cevap verdi.

«Bir dakika! Bir dakika! Bir noktayı hatırlatmayı unuttum. Küçük kanatlar indirilince, uçağın hızı kesilir. 140'a geleceksiniz.»

Spencer patladı: «Şunu daha önce söylesenize be yahu! Amma da iş ha! İyi beceriyor doğrusu.»

Havaalanındakilerinin durumunu gayet iyi tahmin eden Janet, «Her halde orası anababa günüdür... –dedi. Önündeki mikrofona ise–: Teşekkürler, Kaptan... –diye seslendi–. Şimdi başlıyoruz.»

Spencer başını sallayınca kolu ta aşağı kadar indirdi. O sırada Spencer ibreyi gözlüyordu.

«Tamam. Şimdi ikinci çentiğe...»

Spencer 140'a gelinceye kadar hava hızı ibresini sonsuz bir dikkatle izledi.

«Bildir ona durumu, Janet.»

«Alo, Vancouver. Küçük kanatları 15 derece indirdik. Hava hızı 140.»

«714. Uçuşun dengeli mi?»

«'Evet' de. Yahut 'aşağı yukarı' de.»

«Alo. Vancouver. Aşağı yukarı.»

«Aferin, 714. Şimdi ikinci adım, tekerlekleri indirmek. Tekerlekleri indirince, uçak inerken ne olacak, onu anlayacaksınız. Yüksekliğinizi ve hava hızını değiştirmeyin. Hazır olduğunuz zaman —ama hazır olduğunuza da emin olun— iniş takımlarını indirin. O zaman hızınız 120 olsun. 120'yi elde etmek için her halde trotılı biraz öne iteceksiniz. Hem de dengenin bozulmaması gerek. Anladınız mı? Herhangi bir nokta üzerinde kuşkunuz varsa hemen sorun.»

«Sor... –dedi Spencer–. Pervane kontrolu ne zaman?»

Janet'in sorusu üzerine Treleaven yanındaki Burdick'e fısıldadı. «Tamam, adam düşünüyor. Hiç olmazsa şimdilik... –Sonra mikrofona döndü–. Şimdi bırakın pervane kontrolunu. Aklınız, sadece hava hızını devamlı olarak aynı derecede tutmakta olsun. Sonra, vakti gelince iniş için her şeyin kontrolunu yapacaksınız.»

Spencer, «Anladığımızı bildir... –dedi–. Şimdi tekerlekleri indiriyoruz. –Bacağının yanındaki kısa kolu gözden geçirdi. Her iki elini kontrol gidonundan

kaldırmaması her halde daha iyi olacaktı–. Bana bak, Janet. İstersen kolu sen çek. Hem de tekerlekler açılırken hava hızını da okursun.»

Janet kendisinden istenileni yerine getirdi. Sanki frenleri çalıştırılan bir otomobil gibi uçak sarsıldı, her ikisi de koltuklarında çalkalandılar.

«130, 125, 120, 115... Çok alçaldı.»

«Devam et.»

«115, 120, 120... Devamlı 120'deyiz.»

«Daha bunun hakkından adamakıllı gelemiyorum. Uçak değil, koskoca transatlantik sanki.»

Treleaven'in sesi biraz endişeli olarak duyuldu. «Her şey tamam mı? George, şimdiye kadar tekerlekleri indirmiş olmalısın.»

«Tamam. Tekerlekler açıldı, Vancouver.»

«Şu anda üç yeşil ışık yanıyor olmalı. Bunlar tekerleklerin açıldığını ve yerlerine oturup kilitlendiklerini gösterir. Bir de orta panonun en solunda bir basınç göstericisi olacak. İbresi yeşil tarafı göstermeli. Tamam mı?»

Spencer, «Tamam mı? –diye sordu. Janet başını salladı–. O halde ona bildir.»

«Evet, Vancouver, her şey tamam.»

«Bir de uçağın hâlâ yük arabası gibi hareket ettiğini söyle. Şimdi daha da ağırlaştı.»

«Alo, Vancouver. Pilot uçağın hâlâ yük arabası gibi hareket ettiğini ve daha da ağırlaştığını söylüyor.»

«Aldırma, George. Şimdi küçük kanatları tamamen indireceksin. İşte o zaman, inişe geçince uçağın hareketlerinin nasıl olacağını daha iyi anlarsın. Hemen alışırsın, hiç merak etme. Şimdi beni iyi dinle. Kanatları indir, hava hızını 110'a getir ve dengeyi

bozmamaya çalış. Yüksekliği kaybetmemek için de trotılı ayarla. Ondan sonra iniş takımlarını ve küçük kanatlarını kaldırırken alçalmamak ve hızını kesmemek için ne yapmak gerektiğini anlatacağım.»

«110 mu dediniz, Kaptan?» Janet sinirli sinirli sordu.

«Evet, 110, Janet. Dediklerimi yapın, ondan sonrasına karışmayın. Şimdi her şey tamamen anlaşıldı mı, George?»

«Evet diye cevap ver. Küçük kanatlarımızı tamamen indiriyoruz.»

Janet yine küçük kanat kolunu aşağı kadar indirdi. Hava hızı düşmeye başladı.

«120, 115, 115, 110, 110... »

Spencer'in sesi, iradesini kullanmak için gösterdiği gayretten ötürü kısık çıkıyordu, «Tamam, Janet. İşi başardığımızı bildir şimdi. Tanrım, sanki binlerce ton çekiyor.»

«Alo, Vancouver. Küçük kanatlar tamamen açık. Hava hızı 110. Mr. Spencer uçağın her zamankinden çok daha ağır olduğunu söylüyor.»

«Aferin, George. Seni havayollarına pilot olarak alabiliriz demek. Şimdi eskiden bulunduğun duruma dönelim ve her şeyi bir kez daha yapalım. Bir iki eklemelerle tabiî. Tamam mı?»

«Bir kez daha mı? –George inledi–. Bir kez daha yaparsak dayanabilir miyim, bilmiyorum. Ama deneyelim. Hadi, Janet.»

«Tamam, Vancouver. Hazırız.»

«Peki, 714. Şimdi her şeyi geriye doğru yapmaya başlayacağız. Önce küçük kanatları 15 dereceye göre ayarlayın. Hız yine 120 deniz mili. 120'ye erişmek için

trotılı biraz geriye ayarlamanız gerekiyor. Başlayın.»

Öne doğru eğilen Janet küçük kanat kolunu yakaladı ve çekti. Fakat kol yerinden oynamadı. Janet tekrar eğildi ve yeniden kola asıldı.

Spencer sordu, «Ne oldu?»

«Çakılmış kalmış gibi. Bu kez yerinden kımıldatamadım.»

«Kımıldaması gerek. Adamakıllı asıl bakalım.»

«Ben yapamıyorum galiba. Oynatamadım.»

«Dur bir dakika. Ben bir deneyeyim... –Spencer bir elini kontrol gidonundan çekti ve hiç çabalamadan kolu yukarı kaldırdı–. Tamam. Gördün mü, bak. Elin hafif olmalı. Şimdi kolu ikinci...»

Janet haykırdı, «Dikkat! Hız düşüyor.»

Hava hızı şu anda 90'dı. 75'e doğru gidiyordu.

Pilot mahallinin yana yatışına karşı dengesini ayarlamaya çalışan Spencer uçağın kötü bir şekilde yana yattığını anlamıştı. «Kafanı çalıştır –dedi kendi kendine vahşîce–, bir şeyler düşün. Eğer alabora olursa, işimiz bitiktir. Ne tarafa doğru yatıyoruz? Sola, değil mi? Uçuş okulunda ne öğrettiklerini hatırlamaya çalış. Gaz ver, gidon ileriye. Dümeni sarsma. Gidon ileriye. Bastır ileriye doğru. Hızımız artıyor. Dümeni sarsma. Şimdi? Şimdi, ibrelere bir göz at. Acaba doğru mu gösteriyorlar? Döndüğümüzü hissediyorum. Hayır hayır, ibrelere inanmak gerek. Uçak yavaş yavaş düzeliyor. Tamam mı acaba? Hadi, gayret. Biraz daha gayret. Ne koca uçak!»

Janet yine haykırdı, «Dağlar! Dağları görüyorum.»

«Cihazları sert hareketlerle kımıldatma. Sert hareketler yapma. Aceleye gerek yok. Hava hızını aynı

seviyede tutmaya gayret et. Düzeliyoruz. Düzeliyoruz. Tamam... Tamam... tamam. Kurtulduk.»

«105, 110, 115... –Janet boğuluyormuş gibi okuyordu–. Her taraf simsiyah. Sise filan mı girdik acaba.»

«Tekerlekleri kaldır.»

«Dağlar var. Şey yapmalıyız...»

«Tekerlekleri kaldır dedim.»

Pilot mahallinin kapısı birdenbire büyük bir gürültüyle açıldı. Arkadan, bağırıp çağıranların öfkeli sesleri geliyordu.

Önce, «Orada ne yapıyorlar?» diyen bir kadının sesi duyuldu.

«İşin içinde bir şey var. Şimdi gidip anlarım ben.»

«Pilot mahalline giremezsiniz.» Bu, Dr. Baird'in sesiydi.

«Bırakın beni diyorum size!»

Kapının ağzını bir adamın gölgesi doldurdu. Adam, pilot mahallindeki karanlığa gözlerini alıştırmaya çalışıyordu. İleriye doğru sarktı, ayakta durabilmek için çevresinde ne varsa, onlara dayanma ya çalışıyordu. İnanılmaz müthiş bir korkuyla önce Spencer'in arkasına baktı, sonra da yerde kımıldamadan yatan iki pilotun vücuduna. Bir an ağzı, dışarıya ses vermeden oynadı. Sonra geri döndü, kapının yanına geldi, dayanmak için iki eliyle kapının kenarlarını tuttu.

Artık çıkarabildiği ses acı bir haykırıştan ibaretti,

«Uçağı kullanan pilot değil. Hepimiz öleceğiz. Düşüp parçalanacağız.»

SEKİZ

04.20 - 04.35

Vancouver Havaalanı bekleme salonunun giriş kapısındaki neon ışıkları, çevrelerine saçtıkları halelerle birlikte, otomobil giriş yolunun ıslak tabanında yansıyorlardı. Havayolları otobüslerinin arada bir yaptıkları ziyaretlerin dışında, gecenin bu saatinde son derece sessiz olan alan yolu, şimdi bambaşka bir görünüme bürünmüştü. Ana karayolundan alana sapan kavşak, üstündeki uyarıcı ışığı sürekli olarak yanıp sönmekte olan bir polis arabası tarafından kesilmişti. Bu engeli geçmesine izin verilmiş olan taşıtlar ise, bekleme salonunun oldukça uzağındaki bir park yerine yerleştiriliyordu. Bu arabaların içinden çıkanlar kısık sesle konuşarak, üşümemek için arada sırada zıplayarak ve yerlerine gitmeden önce son komutları alan itfaiye araçlarının ve cankurtaranların yanlarından geçişini izleyerek 714'ün gelişini bekliyorlardı. Pırıl pırıl bir kurtarma aracı vites değiştirdi ve homurdanarak uzaklaştı. Birden ortalığı kaplayan sessizlik içinden bir otomobil radyosunun sesi yükseldi:

«Sayın dinleyiciler, Vancouver Havaalanın-

dan en son haberleri sunuyoruz. Maple Leaf Havayolları Şirketine ait bir uçağın, tecrübe sahibi olmayan bir pilot tarafından kullanılarak alanımıza getirilmek zorunda kaldığını biliyorsunuz. Bununla birlikte alan yetkilileri, telâşa ve paniğe kapılmaya gerek olmadığını açıkladılar. Havaalanı çevresinde oturanları uyarmak ve Deniz Adası'nda gerekli tedbirlerin alınmasını sağlamak üzere olağanüstü bir çabayla çalışılmaktadır. Bu konuda daha ayrıntılı bilgi almak için bundan sonraki haber bültenimizi bekleyiniz.»

Çamura bulanmış bir Chevrolet, bekleme salonunun önünde fren yapıp, park yerine saptı ve lastiklerinden gıcırtılar çıkararak durdu. Ön camının sağ tarafında, üstünde «Basın» yazılı bir karton vardı. Otomobilin içinden saçları ağarmış, önü açık yağmurluk giymiş iriyarı biri çıktı. Bekleme salonu kapısına doğru yürüdü, kapıdaki polise başıyle selâm verdi ve basın odasına geçti. Oda şimdiden dolmuştu. Üç kişi bir kenarda konuşuyor, odanın ortasındaki altı ya da sekiz daktilo makinesinden birinin başına geçmiş olan bir başkası, tıkır tıkır bir şeyler yazıyordu. Öbür tarafta ise iki gazeteci, odayı çepeçevre saran telefon kabinlerinden ikisine dalmışlar, habire bir şeyler anlatıyorlardı. Yerde de, fotoğraf makinelerine ait deri çantalar vardı.

Aralarından biri, «Merhaba, çocuklar... –dedi–. Nasıl gidiyor?»

Bir başkası, «Hoş geldin, Jess... –diye arkadaşını karşıladı–. Howard'dan haber var mı? Gördün mü onu?»

Jess başını salladı, «Geliyormuş dediler... –Sonra ağzına bir sigara sıkıştırdı–. Söyleyin bakalım, kim ne biliyor?»

«*Monitor*»dan Stephens, «Biz de daha yeni geldik... –dedi–. Biraz önce müdüriyeti aradık ama telefon yüzümüze kapandı.»

Jess durumun değerlendirmesini yaptı, «Aceleye gerek yok... –Sigarasını yaktı, ağzına gelen tütün parçasını tükürdü–. Nasıl olsa sabah baskısına çok az vakit var. Akşam baskısına da bol bol hikâye çıkar. Ama öğle üzeri ikinci baskı yaparsanız, onu bilmem. Yine de çalışmaya başlayanlar var, baksanıza.» Başıyle telefon kabinlerinde durmadan konuşan iki haber ajansı muhabirini gösterdi.

«Kes Allah aşkına... –diye Stephen çıkıştı–. Haber ajanslarında çalışanlar her zaman rahat...»

«*Post-Telegram*»dan Abrahams, «Boş verin şu haber ajansı - gazeteci yarışını. Neredeyse herkes düşer buraya. Biz işimize bakalım. Yoksa kımıldayamayız sonra.» diye kestirip attı.

Elinde bir sürü kâğıtla içeri biri girince, hepsi döndüler. Oldukça genç bir adamdı bu: Cliff Howard. Neşeli ve enerjik hali, çerçevesiz gözlükleri ve parlak renkli boyunbağlarıyle havaalanında onu tanımayan yoktu. Gazetecilere baktı, ama gülümsemedi. Oysa hepsi arkadaşıydı.

«Beklediğiniz için teşekkürler.»

«Az daha beklemeyecektik...» diye Stephen konuştu. Telefon başındaki iki haber ajansçısı da telâşla kabinden çıkmışlar ve basın sözcüsünün çevresindeki topluluğa katılmışlardı.

Aralarından biri, «Anlat bakalım, Cliff...» dedi.

Hovard, Jess'e baktı, «Sen de, anlaşılan doğru yataktan buraya koşmuşsun, Jess.» Jess'in ceketinin altından sırıtan pijamaları gösteriyordu.

Jess, «Evet –diye cevapladı–. Sende ne haberler var, Cliff? Önce sen onu söyle.»

Howard bir elindeki kâğıtlara baktı, bir de çevresindeki gazetecilere. Alnında ter taneleri birikmeye başlıyordu. «Peki... –dedi–. Peki. Durum şu: Empresse tipi Maple Leaf Havayollarına ait bir uçak, çartır uçuşu ile Toronto'dan bugünkü futbol maçına seyircileri getiriyordu. Winnipeg'den havalandıktan sonra her iki pilot da hastalandı. Şimdi uçağı yolculardan biri kullanıyor. Bu tip uçaklarda çalışmamış daha önce. Cross-Canada Havayollarının başpilotu Kaptan Paul Treleaven; telsizle uçağı nasıl kullanacağı hakkında kendisine buradan talimat veriyor. Ama yine de yetkililer bu bölgeyi boşaltmak için gerekli tedbirlerin alınmasını istediler. Bir kaza olabilir düşüncesiyle de; akla gelebilecek her yerden yardım alıyoruz.»

Kısa bir ara kimse konuşmadı, sonra biri, «Eee, sonra?» diye merakla sordu.

«Söylenecek daha başka bir şey yok her halde. –Cliff âdeta özür diliyordu–. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Eğer siz de...»

Stephen de patladı, «Allah aşkına, Cliff. Nedir bu senin yaptığın? Her iki pilot birden nasıl hastalanır?»

Howard rahatsız bir şekilde omuzlarını silkti. «Henüz kesin bir şey bilmiyoruz. Mide rahatsızlığı deniyor. Doktorlar hazır bekliyor.»

Jesse de araya girdi, «Bak beni dinle, Cliff. Şimdi masum rolünü oynayacak zaman değil. O kadar çok haber sızıyor ki aklımız karmakarışık oldu. Senin söylediklerinin hepsini daha buraya gelmeden önce biliyorduk. Şimdi en baştan başlayalım. Yiyecek zehirlenmesinin aslı esası nedir?»

Abraham da, «Uçağı kullanan kim?» diye sordu.

Howard derin bir soluk aldı. Elindeki kâğıtları düşürüyormuş gibi yaptı, sonra gülümsedi, «Bana bakın... –dedi–. Eğer elimdeyse, sizden bir şey saklamadığımı bilirsiniz. Ben riske girersem, sizler de ona göre hareket edersiniz, değil mi? Biz bu işi büyütmek istemiyoruz. Gel gelelim ortada gerçekten çok âcil bir durum var. Niye değilmiş gibi davranayım? Ama tehlikeyi azaltmak için elden gelen her şeyi yapıyoruz. Yapılanların hepsi havaalanı idaresinin ne kadar isabetli davrandığını göstermektedir. İçtenlikle söyleyeyim, şimdiye...»

«Bize haber ver, Howard, haber.»

«Tabiî. Tabiî... Ama unutmayın, söyleyeceğim hiç bir şey resmî demeç diye kabul edilmemelidir. Ne havaalanının, ne de Maple Leaf Havayollarının şimdilik resmî bir açıklaması yok. Havayolları, uçağı kazasız belâsız indirmek için elinden geleni yapıyor. Ben de size, en son haberleri vermeye çalışıyorum... –Birden bir telefon çaldı. Ancak kimse dinleyiciyi yerinden kaldırmaya zahmet etmedi–. Şimdi durum şöyle... –diye Howard devam etti–. Şu ana kadar aldığım bilgiye göre uçakta bir zehirlenme salgını var. Muhtemelen yiyecekten... Tabiî elimizden geleni...»

Biri kesti, «Yani uçaktaki yemek zehirli miymiş?»

«Kimse bu soruya cevap veremiyor daha. Sadece şunu söylemek isterim. İyi dinleyin.' Uçağın Toronto' dan kalkışı sisten gecikti. Dolayısıyle de Winnipeg'e geç vardı. O kadar geç vardı ki her zaman uçaklara kumanya veren servis kapanmıştı. Onun için yemek bir başka kaynaktan sağlandı. Yemeğin bir kısmı balık-

tı. Ve işte bu balık yolcuları zehirledi. Winnipeg'teki sağlık memurları gerekeni yapıyorlar.»

Abraham yeniden sordu, «Uçağın yönetimini eline alan kim?»

«Bilmenizi isterim ki... –diye Howard devam etti–. Maple Leaf Havayolları temizlik kurallarına son derece dikkat eder. Ama işte, gösterilen bunca dikkate rağmen böyle bir kaza milyonda bir de olsa...»

«Uçağı yöneten adam... Kim bu?»

Howard sanki bir sürü soruyla karşılaşmış gibi, «Birer birer, lütfen... –dedi–. Uçağın mürettebatı Maple Leaf Şirketinin en tecrübeli ekibidir. Kaptan Lee Dunning, İkinci pilot Pete Levinson ve Hostes Janet Benson... İşte tüm ayrıntılar bu bültenlerde var.»

Jess yine kesti, «Boş ver bültenleri. Bize haber gerek.»

İki gazeteci daha kapıdan içeri daldı ve topluluğa katıldı. «Uçağı kullanan adam kim?»

«Bana verilen bilgiye göre, önce ikinci pilot, sonra da kaptan rahatsızlanıp kendilerinden geçmişler. Büyük bir talih eseri uçakta, uçak kullanmasını daha önce öğrenmiş bir yolcu varmış. Büyük bir soğukkanlılıkla yönetimi eline almış. Adı George Spencer. Anladığımız kadarıyle uçağa Winnipeg'ten binmiş.»

Abraham ısrar etti, «Daha önce uçak kullanmasını öğrenmiş biri diyorsun. Yani eski bir havayolları pilotu mu?»

«Hayır... –diye Howard açıklamak zorunda kaldı–. Galiba savaşta küçük uçaklarda çalışmış.»

«Savaşta mı? Yıllarca önce yani?»

Jess dayattı, «Ne tip uçaklarda çalışmış?»

«Spitfire'lar, Mustang'lar, bir de...»

«Dur bir dakika. Bunlar avcı uçakları. Yani adam İkinci Dünya Savaşı'nda avcı pilotu muymuş?»

Hovard endişeyle, «Ne de olsa pilot işte... –diyebildi–. Şimdi Kaptan Paul Treleaven ona telsizle yardımcı oluyor. Biliyorsunuz, Kaptan Treleaven Cross-Canada başpilotu.»

«Ama yahu! –diye Jess hayretle gürledi–. Empress tipi uçaklar dört motorlu. Beygir gücü nedir?»

«8000 civarında her halde.»

«Sen de kalkmış, savaş sırasında tek motorlu uçak kullanmış, eski bir pilotun bunca yıl sonra dört motorlu uçağı buraya kadar getirebileceğini iddia ediyorsun.» Topluluktan bir iki gazeteci telefonlara koşmak üzere ayrılınca ortalık yine şöyle bir karıştı.

Howard kabul etmek zorunda kaldı. «Elbette işin içinde biraz risk var. Onun için civardaki evlerin boşaltılması istendi ya. Durum kritik, ama elimizden ge...»

«Kritik ha? –Yine Jess gürlüyordu–. Ben de biraz pilotluk yaptım. Şimdi Empress'i getirenin neler çektiğini çok iyi anlıyorum. Kimdir bu adam? Bize biraz bilgi ver.»

Howard ellerini açtı, «Bundan daha fazla bir bilgimiz yok.»

Bu kez bağıran da Stephen oldu, «Ne! İçi yolcu dolu bir uçağı kullanan adam hakkında sadece bu kadar mı bilginiz var? Yahu, uçağın yolcusu kaç kişi?»

«Elli dokuz sanıyorum. Mürettebat da dahil. İsterseniz yolcu listesini...»

Jess ciddî ciddî, «Eğer her şeyi bize anlatmayacak olursan...» diye başladı.

«Söyledim, Jess. Adam hakkında daha fazla bir

şey bilmiyorum. Keşke bilseydim. Ama bilmiyorum. Son habere göre, bir şikâyeti yokmuş.»

«Uçağın düşmesine ne kadar var?» Abraham soruyordu.

Howard telâşla ona doğru döndü, «Böyle söyleme. Aşağı yukarı bir saat sonra burada olabilir.»

«Radyo sinyali ile mi getireceksiniz?»

«Henüz bilmiyorum. Fakat sanırım ki Kaptan Treleaven, talimatla inişi sağlamak istiyor. Her şey yolunda. Alan boşaltıldı. İtfaiye de, gerekirse diye, ek araba gönderdi.»

«Ya alanı tutturamayıp denize inerse?»

«Sanmıyorum, ama polis su üzerindeki bütün teknelere hazır olmalarını söyledi. Hiç bu denli ayrıntılı tedbir alındığını hatırlamıyorum.»

«Ne olay!» diye Abraham haykırarak en yakın telefon kabinine girdi. Ancak Howard'ın söyleyeceklerini duymak için kabinin kapısını açık tutmayı da ihmal etmedi.

Jess basın sözcüsüne duyduğu yakınlığı belirten bir sesle, «Bu uçağın benzini ne kadar dayanır?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Ama yeter de artar bile.» Ne varki söylediğine kendisi de inanmamıştı. Boyun bağını gevşetti.

Jess arkadaşına gözlerini kısarak baktı bir iki saniye. Aklına bir şey geldi birden, «Bir dakika.. –dedi–. Eğer uçakta yiyecekten zehirlenme salgını varsa, yalnız pilotlara bulaşmadı ya bu?»

«Bana yardıma kimi gönderirseniz, gönderin. –Abraham telefona söylüyordu–. Öğrendikçe size bildiririm. İlk baskıdan sonra yine yer ayırın. Ya uça-

ğın düştüğünü, ya da indiğini, yani mucizeyi anlatacağım. Hangisi ise, işte onu koyarsınız. Tamam mı? Şimdi bana Bert'i ver. Bert, hazır mısın? Başla. Bugün sabaha karşı Vancouver Hava Alanı kurulduğundan bu yana, ilk kez en kötü...»

Howard aceleyle, «Böyle yazdırma, hepimizi havaya uçuracaksın! –dedi–. Baştan sona dek her şeyi nasıl olsa alacaksın, ama ne olur, yukardaki adamları da düşün. Deli gibi çırpınıyorlar, onlara haksızlık etmeyelim. Uçaktakiler için ne yapılması gerekiyorsa, hepsini yapıyorlar.»

«Sen bizi tanırsın, Cliff. Seni müşkül durumda bırakmak istemeyiz. Ama sen de bize, uçaktaki yolcular ne durumda, onu anlat.»

«Aralarından bazıları hasta. Ama yolculardan biri doktormuş, elinden geleni yapıyor. Eğer isterlerse diye buradan, da telsizle tıbbî müdahalede bulunmak için bir başka doktoru hazır tutuyoruz. Hostese gelince, onun da durumu iyi. Telsizi o idare ediyor, Spencer'e yardım olsun diye. İşte şimdi hepsini öğrendiniz.»

«Yiyecekten zehirlenmek o kadar küçük bir şey değil... –Jess yine düşünmeye başlamıştı–. En kısa zamanda tedavi gerektirir.»

«Hakkınız var.»

«Eğer uçak zamanında inmezse, zehirlenmiş yolcuların hayatı tehlikeye girebilir.»

«İşte hepsi bu kadar.» Howard dudaklarını kıstı.

«Ama bu önemli bir haber. Şimdi en son durum nedir?»

«Aşağı yukarı 15, 20 dakika önce...»

Jess yine gürüldedi, «Olmaz! Olmaz! Böyle bir durumda 15, 20 yirmi dakikadan beri çok şey değiş-

miş olabilir. Sen en son durumu öğren, Cliff. Bu akşam nöbetçi müdür kim? Onu ara, yahut ben arayayım.»

«Şimdi arama, Jess. Bir süre daha arama. Başı o kadar sıkışık ki...»

Jess basın sözcüsünün omuzlarından tuttu, «Sen de gazetecilik yaptın, Cliff. Ne olursa olsun, yıllardan beri böylesine büyük ilk hava olayı ile karşılaşıyoruz. Bunu sen de biliyorsun. Bir saat sonra burası ana baba günü olacak. Gazeteciler, foto muhabirleri, televizyon, hepsi... Eğer havalanının her tarafına dağılmamızı istemiyorsan, her şeyi, bize olduğu gibi şimdi anlat. Daha doğrusu, ne oluyor, ne bitiyor, adamakıllı öğren ve bize ilet.»

«Peki! Peki! Bir nefes al yahu.. –Howard dahilî telefonlardan birini aldı–. Ben Howard. Lütfen kontrol odasını verir misiniz? –Alt dudağını Jess'e uzattı–. Beni paramparça ettireceksiniz. Alo, kimsiniz? Burdick orada mı? Telefona gelsin lütfen. Evet, önemli. Alo, Harry, sen misin? Ben Cliff. Gazetecilerin soruları artıyor. Daha fazla bekleyemeyecekler. Şu andaki durumu öğrenmek istiyorlar. Gazeteler baskıya verilmek üzere.»

«Tabiî. Tabiî.. –Burdick alayla konuştu–. Elbette. Ne isterlerse yapalım. Gazeteler çıkmadan uçağın düşmesini de sağlayabiliriz. Basın için elimizden geleni yapmalıyız.»

«Sinirlenme, Harry. Ne de olsa bunlar da görevlerini yapmaya çalışıyorlar.»

Burdick telefonu indirdi, telsiz panosunun önünde Treleaven ile konuşmakta olan nöbetçi müdüre döndü, «Gazeteciler, Cliff Howard'ı aşağıda sıkıştı-

rıyorlar galiba. Buradan ayrılmak istemiyorum. Acaba Stan, bir iki dakika yerinden ayrılıp gazetecilerle konuşabilir mi?»

«Olur... –dedi nöbetçi müdür. Sonra yardımcısına döndü–: Ne dersin, Stan? Basını da doyurmak gerekiyor. Kısaca bir şeyler söyleyebilir misin?»

«Hay hay, efendim.»

«Pek bir şey saklamaya gerek yok.. –diye Burdick uyardı–. Hepsini anlat. Tabiî şunun dışında.» Başı ile telsizi işaret etti.

«Anladım. Merak etmeyin siz. Ben şimdi gelirim.»

Burdick telefonu kapatmadan önce, «Nöbetçi müdür yardımcısı aşağı geliyor, Cliff... –dedi. Sonra yüzünü buruşuk mendiliyle silerek, iri vücudunu telsiz panosunun başındaki iki adamın yanına sürükledi–. Hâlâ bir ses yok mu?»

Treleaven arkasını dönmeden başını salladı. Yüzü yorgunluktan âdeta kararmıştı. Kuru bir sesle cevap verdi, «Yok. İrtibat kesildi.»

Nöbetçi müdür santral memuruna döndü, «Teleksle Calgary ve Seattle'i ara. Bakalım, onlar bir şey alıyorlar mı?»

Bu arada da telsizci devamlı olarak, «714. 714. Vancouver'dan 714'e. Sizi dinliyoruz, 714.» diye çırpınıyordu.

Treleaven önündeki telsiz masasına dayandı. Elindeki pipo sönmüştü, «Bu iş böylece bitebilir.» dedi.

«714. 714. Bizi duyuyor musunuz? Sizi dinliyoruz. Bizi duyuyor musunuz?»

«Artık tahammülüm kalmadı... –Burdick'in hali

bitikti. Oralardaki görevlilerden birine–: Bana biraz kahve bulabilir misin, John? –dedi– Belki kendime gelirim »

«Bir dakika!» diye telsizci haykırdı.

Nöbetçi müdür, «Yakaladın mı?» dedi.

«Bilmiyorum... Bir an öyle sandım... –Panonun üstüne eğilen telsizci birtakım ayarlamalar yaptı–. Alo, 714, 714, burası Vancouver... –Omzunun üstünden seslendi–. Bir şeyler duyuyorum... onlar olabilir. Ama emin değilim. Eğer onlarsa, frekansları kaymış olacak.»

«Bir riski daha göze almak zorundayız... –Şimdi Treleaven konuşuyordu–. Frekans değiştirmelerini söyle.»

Telsizci yine önündeki mikrofona seslendi, «714. Burası Vancouver. Burası Vancouver. Frekansınızı 128.3'e ayarlayınız. Duyuyor musunuz? Frekans 128.3»

Treleaven nöbetçi müdüre döndü, «Hava Kuvvetleri bir radar kontrolu daha yapabilir mi? Pek yakında bizim ekranımızda görünmesi gerek.»

«714. Frekansınızı 128.3'e çevirin. Sizi dinliyoruz.»

Burdick önündeki masanın üstüne elini koyarak yaslandı. Terden ıslanmış olan elinin izi masanın üstüne çıktı, «Nasıl olur bu? Eğer telsizle bulamazsak onları, mahvoldular demektir. Hepsi birden mahvoldular demektir.»

DOKUZ

04.35 - 05.05

Umutsuzluğun verdiği öfkeyle dişleri kenetlenmiş, yüzü ter içinde olan Spencer sanki korkunç bir kâbusa kapılmış gibiydi. Bir eliyle trotıl çubuğunu kavramış, öbür eliyle de gidona yapışmış bir vaziyette uçağı kontrol altına almaya çalışıyordu. İçindeki öfke ve nefret gerçek dışı duygularına orantılı olarak giderek artıyordu. Çünkü uçağın yalnız yüksekliğini değil, aynı zamanda hızını da kaybetmesine yol açmıştı. Son iki dakika içinde olanları, beyni kabul edemiyordu. Dikkatini dağıtan bir şey olmuştu. Hatırlayabildiği o kadardı. Bir iki saniye içinde nasıl bu kadar alçalabilirlerdi? Daha önceden alçalıyor olmalıydılar. Ama yükseliş-alçalış ibresine bakmamış mıydı o sıralarda? Yoksa o bir başka ibre miydi?

Birden haykırmak istedi. Sesinin olanca gücüyle, kimsenin engel olamayacağı şekilde bağırmak istedi. Tıpkı bir çocuk gibi... Kontrol cihazlarından, kendisiyle alay eder gibi yanıp sönen ibrelerden, ölçü aletlerinden kaçıp kurtulmayı düşündü. Nereye kaçacaktı? Yolcuların bulunduğu, sıcak ışıkların aydınlattığı arka bölmeye, «Yapamayacağım... Yapamaya-

cağımı size söylemiştim. Beni dinlemediniz. Kimse yapamaz!...» diye haykırarak sığınmayı düşündü.

«Yükseliyoruz.» diyen Janet'in sesi yanıbaşından geldi. Birden öbür tarafta Janet'in bulunduğunu hatırladı. Ve o anda beyninin içindeki haykırış, arkasındaki açık kapının ötesinde bulunan yolcular arasındaki bir kadının haykırışına yerini bıraktı. Kadın, vahşîce, manyaklığın da ötesinde bir sesle haykırıyordu.

Bir başka adam da bağırıyordu, «Uçağı bir başkası kullanıyor diyorum size. Pilotların ikisi de yerde. İşimiz tamam.»

«Kes sesini de otur şuraya.» Baird'in sesi de yüksek ve sertti.

«Bana emir veremezsin sen...»

«Kes sesini ve otur diyorum...»

«Bir dakika, Doktor. –Otpotun kendine özgü şivesi duyuldu–. Siz bu efendiyi bana bırakın. Hey, babalık, bana baksana sen.»

Önünde dans eden ibrelerden bir an kurtulmak için Spencer gözlerini yumdu. Kendini kaybettiğini anladı. İnsan bütün yaşamı boyunca oradan oraya koşabilirdi hiç durmadan, sonra kendi kendine, eğer her şeyim tam olmasa bile yine de başarabilirdim diyebilirdi. Ama işte ilk kez, ciddî bir durumla karşılaşmış, ilk kez, herkes kendisine muhtaç olmuştu da, o yüz üstü kapaklanıp, yapamıyorum diyordu. En kötü şey de buydu işte. Vücudunuzun daha fazla dayanamayacağını anlamak... Tıpkı, yokuş aşağı geri geri giden eski bir otomobil gibi.

«Kusura bakmayın.» dedi Janet.

Hâlâ önündeki gidona abanmakta olan Spencer kıza dönüp baktı ve, «Ne?» dedi aptal aptal.

Genç kız oturduğu yerde kıvrılıp kalmasına rağmen hafifçe ona doğru döndü. Cihazların panolarından yükselen ışığın altında yüzü saydamlaşmış gibiydi.

«Kendimi kaybettiğim için özür dilerim... –dedi sadece–. Sizin de ne halde olduğunuzu biliyorum ama elimde değil.»

«Ne demek istediğini anlamıyorum... –Spencer sert konuşuyordu. Daha doğrusu ne diyeceğini bilmiyordu. Tam o sırada arkadaki kadın yolcunun, yüksek sesle ağladığını duydu. Spencer bir utanç duygusuna kapıldı–. Mümkün olduğu kadar yükselmeye bakıyorum. Yavaş yavaş çıkarsak bile, belki başarırız.»

Baird'in kapının aralığından duyulan sesi motor gürültüsünün üstünden güçlükle Spencer'e kadar ulaştı, «Ne oluyor orada? Nasılsınız ikiniz de?»

«Kusura bakma, Doktor. Birden hâkim olamadım. Ama şimdi düzeldik.»

«Ne kadar düz uçarsak o kadar iyi olur. Arkada bir sürü hasta var.»

«Suç bende...» dedi Janet. Genç kız arkasına dönünce, derhal Baird'in yüzündeki yorgunluk izlerini fark etti. Doktor aynı zamanda da kapıya yaslanmak ihtiyacını duymuştu.

Spencer karşı koydu, «Eğer Janet olmasaydı, düşüp parçalanırdık. Ben hâkim olamadım, ondan.»

«Saçmalama... –Doktor kesin konuştu. Arkadan bu kez bir başkası bağırdı–. Telsizi açın.. –Doktor yolculara döndü–: Beni dinleyin, hepiniz. En korkunç hastalık paniktir. Hem de en öldürücü.» Birden kapı kapandı, doktoru duyamaz oldular.

Janet, «İyi fikir.. –dedi–. Durumu Kaptan Treleaven'e bildireyim.»

«Tamam... –dedi Spencer–. Ne olup bittiğini anlat ona. Hem de, hâlâ yükseliyoruz de.»

Janet mikrofonuna bastı ve Vancouver'ı aradı. İlk kez mesajın alındığına dair bir açıklama yapılmadı. Janet bir kez daha konuştu. Yine cevap yok.

Spencer korkunun her zamanki soğukluğunu hissetti. Kendini kaybetmemek için yerinde doğruldu: «Ne var? –diye kıza sordu–. Telsiz çalışıyor mu?»

«Her halde.»

«Mikrofona üfle. Eğer çalışıyorsa, anlarsın.»

Janet denileni yaptı, «Evet, çalışıyor. Alo, Vancouver. Burası 714. Beni duyuyor musunuz? Tamam.»

Sessizlik.

«Alo, Vancouver. Burası 714. Lütfen cevap verin.»

Yine sessizlik.

«Bir de ben deneyeyim... –Sağ elini trotıldan kaldırdı ve mikrofonun düğmesine bastı–. Alo, Vancouver. Alo. Ben Spencer. Burası 714. Bizi duyuyor musunuz?»

Sanki karşılarında sert bir duvar vardı. Sanki dünyada yalnız başlarına kalmışlardı.

«Telsizin çalıştığı belli. Mesajımız muhakkak gidiyor. Bütün istasyonlara. Mayday, mayday, mayday. Burası 714 sefer sayılı uçak. Kötü durumdayız. Kim duyuyorsa, cevap versin. Tamam... –Yine sessizsizlik. –Hiç bir şey yok. Aynı frekans üzerinde değiliz her halde.»

«Niçin acaba?»

«Bilmem. Her şey olabilir. Biraz önceki durumdan sonra. Diğer frekansları arayalım.»

«Daha tehlikeli değil mi, frekansımızı değiştirirsek?...»

«Zaten değişmiş durumda. Bence telsiz irtibatını kuramazsak, uçağın burnunu şimdiden aşağı indirip, işi bitirmek lâzım. Nerede olduğumuzu bilmiyoruz. Hoş, bilsek de, uçağı indiremem ki.»

Janet yerinden aşağı kaydı, mikrofonun kordonunu izleyerek telsiz panosuna kadar gitti ve ibreyi hareket ettiren düğmeyi çevirmeye başladı. Birden kulaklarda çeşitli istasyonların sesleri çatlamaya başladı.

«Ne yapacağız?»

«Aramaya devam et. Bir istasyona rastlamamız gerek. Gerekirse her kanaldan yayın yaparız.. –Birden uzaktan bir ses duyulur gibi oldu–. Dur, neydi o? Sesi aç.» Janet düğmeyi geri çevirdi.

«...128.3'e getiriniz... –diye bir ses hayret edilecek kadar yakından duyuldu–. Vancouver kontroldan 714'e. Frekansınızı 128.3'e getiriniz. Lütfen cevap verin.»

«Orada kalsın... –Spencer başını çevirmeden konuşuyordu–. Tamam, değil mi? Talihimiz varmış. Derhal cevap verelim.»

Janet hiç vakit kaybetmeden yerine döndü ve hemen seslendi, «Alo, Vancouver, 714 cevap veriyor. Sizi duyuyoruz.»

Vancouver'dan da cevap hemen geldi, «714. Burası Vancouver. Sizi kaybetmiştik. Ne oldu?» Telsizci, içi rahatlamış bir insanın sesi ile konuşuyordu.

Janet alnını tuttu, «Sesinizi duyduğumuza çok memnun olduk. Başımız derde girdi. Uçak dengesini

kaybedince, telsiz irtibatı da kesildi. Ama şimdi her şey tamam. Yalnız yolcuların durumu pek parlak değil. Devamlı olarak yükseliyoruz.»

Derken Treleaven konuşmaya başladı, «Alo, Janet. Frekansın değiştiğini fark etmeniz iyi oldu.. –Başpilotun sesi her zamanki gibi kendinden emin ve ölçülüydü ama yine de durumdan memnun bir insandan çıktığı belli oluyordu–. George, denge konusunda seni uyarmıştım. Hava hızını ara vermeden sürekli kollaman gerekiyor. Yalnız önemli bir nokta var: Eğer dengeni kaybedip sonra da buldunsa, pilotluğu unutmamışsın demektir.»

Spencer, «Duydun mu?» diye Janet'e sordu. Kulaklarına inanamıyordu. Birbirlerine bakıp sinirli sinirli güldüler.

Treleaven devam ediyordu, «Her halde bir an için kendini kaybettin. Şimdi bir iki dakika rahatımıza bakalım. Yükselmeye devam ettiğinize göre, bana ibreler ne gösteriyor, onları söyleyiverin. Önce yakıt durumunu gözden geçirelim.»

Başpilota istediği bilgi verilirken arka kapı açıldı ve Dr. Baird başını içeri uzattı. Pilot koltuklarında oturan bu iki kişiye, o da bazı şeyler soracaktı. Ancak her ikisinin de son derece meşgul olduğunu görünce vazgeçti. Sonra içeri girdi ve yerde yatmakta olan her iki pilotun üstüne eğilerek, elindeki küçük ışıklı gösterici ile yüzlerini muayene etti. Dunning üstündeki battaniyeleri atmış, hafif hafif iniliyordu. Pete ise büsbütün kendinden geçmişti. Doktor her ikisini de adamakıllı sarıp sarmaladı. Cebinden çıkardığı bir el bezi ile yüzlerini sildi ve durup düşündü. Sonra ayağa kalktı. Dengesini bulmaya çalıştı. Uçak hâlâ

yükseliyordu. Janet de mikrofonuna habre birtakım sayılar okumakla meşguldü. Bir şey söylemeden Doktor kapıya doğru yürüdü, dışarı çıktı ve kapıyı dikkatle kapadı.

Yolcuların bulunduğu bölümdeki görünüm bir uçaktan çok, bir cankurtaran arabasının içini andırıyordu. Arkaları tamamen yatırılmış olan koltuklara hasta altı yolcu uzanmıştı. Üzerlerine battaniyeler sarılmıştı. Aralarından bazıları nefes bile almıyordu sanki. Diğer hastaların başında da arkadaşları, akrabaları duruyor, arada bir battaniyeler düzeltiliyor ya da alınlarına konmuş olan ıslak bezler değiştiriliyordu.

Koltuğuna oturttuğu yolcunun üzerine eğilmiş olan Otpot, kendine özgü şivesiyle, «Hakkınız var, insan bazen bağırıp çağırıp içini boşaltmalı. Ama herkesin önünde olmaz bu. Hele hastaların ve kadınların... Baksanıza şu doktora, nasıl çırpınıyor. Bir de uçağı kullanan iki arkadaşımız... Eğer sağ salim aşağı inmek istiyorsanız, onlara inanmanız gerek.» diyordu.

Otpot'un iki misli büyüklüğünde olan yolcu, geçici olarak yatışmıştı. Hiç sesini çıkarmadan pencereye yansıyan hayalini seyretmeye koyuldu. Ufak tefek İngiliz, doktorun yanına geldi. Doktor teşekkür yerine Otpot'un omzunu okşadı.

«Sihirbaz gibisiniz?»

«Aslına bakarsanız ondan daha çok korkuyorum ben. Yalan da söylemiyorum. Eğer siz burada olmasaydınız, Doktor... –Omuzlarını silkti–. Şimdi ne olacak dersiniz?»

Baird cevap verdi, «Bilmem... –Yüzü gerilmişti–. Yeni pilotlarımız demin büyük bir vartayı atlattılar.

Ne yapsın zavallıcıklar? Spencer korkunç bir baskı altında. Yüklendiği sorumluluk hepimizinkinden daha büyük.»

«Daha ne kadar yolumuz var?»

«Hiç bilmiyorum. Zaman kavramını kaybettim. Ama eğer rotamızın üzerindeysek, sanırım daha çok uzun sürmez. Sanki günler geçmiş gibi geliyor bana.»

Otpot mümkün olduğu kadar heyecanlanmadan sordu, «Ne olabilir dersiniz? Şansımız var mı?»

Baird biraz da sinirli bir şekilde başını salladı, «Niye bana soruyorsunuz? Her zaman bir şans vardır her halde. Ancak aleyhimize olan bütün noktaları göz önünde bulundurursak, bu uçağı önce havada tutmanın, sonra binlerce parçaya ayırmadan yere indirmenin pek de kolay olmadığını kabul etmemiz gerekir.»

Daha sonra doktor eğilip Mrs. Childer'ın elini battaniyenin altından çıkardı ve nabzını tuttu. Hareketsiz yüzü, kuru teni, kesik kesik soluk alışı dikkatini çekmişti. Kocası da kesik bir sesle sordu, «Doktor, hiç bir şey yapmamıza imkân yok mu?»

Baird kadının kapalı gözlerine baktı, yavaşça: «Mr. Childer... –dedi–. Gerçeği bilmek hakkınız. Aklıbaşında bir insansınız. Olduğu gibi anlatacağım size durumu. Bütün hızımızla uçuyoruz... –Childer'ın dudakları ses çıkarmadan oynadı–. Şunu anlamanızda yarar var... –Baird hiç aldırmadan devam etti–. Karınız için yapabileceğim her şeyi yaptım. Daha bazı şeyler de yapmaya devam edeceğim. Ama artık yapabileceğim çok az şey kaldı. Bundan sonrasını Allaha bırakmaktan başka çare yok.»

Nihayet Childer kendinde konuşacak gücü buldu: «Ne olursa olsun, size minnettarım, Doktor.»

Otpot, «Elbette. Hepimiz minnettarız doktora. Adam olağanüstü gayret gösterdi. Mucize yarattı.»

Baird hafifçe güldü. Eli hâlâ kadının alnındaydı. «Ne yazık ki tatlı sözler durumu değiştirmez... –diye sert ve kesin bir dille konuştu–. Siz mert bir insansınız, Mr.Childer. Size saygı duyuyorum. Ama birbirimizi aldatmayalım...»–. «İşte yalın gerçek –diye düşündü–. Bu akşam gerçekle burun buruna geleceğimizi biliyordum. Ve de ne olacağını tahmin etmiştim. Romantik kahramanlıklara gerek yok. Kendini devaynasında görmek de yersiz. Ayrıca başkalarının seni nasıl görmelerini istiyorsan, öyle olmaya da imkân yok. İşte gerçek bu. Bir saate kalmadan, her halde hepimiz ölmüş olacağız. Hiç olmazsa benim gerçek tarafım su yüzüne çıktıktan sonra. Korkunç, belâlı bir yenilgiye uğradım. "Zamanı dolduğu sırada, çaresizlik içinde kıvranıyordu." İşte arkamdan söylenmesi gereken en uygun söz.»

Childer devam ediyordu, «Eğer bu karışıklıktan kurtulursak, size neler borçlu olduğumuzu herkesin bilmesini isterim.»

Baird birden kendini toparladı, «Efendim? Ha, bakın şu anda ilâç çantam yanımda olsaydı... –Doğruldu–. Eskisi gibi karınıza dikkat edin, Mr.Childer. Battaniyeleri üzerinden atmasın. Dudaklarını da ıslak bezle silin. Arada bir biraz su içmesini sağlayabilirseniz, çok iyi olur. Unutmayın, vücut çok su kaybetti.»

Tam o sırada vücudunun kaybettiği suyu kahve ile yenilemek isteyen biri vardı. Vancouver Hava Ala-

nındaki kontrol odasında Burdick kahve kabına elini uzattı. Treleaven ise elindekine ek olarak boynuna da bir mikrofon asmıştı. Şu anda da bu ikinci mikrofona soruyordu: «Radar ekranında bir şey görünüyor mu?»

Binanın bir başka bölümünde, kocaman bir radar ekranını yardımcısıyle birlikte dikkatle gözleyen baş-teknisyen cevap verdi, «Şimdilik bir şey yok.»

Treleaven endişelendi, «Anlamıyorum... –dedi–. Şimdiye kadar radar bölgesine girmiş olmaları gere-kirdi.»

Burdick lafa karıştı, «Unutmayın, deminki ka-rışıklıkta uçak hız kaybetti.»

Treleaven hak verdi, «Doğru... –Boynuna asılı mikrofona seslendi–. Bir şey görür görmez bana haber verin... –Sonra nöbetçi müdüre döndü–. Nerede olduğunu kesinlikle bilmeden, bulutların altına indirmeye cesaret edemem. Hava Kuvvetlerine, radar kontrolu ne oldu sorabilir misiniz? –Sonra telsizciye başıyle işaret etti–: Alo, 714. George, şimdi beni iyi dinle. Aynı şeyleri baştan yapacağız. Ama başlamadan önce unutmuş olabileceğin, ya da büyük uçaklara ait bir iki noktayı hatırlatmak istiyorum. Beni dinliyor musunuz?»

Janet cevap verdi, «Dinliyoruz, Vancouver. Devam edin.»

«Tamam, 714. İnişe geçmeden önce bazı kontrolları ve düzeltmeleri yapmak gerekir. Biraz önce yaptığımız iniş çalışmalarına ek olarak bunları da yerine getireceksiniz. Daha sonra hepsini nasıl ve ne zaman yapacağınızı sırayla söyleyeceğim. Önce sizi hazırlamak için üzerlerinden geçeceğim. Şimdi birincisi, hidrolik pompayı açmak gerek. Sonra da fren basıncı 900 - 1000

arasında olmalı. Belki bütün bunları avcı uçaklarından hatırlarsın, George. Ama kısa bir ders her halde yine de yararlı olur. Üçüncüsü, tekerlekler açıldıktan sonra yakıt pompalarını da çalıştırmalısın. En son olarak da, yakıtı ayarlaman ve pervaneleri kontroldan geçirmen gerekiyor. Tamam mı? Şimdi alana yaklaşırken hepsini teker teker yapacağız. O sırada da Janet düğmelere basacak. Düğmelerin nerede olduğunu söylemeye başlıyorum. Hazır olun.»

Treleaven söyledikçe, Janet ve Spencer, her cihazı gözden geçirdiler.

«Anladığımızı bildir, Janet.»

«Alo, Vancouver. Hepsi tamam.»

«Bravo, 714. Hepsinde ne yapılacağını adamakıllı anladın mı, Janet? Adamakıllı?»

«Evet, Vancouver. Anladım.»

«714. Şimdi düz uçuş yapıp yapmadığınızı kontrol edin.»

«Alo, Vancouver. Düz ve bulut üstü uçuşu. Tamam.»

«Peki, 714. Şimdi, George küçük kanatları 15 derece indirelim. Hava hızı 140. Sonra da tekerlek indirme işlemine geçeriz. Gözlerinizi hava hızından ayırmayın. Hazırsanız, hadi bakalım.»

Spencer ciddiyetle çalışmaya başladı. Her işlemi dikkatle yerine getirirken Janet de endişeyle hava hızı ibresini izledi, küçük kanat kolunu yerine taktı. Uçağın hızı engellenince bir kez daha sarsıldılar. Doğu taraflarında söken şafağın ilk ışıkları görülmeye başlamıştı.

Kontrol odasında Treleaven fırsattan yararlanıp, soğumuş olan kahveden bir yudum aldı. Burdick'in

uzattığı sigarayı da geri çevirmeyip, gürültüyle içine çekti. Çenelerinde belirlenmeye başlayan sakalı ile yorgun görünüyordu.

«Sizce durum nasıl?» Havayolları acente müdürü soruyordu.

«Olabileceği kadar iyi. Ama zaman tehlikeli bir şekilde daralıyor. Bu küçük kanat ve tekerlek çalışmasını en az 12 kez tekrarlaması gerekir, ama talihimiz devam ederse, üç kezle yetineceğiz. Tabiî rotasından ayrılmamışsa...»

«Peki, diğer işlemler için onu çalıştırmayacak mısın?» Nöbetçi müdür soruyordu.

«Çalıştırmam gerek. Bir iki kez prova yapmazsa işin içinden çıkabileceğini sanmam. Tecrübesi o kadar kıt ki... Bakalım eli yatkın mı? Değilse...» Treleaven devam edemedi.

Burdick sigarasını yere attıp ezdi. «Değilse ne olur?» diye sordu.

Treleaven her ikisine de döndü, «Bakın. Her şeyi olduğu gibi görmeye çalışalım. Uçağı kullanan adam korkuyor. Haklı olarak tabiî. Eğer sinirlerine hâkim olamazsa, alanın üstünden geçip denize inebilirler.»

«Ama... –diye kekeledi Burdick–. Ama sonra hepsini kaybederiz. Yolcuları da, uçağı da.»

«Bu riski göze almamız gerekiyor... –Treleaven cevap verirken soğuk bir tavırla şişman acente müdürünün gözlerine bakıyordu–. Uçağınıza gelince, acemi pilot dostumuz alana indirse bile yine de tek sağlam parçası kalmayabilir.»

Nöbetçi müdür, «Harry öyle demek istemedi.» dedi aceleyle.

Burdick hemen kendini toparladı. «Tabiî öyle demek istemedim.» dedi.

Treleaven devam etti, «Bir başka tehlike de şu. Eğer alana düşerlerse, yangının çıkacağı muhakkak. Yangın çıkınca da herhangi birini kurtarmak çok zorlaşır. Eğer denize indirirsek, o zaman da uçağın gövdesi parçalanır tabiî. Parçalanır ama hiç olmazsa çok hasta olmayan yolculardan bazılarını kurtarmak imkânına sahip oluruz. Bakın şu anda sis az, rüzgâr da yok. Deniz oldukça sakindir şimdi. Böylece uçağın teması, yani denize çarpışı daha hafif olur. Radarla, Spencer'i denizdeki kurtarma araçlarının yakınına, gövde üstüne indirebiliriz.»

Nöbetçi müdür, yardımcısına emirler vermeye başladı, «Deniz Kuvvetlerini arayın. Hava Kuvvetlerini de. Denizde kurtarma araçları bekliyor zaten. Kendilerine telsizle mesaj vereceğiz, hazır olsunlar.»

Ancak duvardaki haritaya dönen Treleaven, «Denize indirmek iyi bir fikir değil ama... –dedi–. O zaman hasta yolcuları gözden çıkarmış oluruz. Uçak batmadan önce hangisini kurtaracağımız belli olmaz... –Boynundaki mikrofona konuştu–. Radarda bir şey görünmüyor mu hâlâ?»

«Hayır, görünmüyor... –diye düz ve kuru bir ses cevap verdi–. Bir dakika. Belki odur... Evet, Kaptan, tamam, radar bölgemize girdi. 10 mil güneyde. Rotasını 165'e göre ayarlasın.»

«Bravo!» Treleaven'in yüzü güldü. Tam o sırada da santral memuru seslendi, «Hava Kuvvetleri, uçağı gözle gördüklerini bildiriyor. Muhtemel varış 38 dakika sonra.»

«Tamam... –Treleaven elindeki mikrofonu kal-

dırdı–. Alo, 714. Küçük kanatların ve tekerleklerin geri hareketini tamamladınız mı?»

Genç kızın sesi duyuldu, «Evet, Vancouver, tamam.»

«Bu kez bir problem çıkmadı, değil mi?»

«"Her şey yolunda... şimdilik" diyor pilot.» Kızın sinirli sinirli güldüğünü duydular.

«Bravo, 714. Sizi radarla da görüyoruz. Rotanızın hafifçe dışına çıkmışsınız. Güneye doğru 10 mil... Şimdi, George, hafif sağa döneceksin. Şimdiki hızın değişmemesi gerekir. Onun için trotılı kullanman şart. Dönüş 265'e göre olacak. Tamam mı? Tekrarlıyorum, 265.»

«Tamam, Vancouver.»

Treleaven pencereden dışarı baktı. Dışardaki karanlık hafifçe aralanmıştı. «Hiç olmazsa biraz görmek imkânına sahip olacaklar. Ama ancak son dakikalarda...» dedi.

«Bütün ışıkları açalım... –Nöbetçi müdür, yardımcısına seslendi–: Kuleye haber ver, Stan. İtfaiye de hazır olsun... –Sonra santraldaki memura döndü–. Polisi bağla bana.»

«Sonra da basın odasındaki Howard'la ben konuşayım... –dedi Burdick. Treleaven'e döndü–: Kendileri uydurmadan, biz denize indirmenin de mümkün olabileceğini söyleyelim onlara... –Birden aklı başına geldi–: Olmaz! –diye haykırdı–. Hasta yolcuları unuttuk sanırlar sonra.»

Treleaven onu dinlemiyordu bile. Bir iskemlenin üstüne çökmüştü. Başı ellerinin arasındaydı. Çevresindeki gürültüleri duymuyordu. Ancak hoparlörden Janet'in sesi duyulunca hemen fırladı ve yerini aldı.

«Alo, Vancouver. Rotamızı 265'e göre ayarladık. Tamam.»

«714. İyi... –Treleaven keyiflendi–. İşler iyi gidiyor. Şimdi bir kez daha tekrarlayalım. Havaalanına varmadan önce son bir kez. Onun için George, dikkatli ol.»

O sırada nöbetçi müdür kendine özgü sakin sesiyle telefonla konuşuyordu, «Yarım saate kadar burada olacaklar. Her şey hazır olsun.»

ON

05.05 - 05.25

Spencer ağrıyan bacaklarını düzeltmek istedi. Bütün vücudu dövülmüş ve incinmiş gibi sızlıyordu. Sürekli olarak dikkatini topladığı ve endişeli olduğu için gereksiz yere enerji harcamıştı. Biraz rahatlayınca, hemen gevşeyemeyecek duruma gelmişti. Ellerinin titrediğini fark etti ama bunu saklamaya çaba göstermedi. Cihazların hiç durmayan hareketlerini izlediği bir sırada gözlerinin önünde bir ışık hüzmesi yükseldi, sonra yavaş yavaş dağıldı. Kulaklıklardan gelen ses gibi; uzak ve gerçek dışı görünen bir başka ses; içinden ona, «Ne yaparsan yap, kendini kapıp koyuverme. Yoksa halin haraptır. Unutma, savaşta da böyle anların oldu. Sonuna geldiğini sandığın anda —ki tamamen umutsuzdun ve gücün de kalmamıştı— yine de seni kurtaracak bir şeyin bir yerlere depo edilmiş olduğunu fark etmiştin. Hiç bilmediğin ve beklemediğin bir şeyin...» diyordu.

Dönüp Janet'e baktı. Zorla konuştu, «Provalar nasıl gitti?» Bayılmak geliyordu içinden.

Janet, George'un bu soruyu niye sorduğunu sanki anlamış gibi neşeyle, «Çok iyi... –dedi–. Kaptan Trelea-

ven'in sesinden, onun da memnun olduğu anlaşılıyordu.»

«Adamakıllı duymadım bile... –Spencer başını sağa sola çevirerek kaslarını gevşetmeye çalıştı–. Artık bitti, değil mi? Küçük kanat ve tekerlekler işini kaç kez yaptık? Eğer bir kez daha yapmamızı isterse... –Kendi kendine "yavaş ol –dedi–. Ne durumda olduğunu kız anlamasın." O sırada Janet eğildi, Spencer'in yüzünü sildi. "Kendini koyuverme. Yalnız değilsin bu işte. Treleaven'i düşün. O da zor durumda. Evet, yerde güvenlik içinde, sen havadasın, ama ya bir şey unutursa..."»

«Dikkat ettiniz mi? Güneş doğuyor.» diye Janet belirtti.

«Evet tabiî... –Ama yalan söylüyordu. Tam önlerindeki bulutlar biraz batıya doğru pembeleşmiş ve altınlaşmışlardı. Güneye doğru ise iki dağ gözüne çarptı. Çevrelerini saran bulutlar arasından birer ada gibi uzanıyorlardı–. Fazla yolumuz kalmadı... –dedi. Bir an durdu–. Janet.»

«Efendim?»

«İnişe geçmeden önce pilotlara bir göz atıver. Her halde biraz sarsılırız. Bir şey olmasın onlara.»

Janet minetle baktı Spencer'a.

«Yalnız başınıza oturabilir misiniz?»

«Merak etme, ihtiyacım olursa hemen seslenirim.»

Genç kız başından kulaklıkları çıkardı ve yerinden kalktı. Tam o sırada kapı açıldı, Doktor içeriye baktı.

«Telsizi boş mu bıraktınız?»

«Sadece pilota ve ikinci pilota bir bakacaktım. İniş sırasında bir şey olmasın diye.»

«Gerek yok. Bir iki dakika önce siz farkında olmadan ben baktım.»

Spencer seslendi, «Doktor arkada işler nasıl gidiyor?»

«Ben de onun için gelmiştim... Zaman geçiyor, hem de çok hızlı.»

«Telsizle yardım isteyelim mi?»

«Bir teşhis deneyi yaptırmak isterdim, ama uçak için gerekeceğinden, telsizi meşgul etmemek çok daha iyi her halde. İniş ne zaman?»

«Yarım saate kadar... Sizin için yarım saat iyi mi?»

«Bilmem... –dedi Baird. Durumdan emin değildi. Spencer'in koltuğunun arkasına yaslanmıştı. Her halinden müthiş yorgun olduğu anlaşılıyordu. Kollarını sıvamış, boyunbağını çözmüştü–. Kendini tamamen kaybetmiş iki hasta var... –diye devam etti–. Tedavi edilmeden ne kadar dayanabilirler, bilmiyorum. Ama fazla değil, ondan eminim. Eğer yanılmıyorsam, birazdan daha başkaları da aynı durumda olacaklar.»

Spencer yüzünü buruşturdu, «Size yardım eden var mı?»

«Elbette. Yoksa işin içinden çıkamazdım. Bir İngiliz var. Çok...»

Birden kulaklıklar canlandı, «Alo, 714. Burası Vancouver.»

Spencer Janet'e oturmasını işaret etti. Kız hemen kulaklıkları taktı.

«Daha sonra görüşürüz. Talihiniz açık olsun.» dedi Baird.

Spencer, «Bir dakika...» dedi, sonra Janet'e başını salladı.

Janet, «Burası 714... –diye açıkladı–. Bir dakika lütfen.»

Spencer çabuk çabuk konuşuyordu, «Doktor, sizi yanıltmak istemem. Bu iş kolay değil. Aklınıza gelen her şey olabilir... –Doktor cevap vermedi–. Ne demek istediğimi .biliyorsunuz. Yolcular telâşlanabilir. Koltuklarından kalkmamalarını sağlamak gerek.»

Baird kafasının içinde kelimeleri seçiyor gibiydi. Sonra kuru bir sesle cevap verdi, «Elinizden geleni yapın, gerisini de bana bırakın.» Genç adamın omzuna hafifçe dokundu, sonra çıktı.

Spencer kıza, «Tamam.» dedi.

Janet mikrofona konuştu, «Sizi dinliyoruz, Vancouver.»

Treleaven'in pırıl pırıl sesi duyuldu, «Alo, 714. George her halde deminden beri dinlendiğine göre şimdi yeniden başlayalım. Olur mu?»

Spencer Janet'e döndü, «Bir iki dakikacık rahatıma baktığımı ve şimdi keyfimin tıkırında olduğunu söyle.»

«...rahatına baktı ve şimdi keyfi tıkırındaymış.» diyordu Janet.

«Bravo, George. Belki provalarımız seni biraz yormuş olabilir, ama bu çalışmaların inişte ne kadar işine yarayacağını göreceksin. Şu anda inişe, yani alçalmaya hazır durumdasın. Önce Janet'le konuşmak istiyorum. Dinliyor musun, Janet.»

«Evet, Vancouver, dinliyorum.»

«Janet, iniş için yolculara âcil durumlarda alınacak tedbirleri anlatmanı istiyoruz. Anladın mı?»

«Anladım, Kaptan.»

«Bir şey daha var, Janet. İnişten hemen önce pilotun âcil durum düğmesine basmasını da isteyeceğiz.

George, âcil durum düğmesi ikinci pilot koltuğunun üzerinde, kırmızı bir düğme.»

Spencer başını kaldırmadan, «Görebildin mi?» diye sordu.

Janet, «Evet... –dedi–. Gördüm.»

«Tamam. Yerini unutma.»

Treleaven devam etti, «Janet, bu düğmeye basınca tedbirlerin alınması için en son ihtarı vermiş olacaksın. Sonra yolcularla birlikte olman gerekiyor.»

«Olmaz! –diye Spencer hemen söze karıştı–. Senin yanımdan ayrılmanı kabul etmem.»

Janet mikrofonun düğmesine bastı, «Dediklerinizi anladım, Vancouver. Fakat pilot kendisine yardım edebilmem için yanında olmamı istiyor.»

Uzun bir süre Treleaven konuşmadı. Sonra, «Peki, 714... –dedi–. Durumunuzu anlıyorum. Ancak Janet, inişi düşünmeden önce bütün âcil durum tedbirlerinin alınmış olmasını sağlamak senin görevindir. Bu işi yapabilecek bir başkası var mı?»

Spencer, «Doktor yapamaz mı?» diye sordu.

Janet başını salladı, «Çok işi var, onun.»

«Omuzlarındaki yük biraz daha artar, ne yapalım! Eğer bu inişi başaracaksak, sonuna dek sen yanımda kalmalısın.»

Janet bir an tereddüt etti, sonra mikrofonun düğmesine bastı, «Alo, Vancouver. Dr. Baird iniş sırasında zaten hastaların yanında olmak zorunda. Âcil durum tedbirlerini o da anlatabilir. Ona yardımcı olabilecek bir başkası da var.»

«Alo, Janet. Peki. Şimdi doktorun yanına git de durumu anlat ona. Dikkat et, bir yanlışlık yapmasın. Bitince bana haber ver... –Janet kulaklıkları çıkardı ve

koltuktan indi. Treleaven devam ediyordu–. George, rotadan ayrılmayacaksın. Eğer sapma olursa ben buradan sana bildiririm. Havaalanına yaklaşırken, gerçekten sana lâzım olan cihazların bir kontrolunu yapacağız. Yoluna devam ederken bunları tanımanda yarar var. Belki bazılarını eski pilotluk günlerinden hatırlarsın. Nerede olduklarından emin olmalısın. Eğer kuşkuluysan, sormaktan çekinme. İstediğin kadar prova yapabiliriz, ama meydana geldiğin zaman hepsinin zamanında ve yerli yerince yapılması gerekir. Janet dönünce ilk kontrola başlayacağız.»

Vancouver'daki kontrol odasında Treleaven ağzındaki sönmüş sigarayı alıp yere attı. Duvardaki saate bir göz attı, sonra nöbetçi müdüre döndü, «Daha ne kadar benzini var uçağın?»

Nöbetçi müdür önündeki kâğıtları karıştırdı, «Uçuş süresine göre yaklaşık olarak 90 dakikalık.»

Bu kez Burdick araya girdi, «Ne dersiniz? İniş öncesi işler için yeter de artar bile, değil mi?»

Treleaven cevap verdi, «Tabiî. Ama hemen indirip indirmeyeceğimden emin değilim. Eğer son dakikada denize indirmeye karar verirsek, dolaşıp fazla benzini yakabilir. Miktar doğru mu, değil mi şunu iyice kontrol ettirebilir miyiz?»

Santraldaki memur, «Mr. Burdick... –diye seslendi–. Genel Müdürünüz telefonda.»

Burdick bir küfür savurmaktan kendini alamadı. «Amma da zamanı ha! Şimdi konuşamayacağımı söyle. Maple Leaf bürosuna bağla. Bir dakika, önce büroyla ben konuşayım... –Telefonu eline alıp sabırsız bir telâşla beklemeye başladı–. Dave, sen misin? Ben Harry. Sana güzel bir sürpriz. Genel Müdür telefonda.

Elinden geldiğince oyala. "714 inmek üzere" de. Sonra ben onu ararım. Bakalım buraya gelmeye kalkacak mı? Tamam mı?»

Yardımcı müdür bir eliyle telefonu kapatıp, «Howard basını zaptetmekte güçlük...» diye başladı.

«Versene bana... –Nöbetçi müdür telefonu kavradı–. «Dinle beni, Cliff. Uçakla ilgisi olmayan telefonlar artık buraya bağlanmayacak. İş çığırından çıkmak üzere. Biliyorum, ama onların da gözleri var, görebilirler.» Telefonu şarpadak kapattı.

Burdick, «Çocuk gazetecileri iyi besliyor sanmıştım.» dedi.

Nöbetçi müdür, «Elbette, ama gazeteciler de susarak iş yapamazlar ya? Fakat artık bizi kimsenin rahatsız etmemesi gerekir.»

Treleaven, telsiz panosunun önünde dalgın dalgın duruyor ve eliyle masanın üzerinde tempo tutuyordu. Gözlerini saate dikmişti. Alan binasının dışında, güneşin ilk ışıklarının altında tedbirler alınıyordu. Yakınlardaki bir hastanede hemşirenin biri konuştuğu telefonu kapattı, yanı başında bir masada çalışmakta olan bir doktorla konuştu. Sonra doktorun paltosunu verdi. Kendisininkini de aldı, birlikte çıktılar. Biraz sonra hastanenin garaj kapısı açıldı. Cankurtaranlar birbiri arkasına çıkmaya başladılar.

Şehir itfaiyesi binasında da, her ihtimale karşı nöbette bırakılan bir itfaiye ekibi kâğıt oyununa dalmıştı. Birden yerlerinden fırladılar, duvarlara asılı giysilerini alarak koştular. Alarm zili çalmıştı. En geride kalanı, masaya koşup, hasımlarının kâğıtlarını inceledi, bir kaşını kaldırdı, sonra o da arkadaşlarının arkasından uçtu.

Deniz Adası Köprüsü yakınlarındaki evler havaalanına çok yakındı. Polis bu evlerin sakinlerini iki büyük otobüse yerleştiriyordu. Evlerden çıkanların çoğunun üstünde palto vardı ama alttan pijamaların sırıttığını görmemek imkânsızdı. Devamlı olarak göğe bakmakta olan küçük bir kız uzun pijamasına basıp basıp düşüyordu. Yanındaki polis hemen kendisini yakalayıp otobüse yerleştirdi.

Soluk soluğa Janet önündeki mikrofona konuştu, «Alo, Vancouver. Âcil durum talimatı verildi. Tamam.»

Treleaven'in içi rahatladı. «Aferin... –dedi–. George, saat biraz hızlı ilerliyor. Önce altimetreni 30.1'e getir. Sonra biraz geri trotıl gerekiyor. Ama dakikada 500 fit alçalmaya başlayıncaya kadar hava hızı değişmesin. Cihazları dikkatle gözle. Bulutların arasından uzun bir iniş yapacaksın.»

Spencer parmaklarını trotıl çubuğunun çevresinde gerdi, sonra yavaş yavaş çubuğu geri çekti. Kalkış ve iniş göstericisinin ibresi hafifçe 600'e düştü, sonra 500'e kadar çıktı.

Spencer, «İşte bulut... –dedi. Birden hava karardı–. Sor bakalım, bulutların yerden yüksekliği ne kadar.»

Janet soruyu tekrarladı.

Treleaven, «Yaklaşık olarak 2000 fit... –dedi–. Havaalanına 15 mil kala bulutlardan sıyrılacaksınız.»

Spencer, «Dakikada 500 fit üzerindeyiz. Söyle ona.» dedi.

Janet istenileni yaptı.

«Tamam, 714. Şimdi, George, biraz daha karışık bir iş var. Aklını dağıtma. İniş göstericisini devamlı kollayacaksın. Ama aynı zamanda da, yapabilirsen ta-

biî, bütün cihazların iniş durumunu bir daha gözden geçir. Acaba başarabilecek misin?»

Spencer cevap vermek için kendini yormadı. Gözlerini cihazların bulunduğu panoya dikmişti. Sadece dudaklarını ısırdı başını sallayarak.

Onun yerine Janet konuştu, «Evet, Vancouver. Deneyeceğiz.»

«Peki. Herhangi bir şey olursa, hemen haber verin... –Treleaven koluna dokunan birini yanından uzaklaştırmak için silkindi. Gözlerini yine önündeki bir noktaya dikmiş, uçağın pilot mahallini hatırlamaya çalışıyordu–. George, alana yaklaşırken, bak ne yapacaksın. Önce hidrolik pompayı çalıştıracaksın. Şimdi değil, sadece aklında tut... Ölçü cihazı panonun en solunda. Gördün mü?»

Janet'in sesi duyuldu, «Pilot bunu biliyor. Yerini de buldu.»

«Tamam, 714. İnsan nasıl hatırlıyor, değil mi? –Treleaven cebinden çıkardığı mendille ensesini sildi–. Daha sonra buzlanmayı önleyen cihazı kapatman gerekecek. Muhakkak açık olmalı. Panonun sağındadır, Janet'in hemen önünde... Onun yanında bir başka düğme daha olacak. Onu da kapatacaksın inerken. İniş göstericisini gözlüyor musun, George? Bütün bunlardan sonra, hesapta fren basıncı da var. Bunun iki ölçü âleti vardır. Biri dış fren, öbürü iç fren için. Her ikisi de demin bulduğun hidrolik pompa var ya, onun hemen sağında.»

Bir an sessizlik. Sonra Janet, «Buldum. 950'yi... hayır, 1,010 paundu gösteriyorlar. Doğru mu?» dedi.

«Tamam. Fakat inişten önce yine bir kontroldan geçirmen gerekir. Şimdi sıra motor kapakların-

da. Hepsi üçte bir kapalı olmalı. Bunun düğmesi Janet'in dizinin hizasındadır. Gördünüz mü?»

«Evet, Vancouver. Tamam.»

«Bu işi sen yapabilirsin, Janet. Onun hemen yanında, aynı hizada soğutucuların düğmeleri olacak. Kolayca görürsünüz. Onları da sonuna kadar açmak gerekir. Buna da sen bak, Janet, oldu mu? Sonuna kadar açacaksın. Sonra en önemli işe sıra geliyor. İniş takımlarını indirmek... Bunun provasını yaptık ama bütün işlemi bir kez daha aklından geçir. Küçük kanatları sarkıtmakla başla, tekerlekleri indirinceye kadar, her şeyi bir bir hatırlamaya çalış. Uçak piste yaklaştığı zaman bütün küçük kanatların tamamen indirilmiş olması gerekir. Bunu sana hatırlatırım. Şimdi buraya kadar olanları ikiniz de anladınız mı?»

Spencer gözlerini panodan ayırmadan, «Evet de.» dedi. Omzu müthiş bir şekilde kaşınmaya başlamıştı, ama üzerinde durmamaya çalıştı.

«714, yaklaşırken ve tekerlekler indirildikten sonra, yakıt pompaları çalışacak. Yoksa benzin en istenilmeyen bir sırada kesilebilir. Bunun düğmesi de otomatik pilotun hemen yanında.»

Janet rüyadaymış gibi panoyu gözden geçirdi, «Nerede?» diye Spencer'e sordu. Spencer de panoya baktı ve, «İşte.» dedi.

Janet seslendi, «Tamam, Vancouver.» Sesi çok kısık çıkıyordu.

«Sonra da pervaneleri kontrol edeceksiniz. George hep bunu soruyordu, biliyorum. Kendisi halleder. Kontrol bitince düğmelerin altındaki yeşil ışıklar yanacak.»

«Tamam.»

«En sonunda da motorları yeniden ayarlamak gerekecek. Hepsini kalkış durumuna getireceksiniz. Şimdi bütün bunlar hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı?»

Spencer umutsuz bir tavırla Janet'e baktı, «Hepsi bu sorunun cevabına bağlı... -dedi-. Nasıl hatırlarız bu kadar şeyi?»

«Alo, Vancouver. -Yine Janet konuşuyordu-. Bu kadar şeyi hatırlayabileceğimizden emin değiliz.»

«Sizin hepsini hatırlamanıza gerek yok. Ben size hatırlatacağım. Daha söylemediğim başka şeyler de var. Sırası gelince, onları da yapacaksınız. Bu işleri seninle bir kez daha gözden geçirmek istiyorum, George. Böylece zamanı gelince, fazla vakit kaybetmeden hatırlarsın. Unutma, sadece prova yapıyoruz. Daha uçağı kullanmak zorundasın.»

«Ne kadar zamanımız var, sor.»

Janet, Vancouver'a sordu.

«Demin de söylediğim gibi, bol vaktin var, George, ama hiç kaybetmeye gelmez. On iki dakika sonra havaalanının üstünde olacaksın. Fakat aldırma, her şeyi istediğin kadar prova edebilirsin... -Bir an sessizlik-. Radara göre rotanı düzeltmelisin. 260'a gel. Tamam.»

Treleaven mikrofonunu kapadı ve nöbetçi müdüre döndü, «Şimdi iniş bölgesine girmiş olmalılar. Uçağı görür görmez alçalmalarını söyleyeceğim. Bakalım ondan sonra ne olur?

Nöbetçi müdür, «Burada her şey tamam... -dedi. Sonra yardımcısına döndü-. Bütün alan hazır olsun.»

Janet'in sesi duyuldu, «Alo, Vancouver. Rotamız şimdi 260.»

Treleaven pantolonunu bir eliyle çekti, «Tamam, 714. Yükseklik derecenizi bildirin lütfen.»

Bir iki saniye sonra Janet cevap verdi, «Vancouver, yüksekliğimiz 2,500 fit.»

Treleaven kendi kulaklığında radar başteknisyeninin sesini duydu, «Alandan 15 mil ötedeler. –Elindeki mikrofona seslendi–. Tamam, George. Şimdi bulutlardan kurtulacaksınız. Buluttan sıyrılınca havaalanı ışığını görmeye çalış.»

Burdick, «Kötü haber. Hava kararıyor. Yağmur başlayacak...» diye söylendi.

Treleaven, «Elimizden bir şey gelmez... –dedi. Nöbetçi müdüre döndü–. Bütün ışıkları yaksınlar. Ne varsa... Şimdi kuleye çıkacağız. Oradaki telsiz de aynı frekansa ayarlansın. Spencer'in frekans değiştirecek zamanı yok.»

Nöbetçi müdür telefona sarılırken, «Tamam.» dedi.

«Alo, 714... –Treleaven yine uçakla konuşmaya başlamıştı–. Alandan 15 mil uzaklıktasınız. Hâlâ buluttan kurtulamadınız mı?»

Uzun bir sessizlik. Birden hoparlör Janet'in sesini bir cümlenin ortasında yakaladı: «...yavaş yavaş açılıyor. Galiba görüyorum. Tamam! Tamam! Gördüm. Siz de gördünüz mü, Mr. Spencer? Alan ışığını görüyoruz, Vancouver.»

«Buluttan sıyrıldılar... –Treleaven haykırdı–. Tamam, George! Şimdi 2000 fit'e in de talimatımı bekle. Kontrol kulesine çıkıyorum hemen. Bir iki dakika sesimi duyamayacaksın. En son dakikada han-

gi piste ineceğini kararlaştıracağız ki rüzgâra karşı inebilesin.»

Telsizden Spencer'in sesi duyuldu, «Ben konuşmak istiyorum... –Aralarında tartıştıkları anlaşılıyordu. Sonra yine Spencer konuştu–, İş yok, Vancouver. Buradaki durum iyi değil, doğrudan doğruya iniyorum.»

«Olamaz!... –diye Burdick bağırdı–. Olamaz!...»

Treleaven telâşla, «Aptallık etme, George. –dedi–. Biraz daha prova yapman gerekiyor.»

«İniyorum... –diye George ısrar etti. Sesi titriyordu–. Uçakta ölmek üzere olan insanlar var. Ölmek üzere... Hâlâ anlamadınız mı? Ne kadar prova yaparsam yapayım, bir şey öğrenemem, onun için geliyorum.»

Nöbetçi müdür, «Ben konuşayım onunla.» dedi.

Treleaven kesti, «Olmaz artık. Tartışacak vaktimiz yok... –Yüzü bembeyaz kesilmiş, alnında mavi bir damar belirmişti–. Çabuk davranmalıyız. Başka bir şey yapmaya imkân yok. Bütün kurallara göre uçağın kumandası onda. Verdiği kararı kabul ediyorum.»

Burdick haykırdı, «Yapamazsın bunu!»

Treleaven aldırmadı, «Peki, George. Mademki öyle istiyorsun. Hazır ol ve alçal. Hemen kuleye çıkıyorum. Hepimizin talihi açık olsun... –Başından kulaklığı çıkardı ve çevresindekilere seslendi–. Hadi!... –Üç adam yerlerinden fırladılar. Kendilerini attılar koridora, karşılarına çıkan birini hemen hemen yere yıkarak, kuleye doğru koştular. Kulenin geniş penceresinin önünde bir görevli dürbünle göğü araştırıyordu.

«İşte şurada...» diye gösterdi. Treleaven de bir başka dürbünü alıp göğü taradı. Sonra elini indirdi.

Nefes nefese, «Peki, o halde hangi piste indirelim?»

Görevli, «Sıfır-Sekiz... –dedi–. Hem en uzunu, hem de rüzgâra karşı.»

Kaptan, «Radar.» dedi.

«Burada.»

Treleaven yandaki küçük bir masaya yaklaştı. Masanın üstünde, camın altında havaalanının planı vardı. Eline özel kalemi alıp uçağın muhtemel yolunu çizdi.

«Şimdi şöyle yapalım. Tahminen şuralarda. Önce hafifçe döndürelim ki sola doğru geniş bir yay çizsin. Aynı zamanda da 1000 fite iner. İniş öncesi kontrolu burada yaparım, sonra denizin üzerinden son dönüşü yapar. Oldu mu?»

«Oldu, Kaptan.»

Treleaven kendisine verilen kulaklığı alıp taktı. «Bu radar odasına mı bağlı?»

«Evet.»

O sırada nöbetçi müdür bir başka mikrofona sesleniyordu, «Kuleden bütün arabalara. Pist iki-dört. İki-dört. Havaalanı görevlileri bir ve ikiye göre yerlerinizi alın. Sivil teçhizat numara üç. Bütün cankurtaranlar dört ve beş numaralara göre yerlerini alsın. Uçak geçmeden hiç bir araba yerinden kımıldamayacak. Tamam.»

Bir kontrol masasının üzerine eğilen kaptan masa mikrofonunun düğmesine bastı. Kolunun yanındaki bir ses alma cihazının üstünde bulunan bant makarası dönmeye başladı. Treleaven'in her zamanki düz ve

sakin sesi duyuldu, «Ben Paul Treleaven. Duyuyor musunuz?»

Janet'in sesi kontrol kulesinin odasını dolduruverdi, «Evet, Kaptan, duyuyoruz.»

Bir başka hoparlörden radar başteknisyeni konuştu: «On mil. Rotayı 253'e değiştirin.»

«George, havaalanından 10 mil uzaklıktasın. Rotanı 253'e göre ayarla. Geri trotıl yap ve 1000 fit'e alçalmaya başla. Janet sen de yolculara iniş talimatını ver. Gerekmiyorsa telsizle konuşmamaya gayret edin.»

Önce bir elini sonra öbürünü kontrol gidonundan çeken Spencer parmaklarını oynattı ve yanındaki kıza gülümseyerek bir bakış fırlattı, «Hadi bakalım, Janet.»

Genç kız yan taraftan bir mikrofon aldı, düğmesine bastı ve konuşmaya başladı, «Lütfen dikkat. Lütfen dikkat... –Sesi biraz titreyince, boğazını temizledi–. Yerlerinize oturunuz ve kemerlerinizi bağlayınız. Bir iki dakikaya kadar inmiş olacağız. Teşekkürler.»

«Bravo... –Spencer genç kızı pohpohladı–. Her zamanki inişlerden biri gibi, ha?»

Janet de gülmeye çalışarak, alt dudağını ısırdı: «Pek değil.» diyebildi.

«Sen cesur bir kızsın, Janet. Hiç merak etme. –Spencer ciddî konuşuyordu–. Sen olmasaydın, bu kadar dayanamazdım... –Devam edemedi, durdu. Kımıldattığı kontrol cihazlarına uçağın nasıl cevap vereceğini bekledi. Gözlerini panolardan ayırmadan–: Janet... –dedi–. Çok vaktimiz yok. En sonunda ne olacaksa, olacak. Ama niçin hemen ilk anda uçağı indirmek istediğimi anlamanı isterim.»

Janet sakin bir sesle, «Anlıyorum...» dedi. Kemerini bağlamıştı. Elleri kucağındaydı.

Spencer kekeleyerek devam etti, «Sana çok teşekkür borçluyum. Başlangıçta herhangi bir söz vermedim. Şimdi de vermiyorum. Vermeme de imkân yok. Alanın çevresinde ne kadar dönersek dönelim, bir işe yaramazdı. Arkadaki yolculardan bazıları her an daha da kötüleşiyor. Neyle karşılaşacaksak, onlar için bir an önce karşılaşmak hepsinden daha iyi.»

«Anlıyorum. Açıklamanıza gerek yok.»

Spencer birden genç kıza baktı. Korkmuştu. Durumunu anlamasını istemiyordu. Janet ise gözlerini hava hızı ibresine dikmişti. Kızın yüzünü göremedi. Spencer başını çevirdi. Arkalarında uzanan kanada baktı. Hoş bir kıvrılışı vardı. En ucunda, mavi ve gri bir dağın çizgileri ve eteklerindeki yol lambaları görünüyordu. Öbür tarafta, uçağın gövdesinin altına doğru havaalanının ışıkları parlıyordu. Bütün bunlar o kadar uzak göründü ki Spencer'e, sanki erişilmeyecekmiş gibi geldi.

Vücudu kendini bu kaçınılmaz sona hazırlarken Spencer kalbinin de gümbürdediğini hissetti. Hayatının bundan sonraki kısmı, artık dakikalar ve saniyelerle ölçülüyordu. Kendi kendine baktı. Adamın biri oturmuş, uçağı indirmek için birtakım şeyler yapıyor...

Birden konuştuğunu anladı, «Hadi bakalım, Janet. İniş başlıyor.»

ON BİR

05.25 - 05.35

Harry Burdick elindeki dürbünü indirip kuledeki görevliye verdi. Kuleyi çevreleyen dar balkondaki iki kişi alana son defa baktılar. Benzin tankerleri adamakıllı arkalara çekilmişti. Pistlerin çok uzaklarında görevliler dolaşıyordu. Artık ortalığa enikonu yayılmaya başlayan aydınlıkta orada burada duran arabaların karartılarını seçmek mümkündü. Motorların homurtusu ta uzaklardan duyuluyor ve bütün havaalanını sarmış olan bekleyiş havasını daha da ağırlaştırıyordu.

Treleaven'in planını kafasının içinde baştan aşağı geçiren Burdick, bir yerde kusur var mı diye düşündü. Uçak iki bin fitlik bir yükseklikten inecek, Georgia boğazını aşacak, daha da alçalarak en son iniş kontrolunu yapacaktı. Sonra da, piste konmak üzere geniş bir yay çizerek gelecekti. Bu dönüş sırasında pilot inişini ayarlamak ve piste inmek için yerine getirilmesi gerekenleri yapmak fırsatını yakalayacaktı.

İyi bir plandı bu. Hem de böylelikle, günün biraz daha ağarması için vakit geçecekti. Burdick, yalnız, diye düşündü, acaba o sırada hasta olmadıkları için

uyanık bulunan yolcular neler hissedeceklerdi. Önce Deniz Adası'nı görmeleri gerekiyordu. Sonra havaalanı altlarından geçecekti. Daha sonra da, ada titreyerek bir kez daha yaklaşacak, körfez aşılacak, ada gittikçe büyüyecek, işte bu sırada da acemi pilot son hazırlıklarını yerine getirecekti. Burdick kendini yukardakilerle berabermiş gibi hissetti. O boğucu, gergin havayı yaşıyorum, ölüme, göz göre göre gidiyorum diye düşündü. Birden titredi. Ceketsiz olduğu için sabahın dondurucu soğuğu, terle ıpıslak gömleğini bir bıçak gibi kesti.

Sanki ortalıkta birdenbire zaman durmuştu da, dünya nefesini tutmuş gibi bir hava vardı.

Janet'in sesi herkesi uyandırdı, «Rotamız 253. Hızla alçalıyoruz.»

Korkulu gözlerle Burdick yanındaki adama baktı. Birbirlerine bir şey söylemeden döndüler ve kulenin içine girdiler. Treleaven'le nöbetçi müdür önlerindeki mikrofonlara eğilmişlerdi. Panodan çıkan ışıklar belli belirsiz yüzlerini aydınlatıyordu.

«Rüzgâr değişmedi, değil mi?»

Nöbetçi müdür başını salladı, «Sıfır-sekiz sayılı piste biraz yandan geliyor ama önemli değil.» Sıfırsekizin havaalanının en uzun pisti olduğunu Treleaven de biliyordu.

Treleaven, «Radar... –dedi–. Bana devamlı bilgi verin. Onlarla konuşuyor olsam bile... Durum normal değil. Kuralları bir kenara bırakın. 714'ün başı derde girerse, hemen seslenin...»

Burdick başpilotun omzuna dokundu, «Kaptan, onunla bir kez daha konuşsanız. Belki hemen inmekten vazgeçer.»

Treleaven kısaca cevap verdi, «Adamın sinirleri zaten allak bullak. Eğer şimdi tartışmaya başlarsak, işi biter... –Burdick omuzlarını silkti ve döndü. Treleaven daha sakin konuştu–. Ne düşündüğünü biliyorum, Harry. Ama unutma ki o da hiç göremediği cihazların arasında kaybolmuş durumda.»

Nöbetçi müdür, «Ya kötü bir şekilde inerse?» diye sordu.

«Herhalde öyle yapacak. Şimdi tartışmayı bir yana bırakın da gerçekleri görelim. Eğer kötü inerse, döndürüp yeniden gelmesini sağlarız belki... –Treleaven sonra radar başteknisyenin verdiği bilgileri sakin sakin dinledi. Mikrofonun düğmesine bastı ve konuştu–: George. Hava hızını 160'a çıkar ve bekle.»

714 konuşunca ortalıkta her şey durdu. Janet'in sesi biraz tuhaftı. «Devamlı olarak alçalıyoruz.»

Kocaman ve ağır bir kuş gibi Empress yavaş yavaş Landsdowne Yarış Alanının batı ucunu geçti ve Fraser nehrine doğru yol aldı. Sağ tarafta Deniz Adası Köprüsü göze çarpıyordu.

«Tamam... –dedi Treleaven–. Şimdi bütün kontrolları havalanma durumuna getir. Acele etme, George. Hazır olunca karburatör ısı kontrol kolunu aşağı indir. Trotılın önündedir.»

Kuru bir sesle Burdick sordu, «Ya benzin tankları?»

Nöbetçi müdür, «Onları daha önce kontrol ettik.» dedi.

Pilot mahallinde Spencer bir cihazdan diğerine bakıyordu. Yüzünde soğuk bir maske vardı. Treleaven'in bitmez tükenmez sesini bir kez daha duydu, «Şimdi, George, sıra hava süzgeçlerinde. Acele etme.

–Spencer deli gibi çevresini araştırdı–. Hava süzgeçlerinin düğmesi sol taraftadır. Üstünde yazar.»

Spencer endişeyle sordu, «Görebildin mi, Janet?»

Kız hemen cevap verdi, «Evet evet. Burada işte... Bakın, havaalanı tam altımızda. Ortadaki pisti görebilirsiniz.»

«Yeterince uzundur, umarım ki.»

Ufuk hattının yavaş yavaş yükseldiğini hissetmesiyle birlikte Spencer gözlerini önündeki panodan kaldırmadı. Motorların sesi yavaşlamıştı.

Treleaven dersini yineledi, «Şimdi küçük kanatları 15 derece indirin. 15 derece... ikinci çentik. Gösterici ibre asıl panonun ortasındadır. Bu iş bitince hava hızını 140'a getirin. Bunu da bitirince hidrolik pompayı çalıştırın... –Treleaven'in konuşmasını radar başteknisyeni kesti–: Rotayı 225'e ayarlasın. Yükseliyor gibi geliyor bana, Kaptan. Bir yükselip bir alçalıyor.»

«Rotayı 225'e ayarla, George... –Treleaven 714'e seslendi–. Yüksekliğiniz değişmesin. 1000 fit üzerinden gidin.»

Radar başteknisyeni yine kesti, «Hızla alçalıyor. 1000 fit... 900... 800... 700...»

Treleaven yine George'u uyardı, «Alçalmayın. Trotıl ileri. Kaldır şunun burnunu George.»

«650... 600... 550.....»

«Yükselin diyorum. Yükselin! 1000 fit'te olmalısınız.»

«550... 450...» Başteknisyen sayıları söylerken sesi düzgündü, ama adamakıllı terlemişti.

İşte o bir an içinde Treleaven kendini kaybetti. Başındaki kulaklıkları koparırcasına çıkardı. Burdick'e

döndü, «Kontrolunu kaybetti. İdare edemiyor uçağı. Edemez, edemez tabiî!...»

Burdick haykırdı, «Konuş onunla! –İleri uzandı ve kaptanın omzunu tutup sarstı–. Allah aşkına konuş onunla. Ne yapması gerektiğini söyle.»

Treleaven yeniden mikrofona sarıldı, «Spencer, yavrum, doğrudan doğruya inemezsin. Beni dinle. Alan üzerinde dolanman gerek. İki saat uçabilecek yeter benzinin var. Havada kal, havada!... Acele etme.»

Spencer'in sesi duyulunca, merakla durup dinlediler.

«Şunu anlayamadınız hâlâ... Doğrudan doğruya iniyorum. Duydunuz mu? Doğrudan doğruya iniyorum. Yarım saat daha gecikirsek burdaki hastalar ölecek. Belki uçağı biraz hırpalayacağım ama başka yolu yok. Şimdi iniş takımlarını indiriyorum... –Biraz sonra Spencer yine konuştu–. Tekerlekler açıldı mı, Janet?»

Treleaven çaresizlik içinde, «Peki George, peki –dedi. Başındaki kulaklıkları düzeltti. Kendini toparlamıştı ama çenesindeki bir kas habire atıyordu. Bir saniye gözlerini kapadı, sonra açtı. Yine eskisi gibi soğukkanlılıkla konuşuyordu–: Eğer tekerlekler açıldıysa, üç yerde yeşil ışık yanıyor olacak, unutma. Rota hep 225'de olsun. Şimdi tekerlekler açıldığına göre hızın biraz kesilecek, onun için, trotılı hafifçe ileriye it. Düz uçmaya çalış ve yüksekliğini kaybetmemeye gayret et. Tamam mı? Fren basıncı 1000 paund mu? Onu da kontrol et. Basınç tamamsa, hiç cevap verme. Beni dinliyorsun, değil mi? Şimdi motor kapaklarını üçte bir aç. Janet, hatırladın mı? Düğme tam dizinin hizasında. Çok hızlı konuşuyorsam o zaman söyle,

yoksa sizin konuşmanıza gerek yok. Bunlar da tamamsa, şimdi sıra...»

Sesi, korkunç bir durgunluğun kapladığı kontrol kulesini doldururken Treleaven devam ediyordu. Burdick kulenin çevresindeki büyük cama yaklaştı, bulutlarla kapalı ufku araştırdı. Şafak, bu bulutlar arasından söküyordu. Uçağın son dönüşü yapıp inebilmek üzere sola doğru 180 derecelik bir hattı izlemesi için Treleaven'in Spencer'e verdiği talimatı duydu. Treleaven ayrıca, acemi pilota, acele etmemesi ve son kontrolu yaparken işi ağırdan almasını da söylüyordu.

Nöbetçi müdür yanındaki bir görevliye, «İşte unutamayacağımız bir an.» dedi.

Görevli yüzünü buruşturdu. Burdick, «Bir iki dakika sonra ne olacaksa olacak, ama kıyamet kopacağı muhakkak.» diye söze karıştı. Ceplerini sigara bulmak umuduyle karıştırdı, sonra sırası olmadığını düşünerek elinin tersiyle ağzını sildi.

Treleaven, «Şimdi pervanelerin durumunu ayarlayacaksın. Gösterge yirmi iki elli olacak. Her pervanenin ayrı göstergesi vardır, unutmayın.» diyordu.

«Yirmi iki elli...–Spencer kendi kendine tekrarladı. Aynı zamanda da göstergelerin ibrelerini izlemeye başladı. Motor ayarını yaparken de Janet'e sordu–: Hava hızı kaç?»

Kız kupkuru bir sesle saymaya başladı, «130... 125... 120... 130...»

Kontrol kulesinde Treleaven kulaklığından duyulan radar başteknisyeninin sesini dikkatle dinliyordu. «Yükseklik durmadan değişiyor. Dokuz yüz fit.»

Treleaven, «George... –dedi.– Hava hızın 120'de kalsın. Düz uçmaya gayret et. Tekrar ediyorum, hava hızı 120 olacak... –Kolundaki saate baktı–. Hiç acele etme.»

«Devamlı alçalıyor... –Radar başteknisyeni bildiriyordu yine–. 800 fit... 750... 700...»

Treleaven haykırdı, «Alçalma, George, alçalma. Alçalmaya gerek yok. Bin fit'te kalmalısın.»

Janet hava hızını bildirmeye devam ediyordu, «110... 110... 105... 110... 120... 120... 120... Devamlı 120'deyiz.»

«Yükselmeliyiz... yükselmeliyiz... –Şimdi kelimeler Spencer'in ağzından fışkırıyordu. Bir yandan da kontrol gidonuna asılmıştı–. Ne ağır uçakmış bu! Bir türlü yükselmiyor.»

«125... 130... 130... 130 devamlı olarak.»

Treleaven kontrol kulesi görevlisine seslendi, «Son manevrasını yapıyor. Şimdi bütün pist ışıklarını söndürsün de yalnız sıfır-sekizinkiler yansın... –Sonra elindeki mikrofona seslendi–: Rotayı 074 ile 080 arasına ayarla. Hava hızını ve yüksekliği kolla. Bin fit'te kalmaya gayret et.»

Pistlerin yanında, otların arasında uzanan ışıklar yavaş yavaş sönmeye başladı. Yalnız en büyük pistin iki yanındakiler parıldamaya devam etti.

«Hazır olunca dönüşünü tamamla, George. Önünde uzanan pistin ışıklarını göreceksin. Ona göre uçağı ayarlamaya çalış. Yağmur yağıyor. Cam silicilerini çalıştırman gerekiyor. Düğmesi ikinci pilot koltuğunun sağ tarafındadır... Üzerinde de yazar.»

Spencer, «Düğmeyi bul.» dedi Janet'e.

«George, yüksekliği bin fit'te tut. Daha vaktin

var, hiç acele etme. Janet iniş ışıkları düğmesini bulsun. Üzerindeki panodadır. Biraz solda... Yükseklik aynı şekilde kalacak.»

Spencer, «Düğmeyi buldun mu?» diye sordu.

«Bir dakika... Evet, şimdi buldum.»

Spencer ileriye doğru kaçamak bir bakış fırlattı, «Tanrım!» diye derin bir nefes aldı. Alacakaranlığın içinden uzanan pistin ışıkları bir demiryolu gibi öylesine dar görünüyordu ki. Elinin birini sulanan gözünü silmek için biran gidondan kaldırdı.

Treleaven konuştu, «Düz bir hat üzerinden gelmeye çalış. Sakın alçalma, George. Şimdi beni iyi dinle. Pistin üçte birini geçtikten sonra tekerlekler yere dokunsun. Rüzgâr biraz soldan estiğinden sağ dümenle hazır ol. Eğer çok hızlı inersen, âcil durum frenlerini kullanırsın. Bu frenleri çalıştırmak için hemen önünde olan kırmızı kolu çekeceksin. O zaman da duramazsan, hemen başının üstündeki dört hareket kolunu aşağı indireceksin.»

«Janet, hareket kollarını görüyor musun?»

«Evet.»

«Eğer onları indirmeni istersem, bağırınca, hemen indir. Saniye kaybetmeden...» Ağzı kurumuştu.

«Peki.» Janet de fısıldıyordu. Ellerinin titremesini durdurmak için kollarıyle kendi vücudunu sardı.

«Fazla vaktimiz kalmadı. Hava hızımız ne kadar?»

«120... 115... 120...»

«İniş başlasın... –Şimdi radar başteknisyeni, Treleaven'e söylüyordu–. Dakikada 400 fit. İniş takımlarını ve küçük kanatları kontrol etsin. Rota aynı olacak.»

«Tamam, George... –Treleaven başladı–. Küçük kanatları tamamen indir. Hava hızı 155 olsun. Düz uçuş olacak, ona göre ayarla. Ve dakikada 400 fit alçalmaya başla. Tekrar ediyorum. Küçük kanatlar hep açılacak. Hava hızı 115. Dakikada 400 fit alçalacaksın. Rotanı bozma... –Nöbetçi müdüre döndü–. Alanda her şey hazır mı?»

Nöbetçi müdür başını salladı.

«Öyleyse, işte en kritik zaman. Altmış saniye sonra ne olacak bakalım, göreceğiz.»

Yavaş yavaş duyulmaya başlayan motor sesleri kulakları doldurdu. Treleaven, kendisine uzatılan dürbünü alıp gözlerine tuttu.

Pilot mahallinde Spencer bir komut verdi, «Janet, küçük kanatları tamamen indir... –Kız kolu sonuna kadar indirdi–. Yükseklik ve hava hızı nedir? Söyle bana.»

«1000 fit... hız 130... 800 fit, hız 120... 700 fit, hız 105. Çok hızlı iniyoruz.»

Öte yandan Treleaven de haykırıyordu, «Çok hızlı iniyorsun, George. Biraz yüksel.»

Spencer de bağırdı, «Biliyorum... –Trotılı ileri doğru itti. Kıza–: Devam et.» dedi.

«650 fit, hız 110... 400 fit, hız 100...»

Spencer'in gözlerine ter dolmuştu. Uçağın hızını inişe uygun bir düzeyde tutmaya çalışıyordu. Ancak gittikçe yaklaşan pist onda büyük bir korku yarattı. Koca uçak bir o yana, bir bu yana yatıyordu. Motorların sesi bir alçalıyor, bir yükseliyordu.

Kontrol kulesinin balkonunda Burdick haykırdı, «Şuna bakın, dengesini bulamıyor.»

Yaklaşmakta olan uçağı dürbünüyle gözleyen

Treleaven mikrofonuna seslendi, «İleri trotıl! İleri trotıl! Çok hızlı alçalıyorsun. Allah aşkına, hava hızına dikkat et. Uçağın burnu çok yüksek. İleri trotıl. Duymuyor musun, George? İleri trotıl.»

«Duyuyor. Baksana dengeyi düzeltti.» Nöbetçi müdür yanılmamıştı.

Fakat radar başteknisyeni araya girdi, «Çok alçaldı. Çok alçaldı.»

Treleaven yine mikrofona seslendi, «George, yüksel biraz. Şimdi alarm zilini çalın. Koltuk arkaları kalkık olacak. Yolcular başlarını öne eğsinler.»

Alarm zilinin tiz sesi uçağın içinde çınlayınca, Baird bütün gücüyle haykırdı, «Herkes öne doğru eğilsin. Sıkı durun.»

Yanyana oturan Joe ve Hazel Greer, sessiz ve oldukça sakin, birbirlerine sarıldılar. Önce ne yapacağına karar veremeyen Childer, telâşla karısının hareketsiz vücudunu kendine doğru çekmeye çalıştı. Sonra birden onun üzerine kapandı. Arkadan biri hıçkırarak dua ediyordu. Viskiye meraklı dörtlünün arasından biri ise, «Artık işimiz bitti demektir.» deyince. Otpot kızgın kızgın, «Kapa çeneni de –dedi–, kendini korumaya bak.»

Kontrol kulesinde nöbetçi müdür önündeki bir başka mikrofona konuştu, «Bütün itfaiye ve kurtarma araçları, dikkat dikkat! Uçak sizin önünüzden geçmeden hareket etmeyin.» Sesi, bütün binalardaki hoparlörlerden yankılandı.

Radar başteknisyeni, «200 fit'e çıktı. Ama yine de yeterli değil. Çok alçaktan geliyor, Kaptan.» diye açıkladı.

Treleaven yerinden fırladı. Bir eline mikrofonu,

öbürüne de dürbünü almıştı. «Piste gelinceye kadar alçalma. Pistin üstüne gelinceye kadar hep aynı yükseklikte kal. Motoru hafifletmeye hazır ol... İyi gidiyorsun... Biraz daha gayret...»

«Yağmurun Allah belâsını versin... –Spencer küfrü basıyordu–. Bir şey göremiyorum.» Çimen üzerinde olduklarını fark etmişti. Biraz ilerde pistin başladığı hayal meyal seçiliyordu.

Treleaven uyardı, «Hàva hızına dikkat et... –Devam etti–. Burnun havada iniyorsun. –Arkasında konuşanların sesine aldırmadı–. Tekerlekler yere dokunmadan önce dengeni düzelt. Yere basınca sarsılacaksınız. Bu sarsıntıyı sağ dümenle karşılayacaksın, hazır ol.»

Pistin gri renkteki başlangıcı, altlarından birden geçti.

Treleaven devam etti, «Şimdi!... Çok hızlı geldin. Trotılı geri çek. Geri çek dedim. Çok değil... Soldan gelecek rüzgâra hazır ol. Şimdi bırak insin. Şimdi bırak insin.»

Saatlerce süren bir zaman geçti sanki, ne varki tekerlekler piste dokunmadı. Sonra büyük bir sarsıntı oldu ve Spencer uçağın piste oturduğunu hissetti. Lastiklerin yere değmesinden bir gıcırtı duyuldu ve tekerleklerden duman fışkırdı. Ancak sarsıntı uçağı tekrar havaya fırlattı. Kocaman lastikli tekerlekler, altlarında tekrar bir zemin bulmak için çırpınıyorlardı.

Sonra bir sarsıntı, yeniden havaya fırlayış, tekrar sarsıntı, tekrar fırlayış ve bu böyle sürüp gitti. Kenetlenmiş dişlerinin arasında sövüp sayan Spencer, kontrol gidonunu kendine doğru çekmeye çalışıyordu. Geride kalan bir iki saat içinde geçirdiği kâbusun korkuları şimdi gerçekleşmek üzereydi. Altında uzanan beyaz

yol bir uzaklaşıyor, bir yakınlaşıyordu. Sonra birdenbire, bir mucize olarak iniş kalkış durdu. Artık piste adamakıllı oturmuşlardı. Spencer hemen ayak frenlerine bastı. Bastı ve durdu. Bütün gücüyle pedallara yüklenmekteydi. Büyük bir gıcırtı daha duyuldu, ancak uçağın hızı azalmadı. Göz ucuyla bakınca, Spencer pistin üçte ikisini geçmiş olduklarını anladı. Uçağı zamanında durduramayacaktı.

Treleaven haykırdı, «Çok hızlı gidiyorsun. Âcil durum frenlerini kullan. Kırmızı kolu çek.»

Spencer çabucak kırmızı kolu tutup çekti. Aynı anda kontrol gidonuna da asılıyordu. Ayak frenine de yüklendi. Uçak yavaşlarken kollarındaki ağırlığı fark etti. O sırada tekerlekler kilitlendi, kaydı, ama sonra tekrar açıldı.

«Hareket kollarını aşağı indir.» Janet bir el hareketiyle dört kolu da indirdi. Motor gürültüsü birden kesildi. Artık pilot mahallinde, telsizin ve diğer bir iki cihazın uğultusu ve lastiklerin dışardan gelen gıcırtısı duyuluyordu.

Spencer büyük bir korkuyla ileriye doğru baktı. Motorları çalışmadığı halde uçak büyük bir hızla ilerlemeye devam ediyordu. Pistin altlarından durmadan kaydığını hayal meyal gördü. Ta ilerde, pistten ayrılan bir yolu belirtmek için yere beyaz boya ile çizilmiş olan işaretin yaklaştığı fark ediliyordu. Saniyenin onda biri kadarlık bir an içinde, Spencer'in gözüne bir itfaiye arabası ve korkusundan arabadan atlayıp kaçarken yere kapaklanan şöför çarptı.

Treleaven'in sesi kulaklıktan bu kez bir tokat gibi patladı, «Sol tarafı kolla! Sol tarafı kolla! Dümeni sola kır, sola!»

Aniden karar veren Spencer, sol ayağını dümen pedalının üstüne dayayıp bütün gücüyle asıldı.

Birdenbire pistten sola dönen uçak, yaylanmaya başladı. Koltuğunun sağ tarafına çakıldığı halde Spencer kanatların yere çarpmaması için çırpınıyordu. O anda yırtıcı bir gürültü duyuldu. Arkasından sanki şimşekler çaktı. Uçağın altından koparak ayrılan iniş takımları sağa sola savruldu. Kocaman uçak çatırtılarla gövdesi üzerine oturdu. Sarsıntı Spencer'i havaya fırlatmıştı. Belindeki kemerin kocaman tokası midesine batınca derin bir acıyla irkildi.

«Başını indir. Parçalanıyoruz!» diye haykırdı. Sert ve keskin sarsıntıların şiddetinden kendilerini korumak için pilot koltuklarının kenarlarına sarılmaya çalıştılar. Hâlâ hızını yitirmeyen uçak yengeç gibi yoluna devam ediyor, otları ve toprağı kudurmuş bir hırsla kazarak ilerliyordu. Madenî gıcırtılarla, bir pistin üstünden öbür tarafa geçerken pist lambalarını yerlerinden sökerek toprağı her iki yana fışkırttı.

Spencer, artık, her şeyin sona ermesi için duaya başlamıştı.

Delicesine dönerek ilerleyen bir tekerleğe bağlanmış gibiydi. Henüz tepkisini hissetmediği bir sarsıntıdan ağzı kanamaya başlamıştı. Uçağın, en sonunda, bir yere çarparak devrileceğinden ve bu çarpma sırasında binlerce ufak parçalara ayrılarak karanlığa karışıp gideceğinden öylesine emindi ki...

Biraz sonra, birdenbire her şey hareketsiz kaldı. Toprağı yara yara ilerleyen kocaman gövdenin sert hareketleri hâlâ devam etmiyor muydu? Gözlerini açınca, Spencer durduklarını anladı. Bir iki saniye hiç-

bir yerden ses gelmedi. İki büklüm kıvrılmış olduğu pilot koltuğunda yavaşça doğrularak Janet'e baktı. Kız yüzünü iki elinin içine almış, sessizce ağlıyordu.

Arkasında, yolcuların bulunduğu tarafta ise, hâlâ yaşamaya devam ettiklerini anlayan kimselerin mırıltıları ve yerlerinden doğrulurken çıkan sesler duyulmaya başladı. Kimi sinirli sinirli gülerken kimi de sarsıla sarsıla hıçkırıyordu. En sonunda birkaç kişi aynı anda konuşmaya başladı.

Dr. Baird'in sesi duyuldu, «Yaralanan var mı?»

Sesler birbirine karıştı birden. Spencer gözlerini kapadı. Titremeye başladı.

Kendine özgü ağzıyle Otpot konuştu, «Tehlike zamanında çıkılacak kapıları açalım. Ama herkes sırayla çıksın. İtişip kakışma yok.»

Sarsıntı sırasında açılan ara kapıdan Baird, pilot mahalline seslendi, «Bravo, Spencer, inebildik en sonunda, bak. Nasılsınız? Her ikiniz de iyi misiniz?»

Spencer kendi kendine öfkeyle, «Uçağı ters döndürdüm. Koskoca uçağı indiğimiz yöne geri çevirdim. Hiç iş kalmamış bende...» diye mırıldanmaktaydı.

Baird sert sert, «Saçmalama... –dedi–. Mükemmel bir şekilde indik. Birkaç kişi sarsıldı, birkaç kişinin de belki orası burası ezildi. Hepsi o kadar. Ha, kaptanla ikinci pilota bir göz atmalı. Herhalde oraya buraya savrulmuşlardır.»

Spencer başını doktora çevirdi. Boynuna dayanılmaz bir sancı saplandı. «Doktor... –Sesi son derece boğuk çıkıyordu–, zamanında geldik mi?»

«Biraz daha gecikseydik, çok kötü olacaktı. Artık bundan sonrasını hastane halleder. Sizin göreviniz buraya kadardı.»

Spencer koltukta yeterince doğrulmak istedi. İşte o zaman yerden bir ses çatladı. Korkuyla bakınca, sesin, yere düşmüş olan kulaklıktan geldiğini anladı. Eğildi, alıp kulağına yapıştırdı.

Treleaven sesleniyordu, «George Spencer! George Spencer! Duyuyor musun beni?»

Uçağın dışından, şimdi yaklaşan cankurtaranların, yangın arabalarının ve diğer taşıtların sirenleri duyuluyordu. Spencer yolculara ayrılan bölmeden de sesler geldiğini fark etti.

«Evet... –dedi–. Duyuyorum.»

Herkes gibi Treleaven de mutluydu. Onun da arkasından konuşmalar ve gülüşmeler duyuluyordu.

«George. Bu havaalanı oldum olası böyle bir iniş görmedi. Kendine güvenip de sakın bize pilot olmak için başvurma. Ama burada bulunan hepimiz, elini yürekten sıkmaya ve şerefine kadeh kaldırmaya hazırız. Şimdi yerinden kımıldama, George, hemen geliyoruz.»

Janet yüzünü kaldırıp Spencer'e baktı. Ürkek ürkek gülümsüyordu.

«Yüzünüzü bir görseniz... –dedi–. Kapkara olmuş.»

Spencer söyleyecek bir söz bulamadı. Kafası çalışmıyordu. Teşekkür için aklına tek kelime gelmedi. Sadece son derece yorgun olduğunu hatırladı. Kıza elini uzatırken tatlı tatlı gülümsüyordu...

SON

BİLGİ YAYINLARI

2. Jean Tardieu SEKİZ OYUN — Yıldırım Keskin
4. Cahit Atay SULTAN GELİN
5. Albert Camus SANATÇI VE ÇAĞI — Yıldırım Keskin
6. Oppenheimer BİLİM VE SAĞDUYU — Onur Öymen
8. A. de Saint-Exupéry KÜÇÜK PRENS — Cemal Süreya-R. Tomris
9. Güner Sümer BOZUK DÜZEN
10. Orson Welles YURTTAŞ KANE — Nijat Özön
11. Giovanni Guareschi DON CAMILLO VE ŞEYTAN — Yurdakul Fincancı
12. Güngör Dilmen Kalyoncu MİDASIN KULAKLARI
13. Friedrich Dürrenmatt DURUŞMA GECESİ — Cenap Yılmaz
14. Anton Çehov TÜTÜNÜN ZARARLARI
    BİR EVLENME TEKLİFİ
    AYI
    SAYFİYEDE YAZ — Yılmaz Gruda
15. Yakup Kadri Karaosmanoğlu SODOM VE GOMORE
16. Albert Camus BİR ALMAN DOSTA MEKTUPLAR — Suat Tuygan
18. Aisopos EZOP MASALLARI — Tarık Dursun K.
    Desenler: Aslı - Turhan Selçuk
19. Gustave Janouch KAFKA İLE KONUŞMALAR — A. Turan Oflazoğlu
20. Akutagava RAŞOMON — Tarık Dursun K.
21. Pudovkin SİNEMANIN TEMEL İLKELERİ — Nijat Özön
22. Yakup Kadri Karaosmanoğlu HÜKÜM GECESİ
23. Ingmar Bergman YEDİNCİ MÜHÜR — A. Turan Oflazoğlu
24. Marguerite Duras MODERATO CANTABILE — Bertan Onaran
25. Albert Schweitzer ÇOCUKLUĞUM VE GENÇLİĞİM — Yurdakul Fincancı
26. Antonioni GECE — Ülkü Tamer
27. D. H. Lawrence ANKA KUŞU — Akşit Göktürk
28. Truman Capote TIFFANY'DE KAHVALTI — Meral Alakuş
29. Bertrand Russel DÜNYA GÖRÜŞÜM — Cenap Yılmaz
30. Aziz Nesin MEMLEKETİN BİRİNDE HOPTİRİNAM
31. Friedrich Dürrenmatt YUNANLI BİR KIZ ARANIYOR — Akşit Göktürk
32. Cevdet Kudret DİLLERİ VAR BİZİM DİLE BENZEMEZ
33. André Bazin ÇAĞDAŞ SİNEMANIN SORUNLARI — Nijat Özön
34. ON KISA OYUN — Türkçesi: Ülkü Tamer
35. Simone de Beauvoir SESSİZ BİR ÖLÜM — Bilge Karasu
36. Anton Çehov İVANOV — Ataol Behramoğlu
37. Nathalie Sarraute YÖNELİŞLER — Mükerrem Akdeniz
38. SAHNEYE KOYMA SANATI — Türkçesi: Suat Taşer
39. Eisenstein POTEMKİN ZIRHLISI
    Renoir HARP ESİRLERİ
    Ford CEHENNEMDEN DÖNÜŞ — Nijat Özön
40. Fakir Baykurt AMERİKAN SARGISI
41. Marguerita Duras BÜTÜN GÜN AĞAÇLARDA — Salâh Birsel
42. Heinrich Böll TRENİN TAM SAATİYDİ — Zeyyat Selimoğlu
43. Behçet Necatigil GECE AŞEVİ (Beş Kısa Oyun)
44. Yakup Kadri Karaosmanoğlu ZORAKİ DİPLOMAT
45. Ingmar Bergman AYNADAKİ GİBİ-SESSİZLİK — Tezer Özlü-Fadıl Taylan

46. Maksim Gorki KÜÇÜK BURJUVALAR — Güner Sümer
47. Roger Martin du Gard POSTACI — Erdoğan Başar
48. Şerif Hulûsi AHMET HAŞİM
49. Güngör Dilmen Kalyoncu KURBAN
50. Bertrand Russel VİETNAM'DA SAVAŞ SUÇLARI — Niyazi Atakoğlu
51. Tibor Déry EĞLENTİLİ BİR GÖMME TÖRENİ — Adalet Cimcoz
52. Cervantes DON QUIJOTE -I-
DON QUIJOTE -II- — Bertan Onaran
53. Maksim Gorki TOLSTOY'DAN ANILAR — Akşit Göktürk
54. Kemal Tahir DEVLET ANA
55. Cevdet Kudret KARAGÖZ -I-
KARAGÖZ -II-
KARAGÖZ -III-
56. Knut Hamsun PAN — Behçet Necatigil
57. Maksim Gorki AYAKTAKIMI ARASINDA — Vâ - Nû
58. Franz Kafka AMERİKA — Arif Gelen
59. Aiskhylos ZİNCİRE VURULMUŞ PROMETHEUS
Azra Erhat - Sabahattin Eyuboğlu
60. Şevket Süreyya Aydemir İNKILÂP VE KADRO
61. Nijat Özön TÜRK SİNEMASI KRONOLOJİSİ
62. A. de Saint-Exupéry GECE UÇUŞU — Bertan Onaran
63. Cahit Sıtkı Tarancı ÖMRÜMDE SÜKÛT
64. B. Traven PAMUK İŞÇİLERİ — Adalet Cimcoz
65. Attilâ İlhan YASAK SEVİŞMEK
66. Nâzım Hikmet KEMAL TAHİR'E MAHPUSANEDEN MEKTUPLAR
67. Shakespeare ROMEO İLE JULIET — A. Turan Oflazoğlu
68. Kemal Tahir YORGUN SAVAŞÇI
70. Yakup Kadri Karaosmanoğlu POLİTİKADA 45 YIL
71. Bedri Rahmi Eyuboğlu KARADUT 69
72. Fakir Baykurt EFENDİLİK SAVAŞI
73. Kemal Tahir KURT KANUNU
74. Doğan Avcıoğlu 31 MART'TA YABANCI PARMAĞI
75. Pertev Naili Boratav AZ GİTTİK UZ GİTTİK
76. Azra Erhat MAVİ ANADOLU
77. Yakup K. Karaosmanoğlu GENÇLİK VE EDEBİYAT HATIRALARI
78. Aziz Nesin NAMUS GAZI
79. Haldun Taner SANCHO'NUN SABAH YÜRÜYÜŞÜ
80. Kemal Tahir GÖL İNSANLARI
81. Oktay Rifat ŞİİRLER
82. Adalet Ağaoğlu ÇATIDAKİ ÇATLAK - SINIRLARDA
83. Miguel de Unamuno SİS — Behçet Necatigil
84. Miodrag Bulatovic GODOT GELDİ — Sevgi Sabuncu
85. Ceyhun Atuf Kansu SAKARYA MEYDAN SAVAŞI
86. Eisenstein KORKUNÇ İVAN — Alpagut Erenuluğ
87. Kemal Tahir RAHMET YOLLARI KESTİ
88. Eşref HİCVİYELER
89. La Fontaine MASALLAR — Nâzım Hikmet
90. Fakir Baykurt ANADOLU GARAJI
91. Sabahattin Kudret Aksal EŞİK
92. Haldun Taner HİKÂYELER -I-
Haldun Taner HİKÂYELER -II-

93. Turgut Uyar DİVAN
94. Melih Cevdet Anday GİZLİ EMİR
95. Ömer Seyfettin BÜTÜN ESERLERİ
  1 EFRUZ BEY
  2. KAHRAMANLAR
  3. BOMBA
  4. HAREM
  5. YÜKSEK ÖKÇELER
  6. KURUMUŞ AĞAÇLAR
  7. YALNIZ EFE
  8. FALAKA
96. Necati Cumalı BAŞAKLAR GEBE
97. Valentin Berejkov TAHRAN 1943 — Hasan Âli Ediz
98. Kemal Tahir YEDİÇINAR YAYLASI
99. Aziz Nesin GOL KRALI
100. Gogol ÖLÜ CANLAR — Melih Cevdet Anday
101. Sait Faik BÜTÜN ESERLERİ
  1. SEMAVER / SARNIÇ
  2. ŞAHMERDAN / LÜZUMSUZ ADAM
  3. MEDARI MAİŞET MOTORU
  4. MAHALLE KAHVESİ / HAVADA BULUT
  5. KUMPANYA / KAYIP ARANIYOR
  6. HAVUZ BAŞI / SON KUŞLAR
  7. ALEMDAĞDA VAR BİR YILAN / AZ ŞEKERLİ / ŞİMDİ SEVİŞME VAKTİ
  8. TÜNELDEKİ ÇOCUK / MAHKEME KAPISI
102. Kemal Tahir KÖYÜN KAMBURU
103. Kemal Tahir BÜYÜK MAL
104. Ferit Devellioğlu TÜRK ARGO SÖZLÜĞÜ
105. Friedrich Nietzsche BÖYLE BUYURDU ZERDÜŞT — A. T. Oflazoğlu
106. Elsa Triolet BEYAZ AT — Attilâ Tokatlı
107. Bilge Karasu UZUN SÜRMÜŞ BİR GÜNÜN AKŞAMI
108. Aziz Nesin ÖLMÜŞ EŞEK
109. Anton Çehov ÜÇ KIZKARDEŞ — Hasan Âli Ediz
  ORMANCİNİ — Ataol Behramoğlu
110. Cevdet Kudret TÜRK EDEBİYATINDA HİKÂYE VE ROMAN -I-
  Cevdet Kudret TÜRK EDEBİYATINDA HİKÂYE VE ROMAN -II-
111. Maksim Gorki FOMA
112. Arthur Koestler İSPANYA'DA ÖLÜM GÜNCESİ — Çetin Altan
113. Çetin Altan KOPUK KOPUK
114. Kemal Tahir SAĞIRDERE
115. Aziz Nesin BİR SÜRGÜNÜN ANILARI
116. Füruzan PARASIZ YATILI
117. Doğan Avcıoğlu DEVRİM ÜZERİNE
118. Kemal Tahir KÖRDUMAN
119. Haldun Taner SERSEM KOCANIN KURNAZ KARISI / KEŞANLI ALİ DESTANI
120. Tomris Uyar İPEK VE BAKIR
121. Jack London ÂDEMDEN ÖNCE — H. Pınar Kür
122. Selim İleri PASTIRMA YAZI
123. Roger Vailland YALNIZ ADAM — Attilâ Tokatlı

124. Cabit Atay PUSUDA / KARALARIN MEMETLERİ / ANA HANIM KIZ HANIM
125. Roger Vailland KANUN — Attilâ Tokatlı
126. Giovanni Guareschi DON CAMILLO VE HAYIRSIZ OĞUL — Özcan Yalım
127. Mustafa Nihat Özön OSMANLICA-TÜRKÇE SÖZLÜK
128. Aziz Nesin MERHABA
129. Zaharia Stancu ÇİNGENEM — Attilâ Tokatlı
130. Ali Püsküllüoğlu ÖZ TÜRKÇE SÖZLÜK
131. Antoine de Saint-Exupéry SAVAŞ PİLOTU — Bertan Onaran
132. Aziz Nesin NUTUK MAKİNASI / AZ GİTTİK UZ GİTTİK
133. Michel de Saint Pierre MİLYARDER — Attilâ Tokatlı
134. Vittorio de Sica BİSİKLET HIRSIZI — Alpagut Erenuluğ
135. Çetin Altan BEN MİLLETVEKİLİ İKEN
136. Marcel Martin CHARLIE CHAPLIN (ŞARLO) — Timuçin Yekta
137. Albertine Sarrazin KEMİK — Tarık Alemdar
138. Füruzan KUŞATMA
139. Visconti LEOPAR — Alpagut Erenuluğ
140. Trudy Baker - Rachel Jones KAHVE Mİ, ÇAY MI? YOKSA BENİ Mİ? — Okşan Okandan Karamanbey
141. Hidayet Sayın TOPUZLU / UZAK DÜNYALAR
142. Attilâ İlhan BEN SANA MECBURUM
143 Kemal Bilbaşar DENİZİN ÇAĞIRIŞI
144. Nikolay Haytov DÜNYA POTURUNU ÇIKARIYOR — Naime Yılmaer
145. Çetin Altan BÜYÜK GÖZALTI
146. Dostoyevski BATI BATI DEDİKLERİ — Ergin Altay
147. Ord. Prof. Suut Kemal Yetkin ESTETİK DOKTRİNLER
148. Giovanni Guareschi DON CAMILLO ÇIKMAZDA — Özcan Yalım
149. Kemal Tahir KELLECİ MEMET
150. Trudy Baker - Rachel Jones HOSTESLER EĞLENİYOR — Aziz Üstel
151. Arthur Hailey - John Castle TEHLİKELİ UÇUŞ — Esin Öngören

BİLGİ YAYINLARI ÖZEL DİZİ

1. Prof. Macit Gökberk FELSEFE TARİHİ
2. Mete Tunçay TÜRKİYE'DE SOL AKIMLAR
3. Prof. Sadun Aren İSTİHDAM, PARA VE İKTİSADİ POLİTİKA
5. Doğan Avcıoğlu TÜRKİYE'NİN DÜZENİ (İki cilt)
6. Metin And GELENEKSEL TÜRK TİYATROSU
7 Ord. Prof. Suut Kemal Yetkin TÜRK MİMARİSİ
8. Dr. Çetin Yetkin SİYASAL İKTİDAR SANATA KARŞI
9. Memduh Aytür KALKINMA YARIŞI VE TÜRKİYE
10. Prof. Gotthard Jäschke YENİ TÜRKİYE'DE İSLÂMLIK
11. Prof. P. A. Sorokin BİR BUNALIM ÇAĞINDA TOPLUM FELSEFELERİ — Mete Tunçay
12. Dr. Emre Kongar TOPLUMSAL DEĞİŞME

BİLGİ YAYINLARI YASA DİZİSİ

1. SON DEĞİŞİKLİKLERİYLE GEREKÇELİ ANAYASA (Kâzım Öztürk)

ARTHUR HAILEY VE JOHN CASTLE'İN İLK ROMANI

20'nci yüzyılın en büyük sanatı sinemayı besleyen bir romancı; kalabalığın, gerilimin, birbirini kovalayan olayların başarılı bir yazarıdır Arthur Hailey. Gördüğü ilginin ispatı ve özeti de budur. Yazdığı beş romanın da ardı ardına filme alınması —«Havaalanı», «Otel», «Hastane», «Tekerlekler» ve ilk kez dilimize çevrilen «Tehlikeli Uçuş»—, eserlerinde baş kahraman olarak geniş bir insan kadrosunu kullanması, bu savın en açık ve belirgin kanıtıdır. Milyonların sevgilisi olarak gördüğü büyük ilginin ve çok okunmasının bir başka nedeni de, Hailey'in, okuru, romanlarının kahramanı ya da tanığı yapabilmesidir.

BİLGİ BASIMEVİ - ANKARA, 1972